Magicul New York Times Bestseller

Copiii lămpii fermecate

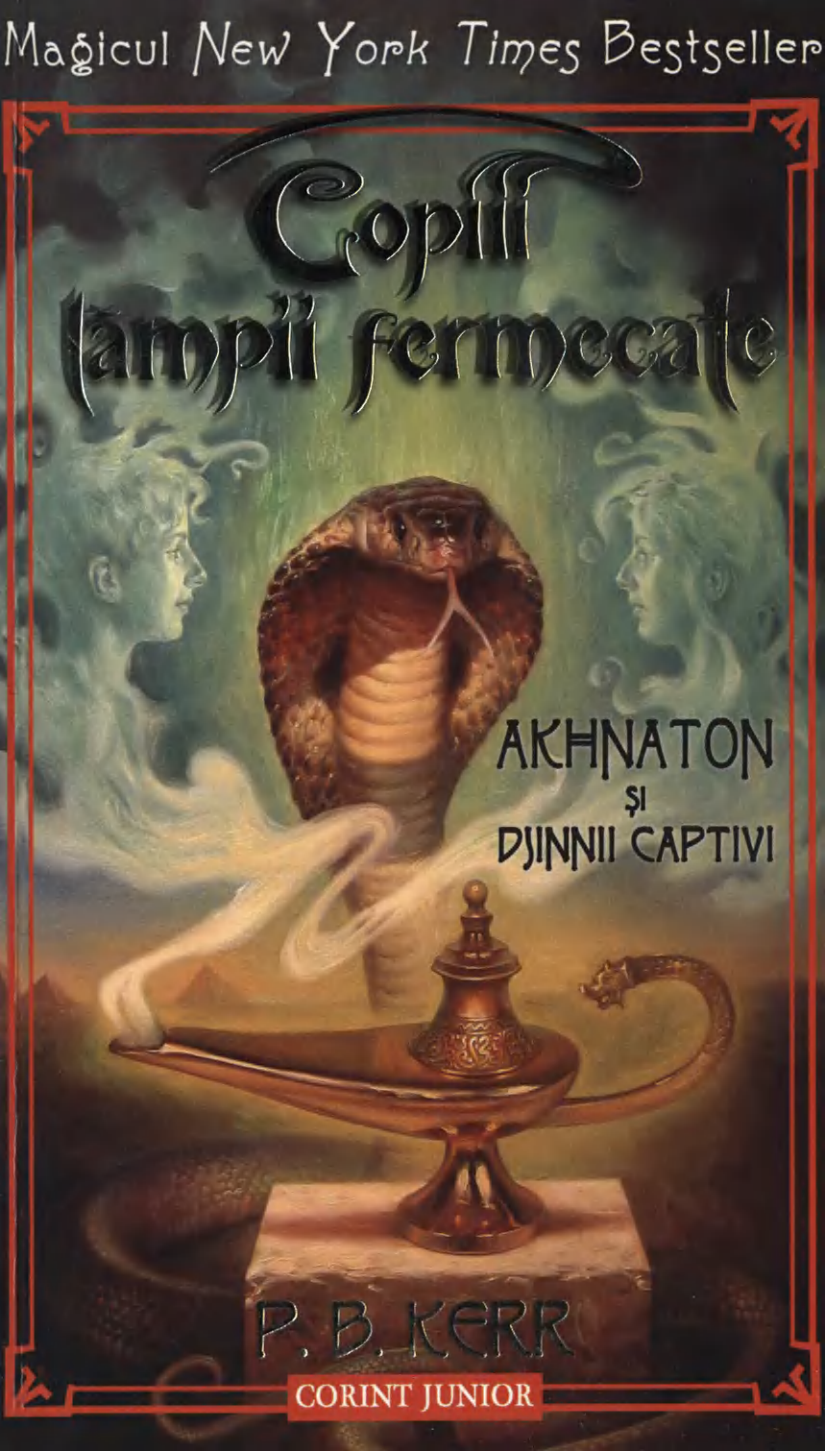

AKHNATON ȘI DJINNII CAPTIVI

P. B. KERR

CORINT JUNIOR

Copiii lămpii fermecate

CARTEA ÎNTÂI

AKHNATON ȘI DJINNII CAPTIVI

P.B. KERR

P.B. KERR

Copiii lămpii fermecate

CARTEA ÎNTÂI

AKHNATON ȘI DJINNII CAPTIVI

Traducere şi note de Gina Frîncu

CORINT JUNIOR

Această carte a fost scrisă pentru, dar şi cu ajutorul lui
William Falcon Finlay Kerr, Charles Foster Kerr
şi Naomi Rose Kerr, cu toţii din Londra, SW 19.
Fie ca veşnic să cunoaşteţi fericirea!

PROLOG

CEL MAI FIERBINTE LOC DE PE PĂMÂNT

Era imediat după ora amiezii, într-o zi fierbinte de vară, în Egipt. Hussein Hussaout*, fiul său în vârstă de doisprezece ani, Baksheesh**, şi câinele lor, Effendi***, îşi ridicaseră tabăra în deşert, la douăzeci de mile**** în sud de Cairo. Aşa cum obişnuiau, făceau săpături ilegale, căutând tot felul de antichităţi pe care să le poată vinde în magazinul lor. Nimic nu mişca prin deşert, în afara unui şarpe, a unui gândac, a unui scorpion micuţ şi, în depărtare, a unui măgar trăgând un car mic din lemn, încărcat cu frunze de palmier, pe un drumeag plin de colb. Altfel, totul era pustiu şi încremenit sub arşiţă, iar un vizitator ocazional cu greu şi-ar fi putut închipui că această creastă stearpă, numai piatră şi nisip, făcea parte din cel mai întins sit arheologic al Egiptului

---

* Multe dintre numele personajelor au anumite semnificaţii, de obicei obţinute prin jocuri de cuvinte. În acest caz, este o combinaţie dintre *hussy*, ceea ce desemnează o persoană lipsită de principii morale, şi *in, out*, care înseamnă *înăuntru* şi, respectiv, *afară*.

** Se pronunţă *bacşiş*.

*** Formulă de politeţe folosită în Turcia şi în ţările arabe, cu semnificaţia de *domn*.

**** Unitate de măsură a lungimii din sistemul anglo-saxon, o milă terestră măsurând aproximativ 1.600 de metri.

şi că o bogăţie incomensurabilă de monumente şi comori încă zăcea ascunsă sub pământul arid.

Lui Baksheesh îi plăcea să-şi ajute tatăl să descopere tot felul de lucruri prin deşert. Dar munca îi făcea să se încingă, aşa că, la fiecare câteva minute, fie Baksheesh, fie tatăl său, aruncau deoparte lopata şi se duceau la Land Roverul lor, să bea puţină apă şi să stea o vreme să se răcorească în interiorul cu aer condiţionat al acestuia, înainte de a se întoarce la săpat. Munca era, de asemenea, primejdioasă, fiindcă, pe lângă şerpi şi scorpioni, regiunea era plină de gropi adânci şi ascunse, în care, din neatenţie, oamenii sau cămilele ar fi putut cădea.

Fusese o dimineaţă de muncă rodnică: găsiseră mai multe figurine antice Shabti*, vreo două vase de ceramică sparte şi un mic cercel de aur. Baksheesh se simţea extrem de fericit, fiindcă el fusese cel care scosese la iveală cercelul de aur, despre care tatăl lui spusese c-ar fi foarte valoros. Reflectând razele soarelui fierbinte al deşertului, cercelul ardea ca un cerc de foc în mâinile murdare ale lui Hussein.

— Du-te şi mănâncă şi tu ceva de prânz, băiete, zise el. O meriţi!

În schimb, el continuă să sape, sperând că va mai găsi şi alte antichităţi îngropate.

— Da, tată.

Baksheesh se îndreptă spre partea din spate a Land Roverului, urmat îndeaproape de Effendi, care nădăjduia să primească şi el ceva de mâncare. Baksheesh deschise uşa din spate şi era pe cale să scoată din portbagaj lădiţa frigorifică,

* Numite şi Ushabti, erau figurine funerare confecţionate, în Egiptul antic, sub forma unor mumii, conform credinţei că, pe lumea cealaltă, vor munci în locul persoanei decedate pe care o înfăţişau.

în clipa în care, dintr-odată, Land Roverul se mişcă. Gândindu-se că, probabil, frâna de mână nu fusese trasă aşa cum trebuia, dădu fuga spre portiera din dreptul şoferului, cu gând să sară înăuntru şi să asigure vehiculul mai bine, dar când atinse mânerul, acesta se smuci brusc din mâna lui. După o clipă sau două, Baksheesh simţi un şoc puternic sub picioare, de parcă vreun uriaş din subteran ar fi izbit cu pumnul în tavanul stâncos de deasupra capului său, şi, privind în jos, băiatul observă că solul părea să se unduiască în valuri care se întindeau pe toată lungimea văii. Pierzându-şi echilibrul, căzu peste maşină, lovindu-se uşor la cot, iar apoi scoase un ţipăt, în clipa în care un al doilea şoc, mult mai puternic, îi urmă celui dintâi.

Baksheesh se ridică anevoie pe picioare, încercând să-şi menţină echilibrul, ceea ce deveni o sarcină mai uşoară când încetă să se mai uite la pământ şi îşi pironi privirea în peretele râpei. La un sfert de milă depărtare de locul în care stătea acum, se afla zona de râpă pe care el şi cu tatăl său o cunoşteau foarte bine, fiindcă adesea îşi făcuseră de lucru pe-acolo. Dar, chiar în timp ce-o privea, o întreagă faleză cedă, prăbuşindu-se pe solul sclipitor al deşertului, într-un mare arc de praf, pietre, bolovani şi nisip.

Baksheesh se aşeză brusc, pur şi simplu ca să evite să cadă din nou. Niciodată nu mai trăise până atunci experienţa unui cutremur, totuşi intuia că teribila mişcare a pământului cu greu ar fi putut fi luată drept altceva. Spre deosebire de el, tatăl lui era mai degrabă încântat decât înfricoşat, începând să râdă isteric în timp ce se străduia, fără succes, să se ridice din nou în picioare.

— În sfârşit, striga el, în sfârşit!

Părea să fie convins că, de fapt, cutremurul îi venea în ajutor.

În pofida zguduiturilor tot mai violente — legănări orizontale, amestecate cu câteva zgâlţâieli pe verticală, ca şi cum Natura ar fi avut de gând să-i ruşineze pe toţi cei ca Hussein Hussaout, care erau suficient de încrezuţi să pretindă că ei puteau păşi pe puntea unei corăbii în timpul furtunii — Baksheesh era mai impresionat de faptul că tatăl lui părea că înnebunise.

— Zece ani, striga din răsputeri Hussein, acoperind huruitul ca de tunet al pământului. Zece ani am aşteptat să se-ntâmple aşa ceva!

Spre uimirea lui Baksheesh, buna dispoziţie şi agitaţia tatălui său nu dădeau vreun semn că s-ar domoli, nici măcar atunci când o erupţie explozivă de pietre şi de pământ făcu să se ridice Land Roverul cu aproape şase picioare* deasupra capului său, răsturnându-l apoi cu capota în jos.

— Tată, termină! ţipă băiatul, înşfăcându-l în braţe pe Effendi, care scheuna şi tremura de frică. Eşti nebun! Termină, te rog eu, şi fereşte-te sau o să fii omorât!

În realitate, Hussein Hussaout nu se afla într-o primejdie mai mare în timp ce încerca să stea în picioare pe solul care se cutremura, decât fiul şi câinele său, care, întinşi pe nisip, se agăţau zadarnic de acesta; numai că băiatului i se părea c-ar fi ceva aproape necuviincios în comportamentul tatălui său, imaginându-şi că spiritele Pământului, văzând veselia şi aparenta lui neînfricoşare, le-ar putea socoti o lipsă de respect faţă de ele, şi, din această pricină, s-ar hotărî să-i distrugă pe toţi trei.

Dar atunci, la fel de subit precum izbucnise, huruitul subteran se stinse, îngrozitoarea mişcare se opri, praful şi

* Unitate de măsură a lungimii în sistemul anglo-saxon, un picior fiind echivalent cu aproximativ 0,3 metri.

nisipul se aşezară la locurile lor, iar neclintirea arzătoare se instaură iarăşi, de parcă Natura şi-ar fi ţinut respiraţia, să vadă ce urma să se mai întâmple. Apoi, totul redeveni tăcut... mai precis, totul cu excepţia lui Hussein Hussaout.

— Nu-i aşa că-i minunat? strigă el; şi, abia acum, când pământul încetase în sfârşit să se mai clatine, căzu în genunchi, încă rânjind ca un smintit, şi îşi împreună mâinile ca pentru rugăciune.

Baksheesh se întoarse să privească spre Land Rover, care acum zăcea cu roţile-n sus, şi clătină din cap.

— Se pare c-o să trebuiască să mergem pe jos până la drum şi să facem rost de ajutoare, zise el. Nu văd ce-i aşa de minunat.

— Ba da, e minunat, insistă tatăl lui şi ridică de jos o bucată de piatră, cu puţin mai mică decât un CD. Uite-aici! Am văzut-o imediat cum s-a mişcat pământul. De mii de ani, vântul şi nisipul sunt paznicii comorii faraonilor. Dar, din când în când, pământul se cutremură şi ceea ce-a fost îngropat, poate ieşi la lumină.

Lui Baksheesh, bucata de piatră nu i se părea câtuşi de puţin o comoară. De fapt, aproape oricine altcineva n-ar fi luat, probabil, în seamă bucata pătrată de rocă bazaltică, netedă, cenuşie, acoperită cu şănţuleţe dăltuite, pe care i-o arăta Hussein. Numai că Hussein îşi dăduse imediat seama despre ce era vorba: un fragment dintr-o stelă* egipteană.

— E o tăbliţă de piatră, pe care e gravată o inscripţie antică, cu scrierea hieroglifică din timpul celei de-a

* Monument funerar, de obicei având forma unei mici coloane sau a unui pilastru, cioplit dintr-un singur bloc de piatră şi purtând diferite inscripţii.

Optsprezecea Dinastii*, îi explică tatăl băiatului. Dacă piatra asta e ceea ce cred eu, atunci înseamnă c-am descoperit cheia care ne va ajuta să dezlegăm un mister care-a rezistat timp de mii de ani. Asta s-ar putea dovedi cea mai mare zi din viaţa noastră. Un om ca mine aşteaptă toată viaţa lui o ocazie ca asta. De-aia e minunat, fiule! De-aia sunt eu fericit!

* Una dintre epocile cele mai bogate şi înfloritoare ale Egiptului antic, deschisă prin secolul al XV-lea î.Hr. prin domnia reginei Hatshepsut, una dintre puţinele femei faraon din istorie. Ea a fost urmată de Amenophis al III-lea şi, apoi, de fiul acestuia, Amenophis al IV-lea, care, adoptând atonismul ca religie, şi-a schimbat numele în Akhnaton, ceea ce înseamnă „cel care îl slujeşte pe Aton". Acesta, împreună cu soţia sa, Nefertiti, a construit un nou oraş, pe care l-a numit tot Akhnaton, mutând acolo capitala Egiptului. La câteva luni după moartea lui, Tutankhamon a devenit faraon.

CAPITOLUL 1
BOTEZUL CÂINILOR

Doamna şi domnul Edward Gaunt* locuiau în New York, la numărul 7 de pe Strada 77 Est, într-o clădire veche, cu şapte etaje. Aveau doi copii de doisprezece ani, John şi Philippa, care, în ciuda faptului că erau gemeni, era de neînchipuit cât de puţin semănau unul cu altul (spre marea lor uşurare şi satisfacţie). Nimănui nu-i venea să creadă că sunt gemeni, atât erau de diferiţi. John, care era mai în vârstă cu zece minute decât sora lui, era înalt şi slab, cu părul castaniu şi drept, şi-i plăcea să se îmbrace în negru. Philippa era mai micuţă, cu părul roşu şi ondulat, şi purta o pereche de ochelari cu rama de baga, care-o făceau să pară cea mai inteligentă dintre ei doi; ei îi plăcea să se îmbrace în roz. Amândoi îi compătimeau pe gemenii identici şi considerau că ei doi avuseseră mare noroc că scăpaseră, cu toate că-i cam sâcâiau veşnicele observaţii ale celorlalţi despre cât erau ei de deosebiţi, de parcă n-ar fi băgat de seamă până atunci.

În minţile lor, însă, lucrurile stăteau cu totul altfel. John şi Philippa adesea gândeau asemănător. Uneori, la şcoală, când profesorul punea câte-o întrebare, amândoi ridicau mâna să

---

* *Gaunt*, în limba engleză, înseamnă *slab, firav.*

răspundă exact în aceeaşi clipă. Când urmăreau la televizor emisiuni concurs, rosteau răspunsurile într-un singur glas. Şi erau imposibil de învins la *Pictionary**, când jucau în aceeaşi echipă.

Tatăl lor, domnul Gaunt, era bancher specializat pe investiţii, ceea ce e un alt fel de a spune că era bogat. Doamna Gaunt, mai cunoscută în societatea din New York sub numele de Layla, era o femeie foarte frumoasă şi lua parte la multe activităţi caritabile, la care era foarte des invitată, pentru că oriunde se implica, reuşita era garantată. Organiza numeroase dineuri, conversaţia ei era la fel de sclipitoare ca un candelabru de cristal, într-un cuvânt, era fermecătoare, altfel spus era inteligentă şi frumoasă, colac peste pupăză.

Nu putea fi negat, cu toate acestea, faptul că doamna şi domnul Edward Gaunt alcătuiau un cuplu destul de neverosimil, aproape la fel de neverosimil ca şi ideea că John şi Philippa ar putea fi gemeni. Layla, cu părul ei negru şi o conformaţie magnifică de sportivă, avea mai mult de şase picioare înălţime**, desculţă, în timp ce soţul ei, Edward, abia dacă măsura cinci picioare*** încălţat cu pantofii săi Berluti, avea părul grizonat, purta plete şi ochelari cu lentile colorate. Oamenii o remarcau pe Layla atunci când intra într-o încăpere, dar rareori îl remarcau pe Edward, căruia, din fericire, îi plăcea să treacă neobservat, fiind un tip timid şi retras, suficient de mulţumit că soţia sa şi casa de pe Strada 77 acaparau toată atenţia.

---

* Joc asemănător cu mima, în care cuvântul de ghicit (în cel mult un minut) este desenat, nu mimat.

** Aproximativ 1,80 metri.

*** Aproximativ 1,50 metri.

Reşedinţa familiei Gaunt, situată în partea simandicoasă a estului New Yorkului, arăta mai degrabă ca un templu decât ca o casă obişnuită, fiind frecvent prezentată în tot felul de reviste cu hârtie lucioasă. Uşa din faţă era protejată de o enormă poartă de fier forjat, arcuită, iar pereţii casei erau lambrisaţi cu cel mai scump lemn de mahon. Se găseau acolo numeroase tablouri franţuzeşti minunate, mobilă englezească veche, covoare persane rare şi vaze chinezeşti preţioase. Uneori, Philippa spunea că avea impresia că părinţii săi se preocupau mai mult de mobilele sau de antichităţile lor, decât de copii; cu toate acestea, ştia că nu era adevărat, şi o spunea numai de dragul de a o spune, aşa cum şi fratelui ei geamăn, John, îi plăcea să-i spună tatălui său că imobilul de la numărul 7 arăta mai degrabă ca o galerie de artă decât ca un cămin potrivit pentru doi copii în vârstă de doisprezece ani. Ori de câte ori spunea John acest lucru, ceea ce se întâmpla, de obicei, când tatăl lui venea acasă cu încă un tablou vechi şi îmbâcsit, domnul Gaunt râdea şi-i răspundea fiului său că, dacă în imobilul cu numărul 7 s-ar fi aflat o galerie de artă, cu siguranţă că n-ar fi fost permis accesul câinilor, nici măcar al celor doi câini, foarte bine educaţi, pe care cei din familia Gaunt îi ţineau ca animale de companie.

Alan şi Neil erau doi rottweileri uriaşi, nişte animale cu totul remarcabile, fie măcar pentru faptul că păreau să înţeleagă tot ceea ce li se spune. Odată, John, fiindu-i prea lene să se ridice şi să caute telecomanda de la televizor, îi ceruse lui Alan să schimbe programul şi, spre surprinderea lui, Alan executase comanda. Neil nu era mai puţin inteligent decât Alan; ambii câini erau capabili să facă deosebirea dintre Fox Kids, Canalul Disney, Nickelodeon* şi CNN.

* Trei dintre cele mai cunoscute canale de televiziune pentru copii.

Cei doi câini îi însoţeau adesea pe gemeni în călătoriile acestora în afara New Yorkului, iar John şi Philippa erau, probabil, singurii copii din oraş care se simţeau în siguranţă să se plimbe prin apropiere de Central Park după lăsarea întunericului. Dar faptul că doi câini atât de inteligenţi purtau nume atât de banale reprezenta un motiv de serioasă enervare pentru John.

— Rottweilerii au fost crescuţi pentru prima dată în chip de câini de pază de vechii romani, se plânse el în faţa părinţilor săi, într-o dimineaţă, la micul dejun, cu puţin înainte de vacanţa de vară. Sunt cam singurii câini de companie despre care Ministerul Sănătăţii a publicat o avertizare. Muşcătura lor e mai puternică decât a oricărui alt câine, poate doar cu excepţia celui cu trei capete care păzeşte Hadesul*.

— Cerber, murmură domnul Gaunt şi, ridicându-şi ziarul *New York Times*, începu să citească despre cutremurul din Cairo, ilustrat pe prima pagină cu o fotografie mare şi impresionantă.

— Ştiam şi eu, tată, răspunse John. Oricum, din acest motiv, rottweilerii sunt rasa preferată a celor din armată şi din poliţie. Aşa că mie mi se pare ridicol să-i strigi pe nişte nume ca Alan şi Neil.

— De ce? se miră domnul Gaunt. Aşa li s-a spus dintotdeauna.

— Ştiu. Dar, tată, după părerea mea, dac-ar fi fost să le dau eu nume unor rottweileri, le-aş fi găsit unele mai potrivite. De pildă, Nero şi Tiberius, poate, după cei doi împăraţi romani.

---

* Infernul, în mitologia greacă.

— Adevărat, încuviinţă tatăl său. Lui Tiberius îi lipsea complet cordialitatea, *civile ingenium.** Şi era o fiinţă omenească dezgustătoare. Iar Nero era, pur şi simplu, nebun. Mai mult, şi-a omorât propria mamă, pe Agrippina. Şi pe soţia lui, Octavia. Şi a ars oraşul până-n temelii. *Odisse coepi, postquam parricida matris et uxoris, auriga et histrio et incendiarius extitisti.*** Tatăl lui râse cu cruzime. Te întreb, ce fel de exemplu ar fi acesta pentru un câine?

John îşi muşcă buzele; întotdeauna îi venea greu să discute în contradictoriu cu tatăl lui atunci când acesta începea să vorbească în latină. Există ceva la cei care vorbesc în latină — cum ar fi judecătorii sau papii — care te face să-ţi vină greu să-i contrazici.

— Bine, poate că nu *oricare* împărat roman, acceptă John. Deci, poate altceva. Ceva care să sune mai tipic câineşte. Ca Elvis, să zicem.

— În cazul în care n-ai observat, replică domnul Gaunt, băţos, niciunul dintre cei doi câini ai noştri nu este tipic câinesc, în sensul în care te referi tu. Rottweilerii sunt, aşa cum ai spus, preferaţii instituţiilor care impun legea şi ai celor militare. Nu sunt o rasă de căţeluşi care dau din coadă tot timpul. Unele familii au câini dresaţi să le aducă ziarul din cutia de scrisori. Noi avem câini în stare să dea fuga la brutărie, sâmbăta dimineaţa, şi să aducă o sacoşă cu chifle fără să mănânce vreuna. Dă-mi voie să-ţi spun că nici măcar Elvis

---

* Spirit liberal, popular, simplu, în limba latină — caracterizare făcută lui Tiberius de istoricul roman Publius (Gaius) Cornelius Tacitus (56-117 d.Hr.) în Anale, Cartea 1, capitolul 33.

** Am început să te urăsc atunci când te-ai transformat în ucigaş al mamei şi al soţiei tale, în concurent la cursele de care, în actor şi în incendiator — replică atribuită de Tacitus tribunului Subrius Flavus, în dialog cu împăratul roman Nero, în Anale, Cartea a 15-a, capitolul 67.

n-ar fi putut face asta. Şi cât de tipic câinesc este să te duci singur la veterinar, când te simţi bolnav? Sau să vâri o monedă în aparatul de taxat din parcare? Ştii ceva? Mi-ar plăcea mie să-l văd pe împăratul Nero vârând o monedă în aparatul de taxat! Pe lângă asta, adăugă el, împăturindu-şi ziarul, acum e cam târziu. Sunt câini adulţi. Toată viaţa lor i-am strigat Alan şi Neil. Ce crezi, c-ar putea să înveţe să răspundă la nişte nume noi, chiar aşa, dintr-odată? Un câine nu este ca un tâmpit de cântăreţ pop sau un star de cinema. Oamenii de genul ăsta se pot obişnui să poarte şi cine ştie ce nume prostesc. Ca Pink. Sau Dido. Sau Sting. Nu, un câine este legat de propriul său nume într-un fel în care niciun alt animal nu este.

Domnul Gaunt aruncă o privire spre fiica sa.

— Eşti de acord cu mine, Philippa?

Philippa dădu din cap, gânditoare.

— Adevărat că nu sunt câini ca toţi câinii. Prin urmare, părerea mea este că, dac-am sta să le explicăm, cu grijă, că fiecare va avea un alt nume, am putea vedea cum răspund. Un câine care e suficient de inteligent încât să facă diferenţa dintre CNN şi Fox Kids este, probabil, suficient de inteligent încât să se descurce cu un nume nou.

— Dar eu tot nu înţeleg ce nu vă convine la numele lor. Alan şi Neil sunt, amândouă, nume de origine celtică. Alan a devenit sinonim cu „chipeş", iar Neil, sinonim cu „campion". Nu văd ce n-ar fi în regulă la doi câini ale căror nume să însemne „chipeş" şi „campion". Chiar nu văd.

— Eu cred că e o idee excelentă, dragul meu, interveni doamna Gaunt. Oricât ţi-ai pune imaginaţia la încercare, n-ai putea să-l descrii pe Alan ca fiind chipeş. Iar Neil n-a câştigat niciodată nimic, în viaţa lui. Layla zâmbi, ca şi cum problema ar fi fost tranşată. Deci, cum să-i numim? Trebuie să recunosc

că mi-ar cam plăcea numele de Elvis. Alan e cel mai solid dintre ei doi şi are şi-o poftă de mâncare mai mare. Dacă nici el nu-i un Elvis, apoi nici că mai ştiu pe vreunul care să fie!

Domnul Gaunt îi aruncă soţiei sale o privire stăruitoare, reprobatoare, ca şi cum ar fi fost total împotriva a ceea ce spunea.

— Layla, zise el, liniştit, nu mi se pare deloc amuzant.

— Şi haideţi să-i spunem Winston lui Neil, propuse Philippa. De la Winston Churchill. El e cel mai fioros dintre ei doi, iar cu fălcile lui şi la cum mârâie, e leit Winston Churchill*.

— Îi plac şi ţigările de foi, adăugă John. Ori de câte ori fumează cineva în casa asta o ţigară de foi, Neil vine imediat şi începe să adulmece, ca şi cum s-ar topi după fum.

— E-adevărat, îl susţinu Philippa. Aşa face, nu-i aşa?

— Ei bine, singura problemă care mai rămâne este cine-o să le spună? continuă John.

— Tu trebuie să faci asta, mamă, zise Philippa. Pe tine întotdeauna te ascultă. Toată lumea te ascultă. Până şi tata.

Era adevărat: Alan şi Neil o ascultau întotdeauna pe doamna Gaunt, fără nicio ezitare.

— Eu tot nu sunt de acord, se încăpăţână domnul Gaunt.

— Foarte bine, atunci, să supunem la vot, propuse John. Toţi cei care sunt pentru schimbarea numelui câinilor să ridice mâna!

Văzând că se ridică trei mâini, domnul Gaunt oftă, înfrânt.

---

* Om politic englez (1874-1965), militar şi scriitor (Premiul Nobel pentru literatură, 1953); secretar de stat al ministerului de război, secretar colonial, cancelar, prim-ministru. Una dintre cele mai proeminente figuri ale secolului al XX-lea, remarcabil orator, care s-a impus prin imaginaţie şi îndrăzneală, susţinător al acţiunii agresive — eficace în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Fizionomia şi tenacitatea de buldog i-au atras această poreclă. Vorbea hârâit şi era un pasionat fumător de trabucuri.

— Bine, fie ca voi! Dar pun pariu că Alan şi Neil n-or să înghită asta.

— O să vedem, replică doamna Gaunt. Ştii, ar fi trebuit să ne gândim mai de mult la asta, dragul meu. Copiii chiar au dreptate.

Şi Layla îşi vârî degetele în gură scoţând un fluierat asurzitor, pentru care ar fi invidiat-o orice cowboy.

După câteva secunde, cei doi câini îşi făcură apariţia în bucătărie şi se postară în faţa doamnei Gaunt, într-o atitudine care arăta că sunt gata să execute ordinele.

— Ascultaţi-mă cu mare atenţie, băieţi, spuse ea. S-a hotărât ca voi să aveţi, de-acum încolo, alte nume, mai potrivite unor câini.

Neil privi spre Alan şi scoase un mârâit înfundat. Alan doar căscă ostentativ şi se aşeză.

— Nu vreau să avem discuţii pe tema asta, insistă doamna Gaunt. Neil! Pe viitor, numele tău va fi Winston. Şi, Alan! Numele tău va fi Elvis. Aţi înţeles?

Câinii rămaseră tăcuţi, aşa că doamna Gaunt repetă întrebarea şi, de data aceasta, amândoi câinii lătrară cu putere.

— Super! exclamă John.

— Eu, în ceea ce mă priveşte, voi continua să folosesc vechile nume, interveni domnul Gaunt. Câinii poate că or să se obişnuiască, în cele din urmă, cu noile nume, dar sunt sigur că eu, nu.

— Winston! Culcat! porunci doamna Gaunt, iar câinele căruia până atunci i se spusese Neil se întinse pe podeaua bucătăriei. Elvis! Sus! Iar câinele al cărui nume fusese Alan se ridică în picioare.

— Minunat! aprecie John. Cine-a zis că nu poţi să-l înveţi chestii noi pe un câine bătrân?

— Câinii ăştia ar merita să fie daţi la televizor, adăugă Philippa.

Domnul Gaunt îşi aruncă deoparte ziarul şi se ridică de la lunga masă din lemn de cireş de la bucătărie.

— Nici prin gând să nu-ţi treacă! zise el, apoi ieşi cu paşi apăsaţi, părând destul de supărat pe familia lui.

Ceva mai târziu, gemenii se duseră la şcoală, ca de obicei, şi nimic deosebit nu se mai întâmplă, tot ca de obicei. John şi Philippa erau aproape în fruntea clasei la majoritatea materiilor, cu excepţia matematicii, dar la educaţie fizică excelau de-a binelea, fie doar şi pentru faptul că erau mereu într-o formă foarte bună, mult mai bună decât a majorităţii copiilor de la ei din şcoală, mulţi dintre aceştia fiind leneşi şi supraponderali. Motivul pentru care gemenii erau într-o formă atât de bună era acela că ambii erau claustrofobi, ceea ce însemna că nu puteau suporta să stea în spaţii închise. În mod special nu puteau suporta ascensoarele, care, aşa cum vă puteţi imagina, le făceau nu puţine probleme într-un oraş ca New York, cu atâtea clădiri înalte. În timp ce majoritatea oamenilor urcau cu ascensoarele, John şi Philippa preferau să urce pe scări, uneori alergând pe câte cincizeci sau chiar şaizeci de şiruri de trepte, până să ajungă acolo unde trebuia. Din această cauză, gemenii erau la fel de în formă ca doi purici săltăreţi. De fapt, puricii ar fi trebuit să se antreneze serios într-o sală de gimnastică, până să fie într-o formă la fel de bună ca ei. Dar oricât de bună ar fi fost condiţia lor fizică, John şi Philippa n-aveau cum să fie la fel de iuţi ca un ascensor şi, prin urmare, întârzierile lor, oricând şi oriunde, ajunseseră de notorietate. Ceea ce i-ar fi putut supăra foarte tare pe tatăl şi pe mama lor, dacă Edward şi Layla Gaunt n-ar fi avut o mai mare înţelegere faţă de copiii lor, decât ar fi putut bănui vreodată aceştia.

CAPITOLUL 2
O VIZITĂ LA DENTIST

Majoritatea copiilor abia aşteaptă să se termine trimestrul de primăvară şi să înceapă vacanţa de vară. Dar, în ceea ce-i privea pe gemeni, prima zi a vacanţei de vară era mereu asociată cu un anumit grad de teamă şi de repulsie, fiindcă aceasta era întotdeauna ziua aleasă de doamna Gaunt pentru o programare la dentist.

John şi Philippa aveau dinţi sănătoşi şi puternici, albi ca laptele şi regulaţi ca un şir de maşini parcate. Niciunul dintre ei n-avusese vreodată nevoie de o plombă şi, în realitate, aveau prea puţine motive să fie emoţionaţi. Cu toate acestea, nu se ştie cum, întotdeauna avuseseră presimţirea că, într-o zi, doctorul Larr va găsi ceva care să trebuiască făcut şi că, atunci, toate burghiele strălucitoare din oţel, acele, cleştii şi sondele, care zăceau pe masa lui de lucru, ca tot atâtea instrumente de tortură, ar putea fi deodată solicitate să intre în acţiune. Gemenii văzuseră destule filme la viaţa lor ca să ştie câtă durere putea provoca un dentist atunci când se apucă de lucru, în loc să-şi desfăşoare examenul de rutină, cu care se obişnuiseră deja.

Aceasta o fi fost, poate, explicaţia faptului că, devreme, în dimineaţa zilei în care aveau programare la doctorul Larr, John se trezi dintr-un vis extrem de veridic, în care suferea de

o durere îngrozitoare de dinţi: acel gen de durere de dinţi agonizantă care-l transformă pe ditamai adultul într-o piftie scâncitoare plângându-şi de milă sau pe un fioros urs grizzly în cel mai bun prieten al unui băiat suficient de viteaz încât să-şi asume rolul de stomatolog veterinar; acel gen de durere de dinţi care, în visul lui John, avusese ca rezultat scoaterea tuturor dinţilor săi.

Gâfâind, lac de sudoare şi tremurând de frică, John căzu din pat ţinându-se cu mâinile de faţă, uşurat la gândul că o asemenea durere groaznică de dinţi nu fusese altceva decât un coşmar. Dar mai exista un amănunt curios în legătură cu acest vis, fiindcă, în timp ce dormea, oglinda de pe peretele din spatele patului său se crăpase de-adevăratelea de la un capăt la celălalt; şi nu numai oglinda, dar şi tăblia patului, astfel încât crăpătura din oglindă se continua clar şi în lemn. Sau probabil sensul fusese invers, fiindcă exista chiar o zgârietură mică şi o ruptură în faţa de pernă, acolo unde-şi odihnise el capul, părând că durerea imaginată de mintea lui în timpul visului s-ar fi manifestat prin cine ştie ce fel de putere asupra materiei înconjurătoare, respectiv a mobilei, din camera lui.

Cel puţin, acesta fu cel dintâi gând al lui John.

— Ce-ai făcut? îl întrebă Philippa, cercetând stricăciunile din pragul uşii. Ţi s-a făcut foame azi-noapte şi te-ai apucat să ronţăi peretele?

— Arăt eu a hamster? replică John, nervos, dar parcă nu-i venea să-i mărturisească surorii sale care credea el c-ar fi explicaţia pentru ciudata crăpătură din perete, de teamă c-ar râde de el.

— Nu, îi răspunse ea. Dar cu siguranţă că miroşi ca unul, câteodată. Se îndreptă spre oglindă şi-şi plimbă degetul cu

grijă de-a lungul fisurii. Dacă n-aş fi ştiut, aş fi zis c-a fost făcută de un cutremur. Numai că ultimul care a avut o magnitudine cât de cât notabilă în statul New York a fost cel din 1983, de 5,1 grade.

— Se pare că ştii destul de multe despre asta, observă John, impresionat.

— Am văzut un film la televizor, acum vreo două săptămâni, mărturisi ea, apoi se încruntă. Ce ciudat!

— Ei, na, normal că e ciudat, spuse John, dar Philippa ieşise deja din cameră şi, timp de câteva minute, el nu se mai gândi la ceea ce spusese ea, până când n-o văzu reapărând şi aducând cu ea un exemplar din *New York Times*.

— Ia fii atent aici! strigă ea, aruncându-i ziarul în braţe.

— Ziarul de ieri? Şi ce-i cu asta?

— A fost un cutremur în Egipt.

— Şi ce are asta de-a face cu crăpătura din oglinda mea?

— Uită-te puţin, îl invită Philippa şi, luându-i înapoi ziarul, îl puse pe oglindă, astfel încât fotografia de pe prima pagină, înfăţişând o crăpătură din peretele Muzeului Egiptean de Antichităţi, din Cairo, faimos în toată lumea, să fie alături de crăpătura oglinzii de perete a lui John. John rămase cu gura căscată. Nu putea să nege faptul că, într-adevăr, cele două crăpături, cu zigzagurile lor aparent întâmplătoare, erau identice.

— Oau, răsuflă John. E chiar super.

Philippa se încruntă din nou.

— Ai făcut-o intenţionat. Să mă sperii pe mine.

— Ba nu, se apără John. Pe cinstite. Pur şi simplu, m-am trezit şi am găsit-o acolo, jur!

— Şi-atunci, cum s-a întâmplat?

— O să ţi se pară o prostie, dar am visat c-aveam o durere de dinţi îngrozitoare. Şi cel mai ciudat lucru este că, uite, crăpătura pare să pornească tocmai de unde stăteam eu cu obrazul pe pernă.

În loc să-l ia peste picior, Philippa examină perna.

— Şi-atunci, eu de ce n-am visat asta? întrebă ea. Vreau să spun, deseori visăm acelaşi lucru, este?

— De asta m-am mirat şi eu, recunoscu John. Şi am ajuns la concluzia că e din cauză că mie mi-e mai frică de dentist decât ţie.

Philippa încuviinţă: era adevărat.

— Dar asta tot nu explică similaritatea dintre crăpătura de pe peretele tău şi cea de pe peretele Muzeului din Cairo.

Încă mai discutau despre crăpătura din perete în timp ce urcau, două ore mai târziu, cele douăzeci şi patru de rânduri de scări spre cabinetul stomatologic al lui Maurice Larr, de pe Third Avenue.

Gemenii îşi găsiră mama, care urcase cu ascensorul, în camera de aşteptare, unde doctorul Larr discuta deja cu ea; nu despre stomatologie, ci despre tenis, un sport de care atât doamna Gaunt, cât şi doctorul Larr, erau foarte pasionaţi.

Doctorul Larr îi privi pe deasupra ochelarilor şi le făcu un semn cu ochiul.

— Mi-a tăiat macaroana, zise el, referindu-se la ultima partidă pe care o jucase împotriva ei. M-a curăţat de tot şi-a obţinut şi reducere. Mama voastră ar fi putut ajunge jucătoare profesionistă. Sunt femei care trăiesc din asta şi care-ar vrea să aibă o lovitură de serviciu ca a mamei voastre. Şi mai e şi frumoasă, ştiţi? Mai rar ca ea! Câte campioane de tenis n-aţi văzut, care arată de parcă locul lor ar fi în turneele masculine? Dar nu şi mama voastră. Ar trebui să fiţi mândri de ea.

Gemenii încuviinţară, politicoşi. Se obişnuiseră să audă cum i se aduceau osanale mamei lor pentru faptul că era pricepută ba la una, ba la alta. Imuni la ceva atât de greu de definit cum e farmecul, gemenii aveau câteodată impresia că mama lor are o putere stranie, chiar misterioasă asupra oamenilor, aproape ca şi cum viaţa i-ar fi dăruit acel ceva în plus, astfel încât totul, în cazul ei, să fie un pic mai bun decât în mod normal. Coafezele o lăudau pentru părul ei frumos, negru, sclipitor, susţinând c-ar trebui să apară într-o reclamă pentru şampoane. Croitoresele o lăudau pentru silueta ei superbă şi susţineau c-ar fi trebuit să fie prezentatoare de modă. Cosmeticienele o lăudau pentru pielea ei mătăsoasă şi netedă, susţinând c-ar trebui să-şi lanseze o linie proprie de produse cosmetice. Scriitorii o lăudau pentru talentul ei şi susţineau c-ar trebui să scrie o carte. Oaspeţii de la dineurile pe care le organiza o lăudau pentru priceperea într-ale gătitului şi susţineau c-ar trebui să-şi deschidă un restaurant. Organizaţiile caritabile o lăudau pentru abilitatea de a strânge fonduri pentru cauzele nobile şi susţineau c-ar trebui să abordeze o carieră diplomatică. Pentru John şi Philippa, nu era nimic surprinzător în faptul că doctorul Larr avea o părere atât de bună despre modul în care juca tenis mama lor.

— Încetează, Mo! râse doamna Gaunt. Mă faci să mă simt jenată.

Dar gemenii ştiau că pe ea n-o deranja deloc. Dacă mama lor avea o slăbiciune, atunci aceea era că îi plăcea să fie măgulită, şi înghiţea laudele la fel cum înfulecă oamenii lacomi prea multe prăjituri.

Doctorul Larr îi privi pe copii, zâmbi cu cel mai prietenos zâmbet al său şi-şi frecă palmele.

— OK, care dintre voi doi, copii, se suie primul pe scaunul unchiului Mo?

— John, spuse doamna Gaunt, şi cu asta se încheie orice discuţie. Doamna Gaunt era obişnuită să fie ascultată ca un judecător sau un agent de poliţie: fără comentarii.

John luă loc pe scaun, în timp ce doctorul Larr îşi puse o pereche de mănuşi de cauciuc, care făceau ca mâinile lui să arate de parcă şi le-ar fi cufundat într-o găleată cu frişcă. Apoi, veni lângă John şi apăsă pe un buton din podea cu vârful unuia dintre mocasinii săi cu ciucuri, astfel încât scaunul, care era mai degrabă o canapea din piele, se ridică, făcându-l pe John să se simtă ca un voluntar folosit de un iluzionist pentru o şedinţă de levitaţie în faţa publicului.

— Gura mare, zise doctorul Larr, şi aprinse o lampă care-i încălzi nasul lui John.

John deschise gura.

— Puţin mai mare, te rog, John, mulţumesc.

Şi, înarmându-se cu o oglindă care semăna cu o crosă de golf în miniatură şi cu o bâtă de cioban ascuţită, dar la fel de miniaturală, doctorul Larr se uită atent în gura lui John, aplecându-se suficient de aproape încât băiatul să-i poată simţi aroma pastei de dinţi a respiraţiei şi a aftershave-ului Aqua di Parma — acelaşi pe care-l folosea şi tatăl lui John — de pe pielea lui netedă, bronzată.

— Mmm-hmm, mormăi doctorul Larr, cu aerul cuiva care rosteşte „mmm-hmm" de o mie de ori pe zi. Şi apoi: Măi, măi, măi. Ce avem noi aici?

Palmele lui John se încleştară cu nervozitate pe braţele scaunului.

— Măi, măi. Ce-i asta? Şi încă una? Phii...

Ridicându-şi ochelarii de protecţie şi lăsându-şi în jos masca pentru gură, doctorul Larr se întoarse spre doamna Gaunt.

— Adu-mi aminte, Layla. Câţi ani are John?

— Doisprezece, Mo.

— Mă gândeam eu. Mă gândeam eu. Clătină din cap şi rânji. N-am mai văzut niciodată aşa ceva în gura unui băiat de vârsta lui John. Tinere? Ai măsele de minte. Cea mai tânără persoană pe care-am văzut-o vreodată să aibă măsele de minte.

— Măsele de minte? Doamna Gaunt se lăsă să cadă pe un scaun şi gemu: Asta-i bună!

— Măsele de minte? întrebă John, ridicându-se pe coate. Să aibă măsele de minte nu i se părea c-ar suna nici pe departe atât de rău pe cât ar fi fost să aibă cavităţi care-ar fi trebuit umplute. Ce sunt alea măsele de minte?

— Li se spune măsele de minte pentru că apar, în mod normal, atunci când eşti cu mult mai matur. Vezi, se presupune că trebuie să fii mai în vârstă ca să ai minte, cu toate că, uneori, n-ai crede aşa ceva, văzând cum se comportă unii oameni maturi. Treaba este, Layla, continuă doctorul Larr, că maxilarul băiatului nu este încă suficient de dezvoltat cât să poată face faţă altor măsele. Da, aşa e, John. La fel ca şi cavalerii Apocalipsei. Sunt patru. Şi atunci când maxilarul nu-ţi este suficient de dezvoltat pentru măselele acestea noi, pot apărea probleme la ceilalţi dinţi. Aceste măsele de minte îi vor înghesui pe ceilalţi dinţi, astfel încât zâmbetul tău de vedetă de cinema va deveni cu totul îmbârligat şi dezordonat. Şi noi nu vrem asta, nu-i aşa?

— Şi-atunci, ce propuneţi, domnule? se interesă John, deşi bănuia că ştie deja răspunsul pentru această întrebare.

— Mintea trebuie să iasă afară, John. Trebuie să facem o extracţie. Patru extracţii, ca să fiu mai precis. Va fi nevoie de un pat de spital. O să faci o anestezie generală şi o să dormi .cât timp le scoatem noi afară.

— Cum? John se albi vizibil la faţă.

— Hei, hei, hei, rosti doctorul Larr, cu blândeţe. N-ai de ce să-ţi faci griji, tinere. O să mă ocup eu însumi. Nici n-o să ştii ce s-a-ntâmplat. Floare la ureche, îţi spun eu. Layla? Aş putea să programez asta pentru poimâine, dacă vrei.

— Trebuie să le scoţi chiar acum, Mo? îl întrebă doamna Gaunt. N-am putea să le mai lăsăm o vreme? Vreau să spun, e foarte neplăcut.

— Pentru o dantură atât de tânără ca a lui John, replică doctorul Larr, aş recomanda ca operaţia să aibă loc cât mai curând posibil. Lăsând la o parte aspectul estetic, ceilalţi dinţi ar putea avea de suferit. Şi atunci apare riscul unor abcese şi infecţii.

— Sigur, Mo, oftă doamna Gaunt. Cum spui tu. Dacă trebuie, trebuie. Doar că nu m-aşteptam la aşa ceva atât de curând, înţelegi?

— Cine s-ar fi aşteptat la ceva atât de precoce? E-n regulă. Am terminat pentru moment, tinere. Hai s-o vedem şi pe surioara ta, Philippa. Phil, hai sus aici şi fă ca o solistă de operă.

Philippa se urcă pe scaun şi deschise gura mare. Se simţea sigură de faptul că doctorul Larr n-avea să găsească nimic interesant la dantura ei şi era chiar fericită la gândul c-avea să-l audă spunând că are dinţii cei mai puţin interesanţi din lume. I se părea ceva tipic pentru John să fie el cea mai tânără persoană cu măsele de minte pe care-a văzut-o vreodată doctorul Larr. *Mereu se dă în spectacol*, gândi Philippa, în timp ce încerca să se relaxeze şi să se gândească pentru ce film să opteze, după ce se va încheia excursia lor la dentist — doamna Gaunt întotdeauna îi ducea pe gemeni să vadă un film, după vizita la dentist.

— Ei drăcie! Nu pot să cred, rosti doctorul Larr. Ei bine, ce părere aveţi? Ştiu că voi, copii, sunteţi gemeni şi aşa mai departe, dar... ei drăcie!

Doamna Gaunt lăsă să-i scape un alt geamăt.

— Ce s-a-ntâmplat, doctore Larr? întrebă Philippa. Dar, fiindcă avea gura plină cu degetele doctorului Larr şi instrumentele stomatologice, sună mai degrabă cam aşa: „E a-înhî-aah, o-hoo-ee aah?"

Doctorul Larr, care înţelegea de minune acest limbaj, îşi retrase degetele şi instrumentele, apoi îşi dădu jos masca, etalând un rânjet enorm.

— Îţi spun eu ce s-a-ntâmplat, domnişoară. E ceva care ţine de istoria stomatologiei, asta e. Şi tu ai măsele de minte, întocmai ca şi fratele tău geamăn.

— Perfect, absolut perfect, mormăi doamna Gaunt, pe un ton care-l făcu pe John să creadă că, de fapt, voia să spună exact pe dos.

— Ei bine, zise Philippa, privindu-l triumfătoare pe John, din moment ce sunt cu zece minute mai mică decât John, cred că asta mă face să fiu eu cea mai tânără persoană cu măsele de minte pe care-aţi văzut-o vreodată, în locul *bubosului*.

Philippa îi spunea întotdeauna fratelui său *bubosul*, când voia să-l necăjească.

— Asta cred şi eu, confirmă doctorul Larr, rânjind larg spre doamna Gaunt. Copiii ăştia! Sunt uimitori...

— Da, răspunse cu o voce pierită doamna Gaunt. Uimitori.

— Nici nu ştiu de ce-am fost atât de surprins, continuă el, apucându-i mâna doamnei Gaunt şi bătând-o uşurel, cu blândeţe. Chiar nu ştiu. N-ar trebui să mă mir, din moment ce au o mamă atât de remarcabilă.

Philippa se simţi nemulţumită de nedreptatea unei astfel de observaţii. Iată, era cea mai tânără persoană pe care o văzuse el vreodată să aibă măsele de minte, iar doctorul Larr încerca să-i fure gloria, lăsând să se înţeleagă că totul se datora mamei ei. De parcă ar fi fost un alt merit al ei, deopotrivă cu acela că juca bine tenis sau că avea o piele minunată.

— Prin urmare, ce înseamnă asta? întrebă Philippa.

— Necazuri, răspunse doamna Gaunt. Asta înseamnă.

— Adică, trebuie scoase şi măselele mele de minte?

— Da, trebuie, Philippa. Probabil c-ar fi cel mai bine să rezolvăm problema asta în acelaşi timp cu a fratelui tău. O să vă instalăm în paturi alăturate, aşa că n-o să vă simţiţi singuri. Şi, întorcându-şi privirea spre doamna Gaunt, clătină din cap. Vorbesc serios, Layla, nu e niciun fel de necaz.

Abătută, doamna Gaunt stabili întâlnirea cu doctorul Larr şi apoi plecă, împreună cu copiii, pe jos, înapoi spre casa de pe Strada 77.

— În situaţia de faţă, spuse ea, cred că mai bine amânăm mersul la cinematograf. Trebuie să-i dau vestea şi tatălui vostru. Avem lucruri de aranjat.

— Ca, de pildă, să suni la pompele funebre, zise John, sperând să-i poată plăti surorii sale, strecurându-i ceva îngrijorare, pentru observaţia de mai devreme cu *bubosul*.

— Nu fi prostuţ, dragul meu. Doctorul Larr are dreptate. Nu e absolut niciun motiv de îngrijorare.

Schiţă un zâmbet forţat, ca şi cum ar fi încercat să se convingă pe ea însăşi.

— Aş putea foarte bine să vă spun, continuă doamna Gaunt, n-am vrut să audă asta şi doctorul Larr — era atât de agitat! —, dar adevărul este că măselele de minte

precoce nu sunt ceva neobişnuit în neamul meu. De exemplu, eu aveam doar cu vreo doi ani mai mult decât voi, când mi-au ieşit măselele de minte. Şi uitaţi-vă la mine acum! Zâmbi, un zâmbet perfect pentru o reclamă la pastă de dinţi, dar plin de tristeţe şi îngrijorare. Am o dantură perfectă.

— Da, dar spitalul... bombăni John.

— Încearcă şi tu, îl întrerupse mama lui, să priveşti operaţia asta ca pe un rit de trecere la viaţa de adult. Spune-ţi că totul ţine de creştere. De două ori mai mult, în cazul vostru, adăugă ea. Vreau să spun, pentru că sunteţi gemeni.

Doamna Gaunt oftă şi-şi aprinse o ţigară, determinându-i pe gemeni să facă mutre: nu puteau suporta ca ea să fumeze. Asta păruse să fie întotdeauna cel mai lipsit de farmec lucru la Layla, mai ales în New York, unde oamenii se ambalează mai mult pentru chestii ca fumatul, decât pentru armele de foc.

— Chiar trebuie să fumezi? se feri John, într-o parte.

— Uite cum facem, zise doamna Gaunt, fără să ia în seamă dezaprobarea copiilor săi. Dacă o să vă purtaţi curajos, dac-o să mergeţi la spital să vă scoată măselele-astea de minte fără să faceţi tămbălău, o să vă dau voie să mergeţi în tabăra de vară. E bine?

— Vorbeşti serios?

— Fireşte că vorbesc serios, insistă doamna Gaunt. Tot ceea ce vă cer este să fiţi amândoi curajoşi. Şi o să cer să vă păstrez măselele de minte.

— Ce, mamă? Vrei tu măselele? se miră Philippa. Pe toate opt? Uff, ce scârbos! Din partea mea, n-ai decât!

— Dar de ce vrei tu măselele? întrebă şi John.

— Poţi să spui că e o amintire, dacă vrei. Mă gândeam să le îmbrac în aur şi să le agăţ pe o brăţară.

— Super, exclamă John. Cam ca la canibali. Înţeleg cum vine asta.

— O să vă distraţi de minune, schimbă vorba doamna Gaunt. E o tabără de vară formidabilă, pe care-o ştiu eu, în Salem, Massachussets, unde-o să puteţi amândoi să...

— Mamă, protestă Philippa, eu nu vreau să merg în aceeaşi tabără cu el!

— Iar eu sigur nu vreau să merg în cine ştie ce tabără din Massachussets cu ea, adăugă şi John. Eu vreau să învăţ ceva tehnici de supravieţuire.

— Casa Alambic, pot să v-o spun sigur, este una dintre cele mai bune tabere rezidenţiale mixte din America de Nord, continuă doamna Gaunt. Şase sute de acri* de câmpii, dealuri, râuri şi păduri, şi două mile de plajă, pe ţărm. Fireşte, dacă nu vreţi să vă duceţi, puteţi să vă petreceţi vara cu tatăl vostru şi cu mine, în Long Island, aşa cum facem întotdeauna.

John privi spre Philippa, ridicând din umeri. Casa Alambic suna cu mult mai bine decât să nu mergi în nicio tabără, după cum orice ar fi fost mai bine decât încă o vară plictisitoare la Hampton. Philippa dădu din cap afirmativ spre fratele său, intuindu-i gândurile.

— Eu cred că, până la urmă, Casa Alambic sună bine, zise Philippa.

— Da, sigur că da, fu de acord John. Când am putea să plecăm?

— O să vă ia, probabil, câteva zile să vă refaceţi după operaţie, înainte de a fi suficient de întremaţi pentru călătorie, aprecie doamna Gaunt. Şi, evident, trebuie să lămuresc treaba asta cu tatăl vostru. Ştiu că abia aştepta să petreacă şi el ceva timp cu voi, în vara asta. Dar, ce-aţi zice de săptămâna viitoare?

---

* Unitate de măsură a suprafeţelor, în sistemul anglo-saxon, un acru echivalând cu aproximativ 4.047 de metri pătraţi.

CAPITOLUL 3
NU TRĂIEȘTI DECÂT DE DOUĂ ORI

Era în dimineaţa operaţiei, iar John şi Philippa se aflau la Spitalul pentru copii W.C. Fields* Memorial, o frumoasă şi modernă clădire, situată în parcul Gramercy din New York, în faţa căreia fusese amplasată o statuie mare de bronz, opera sculptorului Antony Gormley, înfăţişând un bărbat cu chipul vesel, ţinând în mână o sticluţă cu medicamente.

Operaţia lor fusese programată pentru ora nouă dimineaţa, ceea ce însemna că gemenilor li se interzisese să ia micul dejun; aşa că, atunci când doctorul Larr se opri în salonul lor, cu puţin înainte de ora opt, ca să li-l prezinte pe doctorul Moody**, anestezistul, foamea şi emoţiile lui John îl făcură — în absenţa mamei sale, care plecase să-şi ia o cafea de la restaurantul Starbucks, din Union Square — să fie puţin cam certăreţ.

— Ei, i se adresă el doctorului Moody, ce fel de substanţă dărâmătoare v-aţi propus să experimentaţi pe mine şi pe soră-mea?

---

* William Claude Fields (1879–1946), actor de comedie american, bine-cunoscut pentru replicile sale umoristice. Avea un nas mare şi personajele pe care le juca, de obicei, beau mult alcool şi urau copiii şi câinii.

** *Moody* înseamnă, în limba engleză, posac, ursuz, indispus.

Doctorul Moody, un bărbat înalt, cu o înfățișare de om obosit, care nu era deloc obișnuit să discute cu cineva despre alegerea anestezicelor pe care le folosea, cu atât mai puțin cu un puștan de doisprezece ani, zâmbi stingherit:

— Ei bine, dacă tot m-ai întrebat, o să folosesc o substanță numită ketamină, care dă întotdeauna rezultate foarte bune.

John, care citise pe Internet tot ceea ce se putea despre anestezice, iar acum știa tot atât de multe despre acest subiect ca oricare alt băiat, se încruntă:

— Dar asta nu-i ceea ce le dau veterinarii animalelor atunci când vor să le sedeze?

— Copiii din ziua de azi... rânji doctorul Larr. Nu poți să-i mai duci de nas cu nimic, vezi tu?

— Dar n-am încercat să duc de nas pe nimeni, replică doctorul Moody, străduindu-se din răsputeri să-și stăpânească iritarea. Te îngrijorează faptul că voi folosi ketamina, tinere?

— Nu, domnule, nu mă îngrijorează câtuși de puțin, îi răspunse John, liniștit. La drept vorbind, chiar speram să fie ketamină.

— Da? Și de ce, mă rog?

— Se spune c-ar fi cea mai bună pentru a-i oferi pacientului o EAM. Sau, cel puțin, caracteristicile principale ale unei EAM.

— EAM? Nu cred c-am auzit de așa ceva, recunoscu doctorul Moody, scrâșnind din dinți.

— O Experiență Apropiată de Moarte, îi explică John, cu aerul că era ceva de la sine înțeles. Știți povestea. Atunci când ești într-o operație, și aproape că mori, și călătorești printr-un tunel întunecat spre lumină, și ești înhățat de un înger, la capătul celălalt...

Chipul doctorului Moody se întunecă de mânie. Doctorul Larr observă acest lucru şi se hotărî să îndrepte discuţia pe un făgaş potrivit.

— John, John, zise el, îngrijorat. Linişteşte-te. Totul o să fie în regulă. Anestezia e floare la ureche. Doctorul Moody este un foarte bun anestezist. Cel mai bun din New York.

— Da, sigur, replică John. Nu mă îndoiesc nici o clipă. Doar mă gândeam c-ar fi super să văd un înger. Chiar dac-ar fi numai o halucinaţie.

— De un lucru poţi să fii sigur, zise doctorul Moody. Niciunul dintre pacienţii mei nu s-a trezit vreodată din anestezie spunându-mi că vede un înger.

— De ce mi se pare atât de uşor de crezut? murmură John.

Uşa se deschise şi intră doamna Gaunt, purtând un pahar mare cu cafea de la Starbucks în mâna ei cu manichiură perfectă.

— Pentru că tot vorbeam despre îngeri, zise doctorul Larr. Iată-l!

Philippa gemu şi îşi întoarse privirea, dezgustată.

— Nu s-ar putea să începem? întrebă ea. Deja am pierdut micul dejun. N-aş vrea să pierd şi prânzul.

Pe peretele coridorului din afara salonului lor se afla o expoziţie de artă, alcătuită de alţi copii din spital, cu desene, afişe şi povestiri despre cum e să fii operat. Dar niciuna dintre povestirile scrise sau dintre desenele pictate de ceilalţi copii care fuseseră în spital nu reuşise să-i dea o idee despre ceea ce însemna cu adevărat să treci printr-o operaţie. Era nevoită să recunoască faptul că trebuie să fi fost ceva despre care era greu să scrii. Acum îşi ţinea mama de mână şi simţea ceva rece răspândindu-i-se prin braţ, iar în clipa imediat

următoare, nimic. Era de parcă ar fi apăsat cineva pe un întrerupător dinăuntrul capului ei, dezactivându-i toate simţurile.

Sau, aproape pe toate.

Din conversaţia mamei sale cu doctorul Moody, Philippa rămăsese cu impresia că, în clipa în care anestezicul avea să-şi facă efectul, ea n-avea să mai simtă absolut nimic; dar, de îndată ce ketamina pătrunse în ea, descoperi că mergea pe lângă un râu întortocheat, ca un labirint, care curgea printr-o peşteră aproape nemărginită spre o mare, ceea ce putea să fie ceva oarecum înfricoşător, fie şi pentru faptul că, lucrul cel mai curios dintre toate, John se afla acolo, de asemenea.

— Ce-i asta? îl întrebă ea. Un vis, sau una dintre acele EAM-uri despre care vorbeai mai devreme?

John privi în jur.

— Habar n-am. Dar ăsta sigur nu prea arată a tunel, şi nu văd nicio luminiţă albă şi niciun înger.

Ajungând la ţărmul acelui ocean aparent lipsit de viaţă, zăriră, plutind prin aer la vreo cincizeci de picioare deasupra valurilor, un fel de pavilion regal ca din Orientul Mijlociu, cu minarete şi paravane şi acoperişuri boltite, cu ferestre mici, în formă de diamante, în care se reflectau razele soarelui.

Privindu-i chipul surorii sale, John observă că nu se simţea deloc în largul ei.

— Nu-ţi face griji, surioară, îi spuse el. O să scapi cu bine.

— Cu siguranţă visez, zise Philippa.

John se încruntă.

— De ce spui asta?

— Pentru că eşti drăguţ cu mine, îi explică ea.

— Ascultă, nu se poate să avem amândoi acelaşi vis.

— Dar cine spune asta? Eu doar am un vis în care tu susţii că ai acelaşi vis ca mine, asta-i tot.

— Dacă pui problema aşa, pare foarte logic, admise John. Dar de unde poţi să fii sigură că nu eşti tu în visul meu?

— Nu sunt. Cred că n-o să ştiu sigur până când n-o să ne trezim amândoi din anestezie.

După o clipă sau două, una dintre ferestrele bolţii se deschise şi un individ mătăhălos, cu ochii scânteietori şi pletele în vânt, se aplecă şi flutură mâna spre ei.

— Hei, Phil, mai ştii ce spuneam mai devreme? Despre cât mi-ar plăcea să întâlnesc un înger? Asta era doar vrăjeală. E înfricoşător!

— Şi mie mi-e frică.

John îi apucă mâna surorii sale şi, ţinând-o strâns, ceea ce o făcu să se simtă ceva mai bine, o trase în spatele lui, ca şi cum ar fi vrut s-o ferească de orice-ar fi urmat să se-ntâmple. Erau momente când John părea să fie cel mai bun frate din lume.

— Nu staţi acolo, aşa, ca două momâi, îi zori bărbatul aflat la fereastra cupolei. Haideţi sus!

— Cum? întrebă John. Nu există scări.

— Vorbeşti serios? Bărbatul se aplecă şi mai mult pe fereastră şi privi fix spre marea de sub el. Ai perfectă dreptate. Se pare că plutim prin aer, în loc să plutim pe valuri. Greşeala mea. Oricum, curând va fi îndreptată.

Şi treptat, ca o enormă navă spaţială aterizând pe cine ştie ce planetă interzisă, pavilionul regal, în care se afla misteriosul străin, începu să coboare din văzduh, până când ajunse să se proptească zdravăn pe plajă.

— Iacătă! strigă bărbatul. Acum, grăbiţi-vă! N-avem prea mult timp la dispoziţie, înţelegeţi.

Încă ţinându-se de mâini, gemenii pătrunseră în clădire, care era atât de înţesată de oglinzi, încât fiecare încăpere semăna cu o peşteră de gheaţă. Undeva, o femeie cânta, acompaniată de un instrument muzical pe care niciunul dintre ei nu izbuti să-l recunoască.

— Poate că, la urma urmei, este un înger, rosti Philippa, temătoare. Asta-i o halucinaţie, corect?

— Dacă nu e, înseamnă c-ai dat de-o mare belea.

— Eu?

— Tu ai spus că e visul tău, nu al meu, nu-ţi aminteşti?

Zgomotul unor paşi îşi răspândi ecourile prin încăperea din faţa lor şi apoi îl văzură, înalt şi brunet, purtând un costum roşu, o cămaşă şi o cravată roşie, şi zâmbindu-le larg.

— Ei bine, nu mă recunoaşteţi? rosti bărbatul cu o voce puternică, bubuitoare, care se răspândi prin încăperea cavernoasă, colorată în roşu şi auriu, ca ţignalul unei sirene pentru ceaţă.

— Eu nu prea cred că îngerii se îmbracă în roşu, murmură Philippa.

— Doar nu crezi că e... Diavolul? întrebă John.

— Diavolul, spui? bolborosi bărbatul. De unde ţi-a venit ideea asta? Eu sunt unchiul vostru, Nimrod, fireşte. Din Londra. Făcu o pauză, ca şi cum s-ar fi aşteptat la cine ştie ce recunoaştere zgomotoasă. Ne-am cunoscut atunci când v-aţi născut voi, zise el.

— O să ne ierţi dacă nu ne amintim, spuse John.

— Chiar aşa? Unchiul Nimrod părea surprins.

— Dar am auzit despre dumneata, adăugă Philippa, cu drăgălăşenie. Numai că suntem puţin cam speriaţi să te întâlnim aici, în visul nostru. În timp ce trecem printr-o operaţie.

— Da, îmi cer scuze pentru subterfugiu, spuse Nimrod. Dar mă tem că nu se poate face nimic.

Unchiul Nimrod îşi desfăcu larg braţele.

— Ei bine, nu primesc şi eu o îmbrăţişare, sau un pupic, sau ceva de genul ăsta?

Şi, din moment ce era vorba despre un vis, şi din moment ce, la urma urmei, era unchiul lor, pe care-l recunoşteau vag dintr-o fotografie de pe biroul mamei lor, zâmbiră curajoşi şi-l îmbrăţişară, politicoşi, pe Nimrod.

— Ce loc mai e şi ăsta? se încruntă Philippa.

— Nu-ţi place? E Pavilionul Regal Brighton, o informă Nimrod, de pe coasta de est a Angliei. M-am gândit c-o să fie potrivit cu visul vostru. Ştiţi voi. Omul din Porlock...

Gemenii îl priviră nedumeriţi.

— Coleridge? „În Xanadu a ctitorit / Temutul Kubla Khan / Un dom al plăcerii, cum nu s-a întâlnit"?* Nu? Nu-i nimic. Nu e ceva care să se predea în şcolile americane, evident.

— Şi cine cântă acolo?

— Trebuie să fie fecioara din Abisinia** cântând la timpanon***, spuse el, apoi clătină din cap, ruşinat. Au venit la pachet. Oricum, nu-i daţi importanţă. Aşa cum am spus, n-avem prea mult timp la dispoziţie, din moment ce anestezicele moderne sunt aşa cum sunt. Le făcu semn spre câteva fotolii elegante, cu aspect antic, aranjate în jurul unei mese de joc. Haideţi să ne aşezăm şi să stăm de vorbă.

Se aşezară şi Nimrod făcu să apară o cupă mare de lemn, în care lăsă să cadă cinci zaruri.

---

* Citat din poemul lui Samuel Taylor Coleridge (1772-1834), intitulat *Kubla Khan*, unul dintre cele mai cunoscute din creaţia poetului romantic englez, în care peisajul este întocmai cel pe care îl văd în vis gemenii.

** Vechiul nume al Etiopiei.

*** Instrument muzical exotic, oarecum asemănător cu ţambalul.

— Putem să jucăm în timp ce discutăm, spuse el, pe un ton binevoitor.

— Să jucăm... ce? se interesă John.

— *Tesserae*, răspunse Nimrod. Zaruri, băiete, zaruri. Aruncăm zarurile în timp ce complotăm, aşa cum obişnuiau romanii. Eu, primul. Nimrod aruncă zarurile, făcu o faţă lungă, apoi le ascunse din nou în palma sa, înainte ca John şi Philippa să apuce să observe ce aruncase.

— Şi ce complotăm? întrebă John.

— Hai să vedem. Aruncă o privire spre ceasul său din aur. Orice vreţi, de fapt. Nimrod lăsă să-i cadă zarurile în cupă, pe care i-o întinse lui John. E rândul tău.

— Aş fi vrut să ştiu care sunt regulile, zise John.

— Există o singură regulă în jocul ăsta, replică Nimrod, în timp ce John dădea trei de şase. Regula cea mai importantă în oricare joc: să fii norocos. Ceea ce, în mod evident, tu unul eşti, băiete.

Philippa strânse zarurile.

— Orice poate el să facă, anunţă ea, aruncând zarurile în cupă şi apoi rostogolindu-le pe postavul verde al mesei de joc, eu pot să fac şi mai bine. Şi scoase un mic chiţăit de plăcere, atunci când observă că aruncase patru de şase.

— Excelent! exclamă Nimrod, adunând zarurile. Acum, hai să vedem ce puteţi să faceţi împreună. Îi întinse cupa lui John, apoi îi luă mâna Philippei şi o aşeză deasupra celei a fratelui ei. Daţi-i bătaie! N-am toată ziua la dispoziţie.

Gemenii se uitară unul la altul, ridicară din umeri şi apoi aruncară... cinci de şase.

— Exact cum bănuiam, zise unchiul Nimrod.

— Ce zici de asta? se bucură John.

— Că sunteţi mai norocoşi împreună, decât pe cont propriu. Asta-i bine. Asta-i foarte bine. Ne poate fi de folos.

— Cum? întrebă John.

— Ia lasă-mă să mă uit la zaruri, interveni Philippa.

— Nu sunt măsluite, se împotrivi Nimrod.

— Nu există noroc, îl sfidă Philippa. Cel puţin, aşa crede tata.

— O, draga mea, nu mai spune asta, o certă unchiul Nimrod. Şansele să arunci cinci de şase, la comandă, sunt de unu supra şase la puterea a cincea, sau de zero virgulă zero zero zero unu doi opt şase. După calculele mele, majoritatea oamenilor ar trebui să arunce zarurile de trei mii opt sute optzeci şi opt de ori, ca să aibă măcar cincizeci la sută şanse de a da cinci de şase. Iar acesta este doar modul tipic matematic de a spune că sunteţi doi puştani norocoşi.

— Eu n-am observat, interveni John.

— A, poate că nu, deocamdată. Dar o să observi. O să observi. Trebuie să vă pun să jucaţi *astaragali*.

— Ce-i asta?

— Un joc la care se folosesc şapte zaruri hexagonale, explică Nimrod. Un joc care-a fost inventat acum mii de ani, tocmai ca să combată rolul norocului. Aş putea să vă spun regulile, dacă vreţi.

— Chiar nu văd rostul, se împotrivi Philippa, din moment ce ăsta e doar un vis.

— Prostii. Aborigenii din Australia, de exemplu, recunosc faptul că visele sunt la fel de importante ca viaţa adevărată. Adeseori, aici se întâmplă lucrurile cu adevărat importante.

— Mda, şi uite ce li s-a întâmplat lor, replică John.

— Aş vrea să cunosc o altă cultură umană care să fi avut mai mult succes decât cea a aborigenilor, zise Nimrod. Tot ceea ce au ei dăinuieşte de opt mii de ani. Tu, pe de altă parte, pariez că nu poţi să-mi spui ce-ai primit de Crăciun,

acum doi ani. Nimrod clătină din cap cu fermitate, ca pentru a încheia discuţia, zâmbi, îşi vârî zarurile în buzunar, apoi aruncă din nou o privire la ceas. Oricum, fiindcă am stabilit faptul că sunteţi norocoşi, haideţi să discutăm despre viitorul vostru. Ascultaţi-mă cu cea mai mare atenţie. Se întâmplă ca eu să am nevoie de ajutorul vostru. Prin urmare, iată ceea ce vreau să faceţi. Atunci când vă veţi pune pe picioare după operaţie, sub nicio formă nu trebuie să-i povestiţi mamei voastre că m-aţi întâlnit. Noi doi am fost în relaţii destul de proaste, de când v-aţi născut voi doi, din motive pe care n-are rost să le discutăm acum. Dar vă promit c-o să vă povestesc totul, când o să veniţi la Londra.

— La Londra? Când o să mergem noi la Londra?

— Cât de curând doriţi. Căci vreţi să veniţi la Londra, nu-i aşa?

— Bineînţeles, încuviinţară gemenii.

— Atunci, tot ceea ce trebuie să faceţi este să le spuneţi părinţilor voştri, cu toată politeţea, că v-ar plăcea foarte mult să veniţi şi să staţi cu mine. La Londra. Numai voi. Asta tot încerc eu să vă spun. Nimrod se uită din nou la ceas. Of, vai de mine, s-a cam dus timpul. Dintr-un moment într-altul, o să vă treziţi.

John izbucni în râs.

— Glumeşti, nu? N-or să fie niciodată de acord cu asta. Exclus!

— Dimpotrivă, îl contrazise unchiul Nimrod. Cred c-o să vedeţi c-or să se împace cu ideea. Bineînţeles, în afară de cazul în care voi chiar vreţi să mergeţi în tabăra aceea de vară din Salem. Cu toate că, la drept vorbind, e mai degrabă o şcoală.

— O şcoală? strigă John, contrariat.

— Da, confirmă Nimrod. O şcoală de vară, pentru copiii dotaţi.

— Şcoală de vară, repetă John, cu o intonaţie oarecum apropiată de dezgust.

— Atunci, sfatul meu ar fi să veniţi la Londra. Dar încercaţi să ţineţi minte că nu trebuie să spuneţi cum că eu v-am propus asta. E foarte important, vorbesc serios. Mama voastră şi cu mine nu prea suntem de acord într-o serie de probleme.

— Cum ar fi? vru să ştie John.

— Ei bine, de exemplu, în ceea ce priveşte modul potrivit în care pot să-şi petreacă vacanţa de vară doi tineri. Există şcoala de gândire, cu multă distracţie, pe care personal o aprob. Şi există şcoala de gândire fără-niciun-fel-de-distracţie, cea din Salem, la care şi-a propus mama voastră să vă trimită, în vara asta.

— Fără discuţie, zise Philippa, iar John făcu un semn de încuviinţare din cap.

Nimrod se ridică.

— E-n regulă. Am terminat aici. Acum o să-ncepeţi să vă treziţi.

— Mai stai o clipă, îl opri John.

— S-a terminat, repetă unchiul Nimrod.

— Şi dac-or să spună nu? întrebă el.

— S-a terminat, anunţă doctorul Larr.

John se ridică ameţit de pe patul său de spital şi-şi duse mâna, cu un gest instinctiv, la maxilar, cercetându-şi noile goluri din gingii cu vârful limbii.

— O să-ţi simţi gura foarte sensibilă timp de câteva zile, îi explică doctorul Moody, anestezistul. Dar e normal. Mă duc să-ţi aduc ceva pentru durere. Zâmbi şi ieşi din sala de operaţie.

— A plecat? se interesă Philippa, ridicându-se în capul oaselor, pe patul ei.

— Da, a plecat, îi răspunse doctorul Larr, crezând că întrebarea îi fusese adresată. Vrei să-ţi vezi măselele de minte? întrebă el. Uite-le, adăugă, arătându-i un fel de farfurie de oţel de forma unui rinichi, pe care zăceau patru mici măsele de minte, pline de sânge.

Philippa îşi zise că arătau ca nişte piese dintr-un joc de şah care se terminase rău.

— Uhhh, se strâmbă ea. Luaţi-le de-aici!

— Tu l-ai văzut? o întrebă John pe sora lui geamănă. Pe Nimrod?

— Da. Dar tu?

— Uite-le aici, spuse doctorul Larr, crezând încă, nu fără motiv, că gemenii discutau despre măselele lor extrase, şi întinzându-i lui John tava pe care se aflau fostele lui măsele de minte.

John aruncă o privire şi simţi o uşoară ameţeală. Îşi zise că măselele lui arătau ca fildeşii unui elefant mic, dar dintr-o specie rară, tăiaţi de un braconier african. În acelaşi timp, îşi dădu seama că printre meseriile pe care nu şi le va alege niciodată, pe lângă cele de bancher specializat în investiţii sau de expert contabil, va fi şi aceea de dentist.

— Da, îi răspunse el Philippei. L-am văzut.

— Aşadar, zise Philippa, să fi fost doar efectul ketaminei? Un vis? Şi coincidenţe de-ale gemenilor?

— Poate.

— Pe de altă parte, cred că n-ar trebui să le pomenim despre asta nici mamei, nici tatălui nostru. Cel puţin, nu pentru o vreme.

CAPITOLUL 4
SCHIMBĂRI

În seara în care se întoarseră de la spital, moment în care feţele ambilor gemeni arătau de parcă şi-ar fi umflat obrajii cu mâncare ca o pereche de hamsteri lacomi, se aflau pe scări, când îi auziră pe mama şi pe tatăl lor discutând între ei.

— Ei bine, spunea tatăl lor, amândoi par să fie în regulă, nu crezi? Vreau să spun, nu s-a-ntâmplat nimic ciudat, până acum.

— Aşa ţi se pare ţie? îl întrebă doamna Gaunt.

— Da. Cel puţin, eu n-am observat. Domnul Gaunt se opri. Ce-i? Ce-i? Spune-mi. S-a întâmplat ceva?

— Nimic, dragă. Mă rog, nu mare lucru, oricum. Doar că, dacă nu mă-nşel prea tare, John deja se schimbă. Doamna Gaunt oftă. Ei bine, n-ai băgat de seamă? De când s-a întors din spital, băiatului i-au dispărut coşurile de pe faţă.

Philippa se zgâi îndeaproape la faţa lui John.

— Hei, *bubosule*, ştii ceva? Are dreptate. S-au dus. Nu mai ai niciun coş pe faţă.

John se năpusti pe scări în sus, îndreptându-se spre budoarul mamei lui şi spre oglinda mare cât peretele, de vizavi de enormul ei şifonier, cât o cameră. Mai tot anul trecut, avusese mari probleme din cauza coşurilor: deluşoare infectate, roşii, greu de uitat, care-i erupeau din când în când pe faţă, oribil de-a dreptul.

— Ai putea crede că nici n-au existat vreodată, murmură John, pentru sine. Examinându-şi îndeaproape faţa, îşi întinse pielea într-o parte şi apoi în cealaltă, dar oricât s-ar fi străduit, John nu putu descoperi nici măcar un coş sau un punct negru pe chipul său, acum fără pată. Lucru firesc, încercase să evite să se privească în oglinzi, ca să nu cadă pradă unei depresii din cauză că era plin de coşuri, dar acum nu vedea niciun motiv rezonabil pentru care ceilalţi din familia lui să nu fi observat acest aparent miracol sau, din contră, cum era cazul mamei lui, să privească absenţa coşurilor de pe chipul lui John ca pe un motiv de îngrijorare.

Philippa îşi făcu apariţia în pragul băii şi păru să înţeleagă motivul supărării fratelui ei pe familie.

— Îţi jur, spuse ea, că atunci când ne-am întors de la spital, faţa ta tot mai arăta ca o hartă a Lunii.

— E incredibil, observă John. Se pare că doctorii aveau dreptate, până la urmă. Coşurile chiar s-au curăţat de la sine.

— Mda, mormăi Philippa, nu prea convinsă de încrederea regăsită a fratelui său în ştiinţa medicală. Sigur. Dacă asta vrei tu să crezi, eşti invitatul meu.

— Ce vrei să spui?

— Nu crezi că se întâmplă ceva ciudat?

— Poate, admise John. Încă era prea impresionat de propriul său chip, ca să mai dea atenţie celor spuse de sora lui. Habar n-am. Scoţând un „ţţ" puternic, suspină enervant şi adăugă: Crede-mă, dacă ţi s-ar fi întâmplat ţie ceva de genul ăsta, Phil, te-ai fi simţit grozav în propria piele.

— Şi-atunci, ce părere ai despre ceea ce vorbeau ai noştri?

— Habar n-am. Chestii de-ale adolescenţei, probabil. Am auzit că o mulţime de părinţi se dau peste cap, atunci când vine vorba despre adolescenţă. Hormonii copiilor lor îşi fac

de cap, iar ei se apucă să-i trimită la psihiatru. Părinţii lui Felix Grabel l-au trimis la dermatolog, când a început să-i crească mustaţa.

— Părinţii lui Felix Grabel sunt şi mai ciudaţi decât el, declară Philippa. Dar, dacă vrei ceva ciudat, hai cu mine. O să-ţi arăt eu ceva cu adevărat ciudat.

Philippa îl duse pe John cu un etaj mai sus, în dormitorul ei, un loc în care el rareori se aventura, într-atât de dezgustătoare i se părea pasiunea surorii lui faţă de jucării din pluş, animale cu blană şi poze de formaţii muzicale de băieţi cu înfăţişare de fete. Pe peretele din spatele uşii se afla un poster cu Cei Mai Scunzi de la Hollywood (UITĂ-TE CU CÂT EŞTI MAI ÎNALT DECÂT ARTISTUL TĂU DE FILM PREFERAT, scria acolo). Philippa îi arătă cea mai recentă măsurătoare, făcută cu o zi înainte să-i fie extrase măselele de minte.

— Alaltăieri aveam exact cinci picioare înălţime*, îi spuse ea, întinzându-i lui John o riglă şi un creion. Acum, uită-te! Philippa îşi azvârli pantofii din picioare şi apoi se postă între Tom Cruise şi Robert De Niro.

John ţinu rigla dreaptă deasupra capului surorii sale şi apoi îi însemnă înălţimea cu creionul.

— Sunt sigură c-am mai crescut, zise ea.

— OK, Phil, o anunţă John. Gata.

Philippa se îndepărtă de afiş şi apoi amândoi înghiţiră în sec, uimiţi. Nu putea fi nicio îndoială asupra faptului că Philippa crescuse considerabil în înălţime. John îi măsură creşterea.

---

* Aproximativ 1,53 metri.

— Un inci* întreg? se miră el. E imposibil! Sigur nu te-ai măsurat ca lumea data trecută.

— Ba da, insistă Philippa. Doamna Trump** m-a măsurat.

Doamna Trump era femeia pe care părinţii lor o angajaseră ca bucătăreasă şi menajeră.

— Atunci, înseamnă că ea a greşit. Nimeni nu creşte cu un inci întreg în mai puţin de patruzeci şi opt de ore.

— Bine, tu când te-ai măsurat ultima dată?

— Săptămâna trecută. Tata m-a măsurat. Mi-a promis că de îndată ce voi ajunge la înălţimea de cinci picioare şi şase inci*** o să-mi cumpere o pereche nouă de schiuri. N-ar fi putut să greşească. El e întotdeauna atât de precis.

— Atunci, hai să aruncăm o privire!

Merseră în camera lui John, unde acesta se lipi cu spatele de propriul său afiş cu James Bond (VEZI CÂT MAI AI PÂNĂ SĂ AJUNGI CÂT 007), între Sean Connery şi Pierce Brosnan, după care aşteptă ca Philippa să-l măsoare.

— Nu-i nicio îndoială, îi spuse ea. Şi tu ai crescut. Ia să vedem... cu un inci şi jumătate.

— Chiar am crescut? Phii, am crescut. E grozav.

— E tocmai aşa cum îţi tot spun, replică Philippa. Se întâmplă ceva ciudat aici. Mai întâi, ne ies măselele de minte cu ani buni înainte de vârsta la care se presupune c-ar trebui să iasă; apoi, în timp ce ni se face operaţia, ca să ni se scoată măselele-astea, avem amândoi acelaşi vis, în care ne apare

---

* Unitate de măsură a lungimii în sistemul anglo-saxon, echivalentă cu aproximativ 2,54 centimetri.

** *Trump* înseamnă, în limba engleză, atât atu (la jocul de cărţi), cât şi un noroc neaşteptat; în acelaşi timp, în limbajul familiar, desemnează o persoană credincioasă şi generoasă.

*** Aproximativ 1,68 metri.

unchiul nostru. Şi, nu în ultimul rând, fiecare dintre noi are parte de o creştere extraordinară în înălţime, practic peste noapte.

— Nu uita de coşurile mele.

— Ca să nu mai zic de coşurile tale.

— Şi de crăpătura de pe peretele din dormitorul meu. Şi despre cum arată exact ca aia din zidul muzeului ăla egiptean.

Philippa rămase pe gânduri pentru o clipă, apoi zise:

— Vrei să ştii ce altceva mai e ciudat? Mi se pare mie sau simţi şi tu că aerul condiţionat e dat un pic cam tare?

— Aşa-i de când ne-am întors de la spital. John ridică din umeri. Doamna Trump. Probabil că l-a dat ea mai tare. Atunci când dă cu aspiratorul pe covoare, se cam înfierbântă.

— Hai să mergem s-o întrebăm.

Gemenii coborâră în fugă scările până la bucătăria de la subsol, unde doamna Trump tocmai scotea vasele de la spălat. Era greu de crezut, dar odinioară, într-o galaxie îndepărtată, cu multă vreme în urmă, doamna Trump fusese o regină a frumuseţii; copiii văzuseră fotografiile şi decupajele din ziare care dovedeau acest lucru. Timpul nu fusese, totuşi, îngăduitor cu doamna Trump, fiindcă acum arăta ca o femeie obişnuită, tristă la înfăţişare, cu un dinte lipsă, sus, şi cu două fiice care locuiau în Europa, unde ea nu ajunsese niciodată.

— Doamnă Trump, i se adresă Philippa, aţi dat cumva mai tare instalaţia de aer condiţionat?

— Nu, n-am dat mai tare aerul condiţionat. De ce-aş fi dat mai tare aerul condiţionat? Îmi place la nebunie să lucrez ca într-un cuptor. Unii oameni plătesc o groază de bani să meargă la o sală de fitness, ca apoi să stea într-o baie de

aburi şi să transpire. Eu? Eu am norocul să vin aici şi să am parte de acelaşi tratament pe gratis.

Doamna Trump râse de mica ei glumă şi, trântind sertarul pentru cuţite şi îndreptându-se spre masa de lucru din bucătărie, zâmbi, acoperindu-şi gura cu palma, astfel încât copiii să nu-i observe dintele lipsă, ceea ce, de fapt, observau întotdeauna.

— Nouă ne e un pic cam frig, de când ne-am întors de la spital, spuse John.

Doamna Trump îşi puse o mână rece pe fruntea lui John.

— Nu mi se pare c-ai avea temperatură, constată ea. Dar probabil c-o să faci vreo răceală.

— Pe bune, insistă John. Ne simţim foarte bine. Doar că suntem un pic cam îngheţaţi, asta-i tot.

— Îngheţaţi, auzi la el, chicoti doamna Trump. Sunt nouăzeci de grade afară* şi o umiditate de şaptezeci şi cinci la sută. Clătină din cap. Tot ceea ce pot eu să spun este să nu daţi vina pe mine, daţi vina pe mama voastră. O fi adevărat ceea ce am auzit despre voi doi?

Philippa se încordă şi o privi bănuitoare pe doamna Trump.

— Ce-aţi auzit?

— Că sunteţi nişte copii atât de norocoşi... spuse doamna Trump. Când am fost copil, nu m-am dus niciodată în vreo tabără de vară. De fapt, niciodată nu m-am dus nicăieri!

— Unde aţi fi vrut să vă duceţi, doamnă Trump? întrebă Philippa, recăpătându-şi simţul umorului pe măsură ce se relaxa din nou. Dac-aţi fi putut să vă duceţi undeva...?

---

* Este vorba despre temperatura măsurată în grade Fahrenheit, ceea ce reprezintă, în cazul de faţă, peste treizeci de grade Celsius.

— Dac-aş fi avut bani? M-aş fi dus la Roma, să-mi văd cele două fete. Amândouă s-au măritat cu italieni.

— Costă foarte mult să te duci la Roma? se interesă John.

— Pentru cineva ca mine, costă destul, daţi-mi voie să vă spun. Dar, poate că, odată şi-odată, tot o să mă duc, dac-o să câştig la loterie.

— Cineva trebuie să câştige, fu de părere Philippa, căreia-i plăcea de doamna Trump şi-i părea rău pentru ea. De ce n-aţi fi dumneavoastră aceea?

— Într-o zi, poate. Doamna Trump îşi ridică ochii şi o mână spre Cer. Mi-aş dori.

Philippa gemu şi se aşeză deodată pe un scaun de bucătărie.

— Te simţi bine, dragă? o întrebă doamna Trump.

Philippa dădu din cap.

— Sunt OK. Doar că, pentru o clipă, m-am simţit oarecum ciudat. Ca şi cum mi-aş fi pierdut toată energia.

Scutură din cap.

Doamna Trump îi aduse Philippei un pahar cu apă, pe care ea-l bău înainte de a-şi aminti cât de scârbos i se părea gustul apei din New York.

După vreo două minute, simţind că-şi revenise, Philippa răsuflă adânc şi zâmbi.

— Ce ciudat! Acum, mă simt bine din nou.

— E aşa cum vă spuneam. După o operaţie, n-ar trebui să fiţi în picioare şi să bântuiţi peste tot, atât de curând. Voi doi, puştanilor, ar trebui să fiţi în pat. Mai vrei nişte apă?

— Uhhh! Nu, mulţumesc, refuză Philippa.

Ochii îi căzură pe geanta doamnei Trump, care zăcea deschisă pe masa din bucătărie, şi pe pachetul de ţigări, pe care-l putea zări deasupra.

— Dar... ştiţi, e cel mai ciudat lucru, chiar nu pot să-mi explic asta, absolut deloc, dar, deodată, simt o dorinţă irezistibilă să...

Philippa ezită să termine ceea ce avea de spus, ca şi cum ar fi fost ceva prea cumplit de rostit, cum şi era, de fapt. Ea însăşi era îngrozită.

În clipa în care ghici ceea ce voia Philippa să spună, doamna Trump lăsă să-i scape un hohot de râs zgomotos, iar apoi, luându-şi seama, îşi acoperi gura, în special dintele lipsă, cu mâna.

— Voi, copiii, spuneţi cele mai nostime lucruri, zise ea.

— Nu pot să-mi explic, insistă Philippa. Vreau să spun, nu pot să suport nici măcar să mă gândesc la ţigări. Chiar sunt convinsă că fac rău. Şi mi-aş dori ca mama să nu mai fumeze. Dar, pur şi simplu, mă simt brusc ispitită de ideea de a-mi aprinde una. Vă rog, doamnă Trump. Pot să-mi aprind o ţigară de-a dumneavoastră?

Doamna Trump îşi îndreptă privirea spre John.

— Ce face, glumeşte, sau ce...?

John ridică din umeri şi nu răspunse nimic. În sinea lui, spera ca doamna Trump să fie de acord, fiindcă, lucru ciudat, simţea aceeaşi dorinţă inexplicabilă ca şi sora lui geamănă. Ideea de ţigară — şi, ceea ce era cel mai important, a fumului pe care-l producea şi a jarului micuţ, strălucind şi arzând la capătul ei — i se părea pur şi simplu fascinantă şi nu-i stârnea deloc dezgustul pe care îl simţea de obicei când privea pe cineva fumând. I se părea că are nevoie de fum şi de căldură, aproape ca şi cum trupul său ar fi crezut că întreg ritualul de a aprinde o ţigară i-ar fi oferit un anumit soi de căldură, compensând frigul de care continua să sufere.

— Vă rog, doamnă Trump, insistă Philippa. Vă rog frumos de tot, cât se poate de frumos.

— Ce, vrei să fiu dată afară? Doamna Trump râse cu nervozitate. Doamne, apără-mă, n-am mai auzit în viaţa mea una ca asta! Ai mai fumat până acum?

— Nu, recunoscu Philippa. Cred că pur şi simplu m-am simţit cumva atrasă de idee.

— Şi eu, mărturisi John. Şi n-am habar de ce.

— Asta-i pentru că sunteţi gemeni, remarcă doamna Trump.

John încuviinţă.

— Adevărul este, zise el, ca să fim sinceri, că glumeam şi noi.

Aruncă o privire cu înţeles spre sora lui, dorindu-şi ca ea să priceapă.

— Aşa că, dumneavoastră nu ne luaţi în seamă şi fumaţi una în curte, aşa cum faceţi mereu. Ne-am gândit că, dacă vă spunem că vrem şi noi una, o să fiţi atât de şocată, încât o să vă lăsaţi. Nu-i aşa, Phil?

— Da, aprobă ea, începând să înţeleagă unde bătea fratele ei.

Cine ştie cum, îi venise în gând felul în care Winston, rottweilerul care până de curând fusese cunoscut sub numele de Neil, apărea ori de câte ori tatăl lor fuma o ţigară de foi şi începea să adulmece aerul.

— A fost doar o glumă proastă. Mergeţi şi fumaţi o ţigară. Noi nu vrem să vă stricăm plăcerea.

Doamna Trump dădu din cap. Adevărul era că, atunci când gemenii intraseră în bucătărie, tocmai avea de gând să se ducă în curtea din spate şi să tragă o ţigară, îndeletnicire pe care abia o aştepta de mai multe ore. Îşi luă pachetul de ţigări Salem şi ieşi în curte.

Urmând planul stabilit aproape telepatic, gemenii ieşiră după doamna Trump în curte şi se aşezară lângă ea, pe nişte

scaune de grădină, privind-o cu atenţie cum îşi aprindea ţigara şi apoi sufla un norişor de fum albăstrui.

— Acolo e tabăra de vară unde se presupune c-ar trebui să mergem, zise Philippa. În Salem.

Doamna Trump păru surprinsă.

— Ciudat loc pentru o tabără de vară, spuse ea. Vreau să spun, cu istoria lui şi toate celelalte.

— La asta ne-am gândit şi noi, zise John. Am învăţat despre piesa lui Arthur Miller, *Vrăjitoarele din Salem*, la şcoală. Şi... Trase în piept aerul plin de fum de ţigară. Şi aveţi dreptate: nu e genul de loc în care te-ai aştepta să mergi într-o tabără de vară.

— Nu, într-adevăr, îl aprobă doamna Trump. Totuşi, sper c-o să vi se pară plăcut, când o s-ajungeţi acolo.

— Da, zise Philippa, inspirând adânc fumul doamnei Trump cu nările fremătând. Numai că ne-am gândit c-am prefera să mergem în Europa.

Încetul cu încetul, doamna Trump îşi dădu seama că o priveau ca nişte pisici care urmăresc pe cineva cum înfulecă o bucată de peşte.

— Frumoasă seară, afirmă John, cu un aer inocent, în timp ce sora lui adulmeca zgomotos.

— Da, nu-i aşa? zise Philippa, în timp ce fratele ei făcea acelaşi lucru.

Doamna Trump se încruntă.

— Nu cumva...?

Supărată, se ridică în picioare, aruncă ţigara pe pietrele pavajului şi o strivi sub pantoful ei sport.

— Pe cuvânt, spuse ea, întorcându-se în bucătărie, n-am mai pomenit una ca asta. Ar trebui să vă spun mamei voastre, asta ar trebui să fac. Norocul vostru că nu-s eu genul de

om căruia să-i placă să umble cu pâra. Chiar şi în cazul unor copii care-ar merita o chelfăneală pe cinste.

Simţindu-se mai mult decât ruşinaţi de ceea ce făcuseră, gemenii rămaseră în curtea din spate, cu ochii aţintiţi spre cerul portocaliu.

— A fost chiar bătător la ochi ceea ce făceam? întrebă John.

— Bănuiesc c-a fost, altfel n-ar fi observat.

— Mai devreme, în bucătărie, acum câteva minute, când te-ai aşezat şi-ai început să gemi, ce-aveai?

— Nu ştiu, John. Philippa făcu o pauză, ca şi cum ar fi încercat să caute o explicaţie care să-l poată satisface pe fratele ei. A fost de parcă mi-aş fi adus aminte de ceva. Ceva de mult uitat. Tot ce ştiu sigur este că, deodată, m-am gândit ce drăguţ ar fi ca doamna Trump să câştige la loterie, fiindcă aşa, şi-ar permite să meargă să-şi vadă fetele. Dar, de cum mi-a trecut asta prin cap, m-am simţit brusc obosită. Cum te simţi după ce alergi într-o cursă. Philippa ridică din umeri. Cred c-a ţinut doar o clipă. De parcă dădeam să leşin, bănuiesc.

— Şi acum?

— Mă simt bine.

— Hormonii, îşi dădu cu părerea John.

— Cum adică?

— Mă gândeam la ce-ai zis tu mai devreme, şi cred că asta ar putea fi ceea ce s-a întâmplat cu noi.

— Poate. Habar n-am. Philippa se ridică în picioare, cuprinzându-şi trupul cu braţele. Hai să mergem înapoi în casă. Mi-e frig.

Părinţii lor încă mai stăteau de vorbă în sufragerie, iar gemenii se aşezară pe scări, să mai tragă puţin cu urechea.

Trăgând cu urechea pe scări, aşa află cei mai mulţi dintre copii despre lucrurile importante, care le afectează vieţile. Şi John şi Philippa se lămuriră foarte repede că domnul şi doamna Gaunt acordau o mult mai mare semnificaţie măselelor lor de minte şi plecării în tabăra de vară din Salem, decât ar fi părut normal.

— Doamne Sfinte! Totul mergea bine, zicea tatăl lor. Şi apoi a trebuit să se-ntâmple una ca asta.

— Nu poţi să spui că nu te aşteptai să vină şi ziua asta, replică doamna Gaunt. Am făcut tot posibilul să fim o familie normală. Am făcut, ca femeie, sacrificii personale considerabile. Am renunţat la ceea ce făceam înainte să te cunosc.

Acestea erau veşti noi pentru gemeni, cărora niciodată nu le trecuse prin cap că mama lor ar fi putut face altceva în afară de a fi mama lor.

— Ştiu, ştiu, şi să nu crezi că nu-ţi sunt recunoscător pentru asta, Layla, iubito.

— Dar întotdeauna, întotdeauna am fost sinceră cu tine în legătură cu copiii noştri, Edward.

— Sigur, sigur, numai că nu m-am aşteptat să se-ntâmple atât de devreme. Vreau să spun, pentru numele lui Dumnezeu, Layla, care tată se aşteaptă să le iasă copiilor lui măselele de minte înainte de a deveni adolescenţi? Eu aveam douăzeci şi patru de ani când mi-au ieşit măselele de minte. Douăzeci şi patru.

— Ţi-am mai spus. Procesul de maturizare decurge altfel în neamul meu.

— Parcă nu ştiu? replică domnul Gaunt. Uită-te la tine, Layla. Arăţi fabulos. Iar eu, arăt ca... nici nu ştiu. Oricum, mai bătrân. Ca şi cum ţi-aş fi tată, sau ceva de genul ăsta.

— Mai în vârstă şi mai distins, îl consolă doamna Gaunt. Asta-mi place la un bărbat.

— Hai, termină. Sunt imun la linguşeli. Am o oglindă în care mă uit când mă bărbieresc, iar ea îmi spune adevărul în fiecare dimineaţă. Prin urmare, acum ce-o să se mai întâmple?

— Or să meargă la Casa Alambic în vara asta, aşa cum am căzut de acord. Înainte să înceapă să se întâmple lucruri.

— Of, Doamne, Layla, o faci să sune ca şi cum ar putea...

Domnul Gaunt rosti în şoaptă restul frazei, de parcă nu s-ar fi simţit în stare să-l pronunţe, aşa că, deocamdată cel puţin, gemenii nu putură să-l audă.

— ...Să le vedem pe-aici.

— Dar nu-ţi dai seama? Tocmai asta e. Ei poate că nu ştiu încă, dar sunt în pragul unui soi de deşteptare. Asta e ceea ce mă îngrijorează pe mine. Ori îi trimitem la doctorul Griggs, ori începi să te înveţi să ai grijă la ce spui. Şi toată lumea va trebui s-o facă.

— Layla, spune-mi că nu vorbeşti serios, se rugă domnul Gaunt. Doar sunt copiii mei, pentru numele lui Dumnezeu! De ce-ar trebui să am grijă la ce spun?

— Pentru că ei n-au cum să se împotrivească. Să presupunem că unul dintre ei se supără pe tine. Şi-atunci?

— Sună de-a dreptul drastice propunerile tale, zise domnul Gaunt. Tabăra asta. Casa Alambic. Adică, e într-adevăr un loc drăguţ? Cum e Griggs ăsta?

— Edward, iubitule, chiar n-ai de ce să-ţi faci griji. Pot să te-asigur. E pentru binele lor. Scopul pentru care vreau să-i trimit acolo este ca ei să poată stabili anumiţi parametri, în legătură cu ceea ce pot face şi ceea ce nu. William Griggs este foarte experimentat în problemele-astea. Mult mai mult faţă de cât sunt eu. Vrei ca amândoi să aibă parte de vieţi normale şi fericite, nu-i aşa?

— Fireşte că vreau. Ştii că vreau.

— Asta e, şopti John. Cred c-a venit momentul să aflăm ceva mai multe despre Casa Alambic şi despre doctorul Griggs ăsta, nu?

Philippa merse după fratele ei sus, în camera lui, unde, aşezându-se în faţa computerului, el începu să tasteze adresa unui motor de căutare. În mai puţin de un minut, obţinuse ceea ce căuta.

„Doctor William Griggs, M.D.*, Psihiatru pentru copii şi Pediatru. Specialist în transfigurare, transformare, transmutaţie şi socializare generală a copiilor dotaţi. Proprietar şi Consultant Principal al Casei Alambic, din Salem, Massachussets, Clinică şi Şcoală de Vară pentru tinerii savanţi, pentru copiii minune şi pentru *genii* adolescenţi."

— Ce-o fi aia, *genii*? se miră John.

— Pluralul latin de la *genius*, tâmpitule.

— Aşadar, e întocmai cum ne-a zis unchiul Nimrod, în visul nostru. Nu e deloc o tabără de vară. E o şcoală de vară. Pentru *geniuri*.

— *Genii*. Philippa se încruntă. Cuvântul corect este *genii*. Mare geniu mai eşti şi tu.

— Ia stai un pic, o opri John. Stai numai un pic.

— Ce-i?

— Nu-ţi dai seama ce dovedeşte asta? N-am fi avut cum să ştim că nu e o tabără de vară adevărată. Cum am fi putut să visăm una ca asta? John scutură din cap. Nu, ăla n-a fost deloc un vis.

Philippa încuviinţă.

— Da, înţeleg unde vrei s-ajungi. Înseamnă că într-adevăr Nimrod a fost acela pe care l-am văzut.

---

* Abreviere pentru titlul de Doctor în Medicină (din limba latină: *Medicinae Doctor*).

— Asta e, zise John. Hai să le spunem. Aşa cum ne-a învăţat Nimrod. Că vrem să mergem la Londra. Dacă are dreptate în ceea ce priveşte şcoala din Salem, este la mintea cocoşului că are dreptate şi atunci când spune că mama şi tata ne vor lăsa să mergem la Londra, dacă le-o cerem.

Philippa tresări. Adevărul era că se simţea un pic înfricoşată la gândul că ar putea să călătorească singuri până la Londra, numai că nu dorea ca John să ştie acest lucru.

— Noaptea e un sfetnic bun. Poate c-ar trebui să aşteptăm să vedem cum ni se vor părea lucrurile mâine dimineaţă.

John încuviinţă.

— Bună idee. O împinse binişor pe Philippa spre uşă, afară din dormitorul său. Până atunci, o să stau aici şi o să contemplu posibilitatea reală ca eu să fiu un geniu. Întotdeauna mi-am dorit să câştig premiul Nobel pentru o chestie sau alta.

CAPITOLUL 5

ȚIPĂTUL

Ziua următoare începu cu un ţipăt puternic. John ţâşni ca din arc din pat şi se îndreptă în vârful picioarelor spre camera Philippei, pe care o găsi stând în capul oaselor pe pat, frecându-se la ochi şi căscând.

— Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă Philippa. Mi s-a părut că aud un ţipăt.

— Aşa mi s-a părut şi mie, zise John. Se privi în oglindă, doar ca să verifice dacă nu cumva, în timpul nopţii, coşurile lui nu s-au întors să se răzbune; dar obrazul lui era în continuare neted şi lipsit de coşuri. Ce uşurare! observă el. Am crezut că s-ar putea să fi visat.

— Ce? Ţipătul?

— Nu. Că mi-au dispărut coşurile.

Coborâră şi-i găsiră pe tatăl şi pe mama lor discutând în şoaptă pe hol.

— Poate c-o fi doar o coincidenţă, spunea domnul Gaunt.

— Ştii care e probabilitatea să se-ntâmple o astfel de coincidenţă? îl întrebă doamna Gaunt. Cam de unu la zece milioane. Nu, ăsta-i doar începutul.

— Poate că exagerezi.

— Oare? Nu prea cred.

— De altfel, cum ar putea? Ei nici măcar nu ştiu. Domnul Gaunt făcu o pauză. Sau ştiu? Dar atunci, încă o dată, s-ar

putea să ai dreptate. Sunt de părere că e destul de dubios, să se-ntâmple aşa ceva atât de curând după...

Zărindu-i pe gemeni, domnul Gaunt se abţinu să mai continue.

— ...ăăă... bună dimineaţa, copii, spuse el, încurcat.

— Am auzit un ţipăt, zise Philippa. Ce s-a întâmplat?

Domnul Gaunt privi către soţia sa şi zâmbi forţat.

— Mama voastră o să vă spună totul, nu-i aşa, draga mea? Eu trebuie să mă duc la lucru. Am întârziat deja. Acum... ăăă... să fiţi cuminţi, copii, şi încercaţi să nu... ăăă... intraţi în vreo belea.

— Asta ce vrea să însemne? se interesă John.

— Nimic, răspunse domnul Gaunt, făcând pe nevinovatul. Absolut nimic. E doar un fel de a spune. Ceva de genul: „aveţi grijă". Sau: „vă doresc o zi bună". Nu trebuie să vă supăraţi. Nu vă certam.

— Păi, suna de parcă ai fi făcut-o, insistă John. Cred că e puţin cam nedrept, să dai de înţeles că noi ar trebui să ne străduim să nu intrăm în vreo belea. Ca şi cum să intrăm în belele ar fi ceva obişnuit pentru noi.

De îndată ce termină de vorbit, lui John îi trecu prin minte că poate mersese prea departe, vorbindu-i astfel tatălui său. Şi, chiar din clipa în care ultimul cuvânt îi ieşi de pe buze, John se aşteptă ca tatăl lui să-şi smulgă ochelarii cu lentile colorate de la ochi şi să-l fixeze cu cea mai pătrunzătoare privire a lui, una care-ar fi putut străpunge orice armură. Aşa că tot ceea ce se întâmplă în continuare fu cât se poate de neaşteptat.

Domnul Gaunt îşi ceru scuze.

— Iartă-mă, John. Iartă-mă şi tu, Philippa. Aveţi dreptate. A fost ceva negândit din partea mea. Nici n-aş fi putut să-mi doresc nişte copii care să se poarte mai frumos decât voi.

Şi, în timp ce vorbea, vârî mâna în buzunarul de la spate, scoase enormul său portofel, de mărimea unui sendviş, şi extrase din el două bancnote de câte o sută de dolari.

— Poftim, zise el, întinzând banii spre John şi spre Philippa. Câte una de fiecare. Cumpăraţi-vă ceva frumos. Pentru tabăra de vară.

— Edward, nu era nevoie să faci asta, protestă doamna Gaunt. Devii pur şi simplu paranoic.

John, având impresia că „paranoic" era ceva de bine, din moment ce se lăsa cu câte o sută de dolari de fiecare, întinse mâna să ia banii de la domnul Gaunt, înainte ca mama lui să-l convingă să se răzgândească, dar rămase şocat văzându-şi tatăl că-şi trage repede mâna înapoi, de cum îl atinse. Şi plăcerea pe care John o simţise la gândul că primeşte o bancnotă de o sută de dolari se evaporă brusc, în clipa în care-şi dădu seama de faptul că tatălui său părea să-i fie frică de el. Întâlnindu-i privirea surorii sale, John observă că şi Philippa observase gestul; şi, în timp ce mama lor îl conducea pe domnul Gaunt până la treptele din faţa casei, unde-l aştepta limuzina, John o apucă de braţ pe Philippa şi-i şuieră la ureche:

— Ai văzut asta? zise el. L-ai văzut? Felul în care ne-a privit? N-o să avem niciodată o ocazie mai bună decât asta.

— Pentru ce?

— Să facem ceea ce ne-a sugerat Nimrod. Să le spunem amândurora că vrem să mergem în Europa.

— Nu ştiu ce să zic.

— Preferi să-ţi petreci toată vara în cine ştie ce şcoală pentru tinerele *geniuri*?

— *Genii*, îl corectă Philippa. Pluralul este *genii*. Dac-ai fi fost cu adevărat un geniu, ai fi putut să-ţi aminteşti asta.

Apoi, fata făcu un semn de aprobare. E-n regulă. Hai să-i dăm bătaie!

Gemenii o luară după tatăl lor, spre maşină.

— Ne-am gândit, începu John. Nu vrem să mergem în tabăra aia de vară. Am căutat-o pe Internet. Şi se pare că în locul ăla din Salem este mai degrabă o şcoală decât o tabără de vară.

— Mai mult decât atât, individul ăla, Griggs, e un... psihiatru, adăugă Philippa, de parcă asta ar fi pus capac.

— Mda. O să ne treacă pe ritalin* înainte să-ţi poţi da seama.

— Of, John, astea-s prostii, spuse doamna Gaunt. Doctorul Griggs e un om minunat. Casa Alambic este un loc minunat, pentru copiii dotaţi, adăugă ea, mângâind-o pe păr pe Philippa, unde puteţi să învăţaţi cum să obţineţi tot ceea ce este mai bun din voi.

— Dar nu vreau să fiu un copil dotat, insistă John. Eu vreau să fiu un copil normal.

— Bine, şi-atunci, ce propui?

John aruncă o privire spre sora lui, trase aer adânc în piept şi rosti:

— Vrem să mergem în Europa.

— Exact, întări Philippa. Vrem să mergem să-l vizităm pe unchiul Nimrod, la Londra.

— Singuri, completă John. Vrem să mergem singuri.

Domnul Gaunt se încruntă şi clătină energic din cap.

— Categoric...

John era sigur că un „nu" avea să calce iute pe urmele lui „categoric", dar în ultima clipă, domnul Gaunt întâlni

---

* Medicament având la bază o substanţă de genul amfetaminelor, numit metilfenidat (MPH), folosit pentru tratarea tulburărilor de atenţie provocate de suprasolicitare şi a unor traumatisme cerebrale.

privirea soţiei sale, iar amândoi gemenii o văzură cum clatină din cap, de parcă l-ar fi sfătuit să nu cumva să rostească un refuz.

Domnul Gaunt se stăpâni şi, în loc să-i dea un răspuns negativ lui John, zâmbi. Apoi, spre uimirea copiilor săi, încuviinţă.

— Categoric, spuse el, categoric. Dacă asta vreţi amândoi. Dacă ei vor să se ducă singuri la Londra, atunci asta e ceea ce trebuie să facă. Nu eşti de aceeaşi părere, Layla?

— Fireşte, spuse ea, răbdătoare, ca şi cum gemenii ar fi făcut cea mai rezonabilă propunere din lume. Nu văd de ce nu. Amândoi sunteţi suficient de maturi încât să puteţi călători pe cont propriu. O să vorbesc azi cu Nimrod şi o să-i spun că vreţi să vă duceţi să staţi cu el şi să convenim asupra perioadei.

— Iar eu o să vorbesc cu secretara mea, să vă rezerve biletele de avion, completă domnul Gaunt. La Liniile Aeriene Britanice, clasa Club, vă convine?

John rămase cu gura căscată. El şi cu Philippa nu călătoriseră vreodată altundeva decât la clasa Economic.

— Clasa Club? repetă el, încremenit de uimire în faţa acestei perspective.

— Bine, bine. Atunci, la clasa întâi, zise domnul Gaunt. Nu-i nicio problemă.

Văzând chipul tatălui său, John avu impresia că n-ar fi fost refuzat, nici chiar dacă i-ar fi spus că vrea să plece cu circul.

— E foarte bine la clasa Club, tată, interveni Philippa. Şi-ţi mulţumim.

— Da, mulţumim mult, tată, zâmbi John.

Domnul Gaunt zâmbi cu bunăvoinţă, închise după el portiera limuzinei şi, respirând mult mai uşurat acum, că nu

mai era faţă-n faţă cu copiii săi, îi ordonă şoferului să pornească.

Gemenii urcară la loc treptele spre uşa din faţă a casei, încă făcând cu mâna semne de rămas-bun spre limuzina care dispărea în zare.

Mama lor le adresă un zâmbet politicos.

— Dar ce v-a venit? îi întrebă ea. N-aţi mai pomenit niciodată despre unchiul Nimrod.

— Asta e mai puţin vina noastră, îi reproşă Philippa. Nici tu nu prea pomeneşti despre el. Fata clătină din cap. Chiar nu pot să-nţeleg treaba asta. E fratele tău, doar.

— A fost o vreme când eram destul de apropiaţi, cam aşa ca voi doi. Doamna Gaunt ridică din umeri. Dar am crescut separat, asta-i tot.

John şi Philippa îşi urmară mama jos, în bucătărie, unde Philippa îşi petrecu braţele în jurul mijlocului doamnei Gaunt.

— E foarte drăguţ din partea ta că ne laşi să mergem singuri la Londra, aşa, pur şi simplu.

Doamna Gaunt zâmbi, vitează, dar gemenii vedeau limpede că exista ceva care-o întrista.

— Nu fi tristă, o rugă Philippa.

— Oricare mamă se simte puţin tristă când îşi vede copiii maturizându-se, recunoscu doamna Gaunt. Doar că s-a-ntâmplat mai devreme decât mă aşteptam, asta-i tot. Ca şi cu măselele de minte. Probabil, pentru că sunteţi gemeni. Peste câţiva ani, o să vreţi să mergeţi la facultate, iar atunci o să plecaţi de-acasă. Ridică din umeri. Asta-i viaţa, probabil.

În bucătărie, Winston şi Elvis se traseră îndărăt din faţa lui John, atunci când încercă să-i mângâie pe urechi, în chip de „bună dimineaţa".

— Ce s-a întâmplat cu voi, maidanezilor? se miră el, în timp ce-i urmărea în jurul mesei, cu mâna întinsă, ca să le-arate că n-avea de gând să le facă niciun rău.

Doamna Gaunt privi supărată spre cei doi rottweileri.

— Mai întâi Edward, şi-acum voi doi, zise ea. Asta chiar că-i culmea. Winston! Elvis! Aici!

Şovăind, cei doi câini se prezentară ruşinaţi în faţa pantofilor Jimmy Choo ai doamnei Gaunt. Ea întinse un deget arătător ţeapăn, de „fără prostii", spre boturile lor imense.

— Amândoi vă comportaţi foarte prosteşte, îi certă ea. Nu există absolut niciun motiv, pentru niciunul dintre voi, să se teamă de cineva din casa asta, cu atât mai puţin de copii. Dacă mai aud de vreun comportament nepotrivit din partea vreunuia dintre voi, s-a zis cu televizorul şi cu mâncarea pe ziua respectivă. Ne-am înţeles?

Cei doi câini lătrară la unison.

— Acum, duceţi-vă şi cereţi-i scuze lui John, pentru bădărănia voastră.

Cu capetele plecate de ruşine, cei doi câini se îndreptară spre John, apucându-se să-i lingă mâinile, în semn de căinţă.

— E-n regulă, nu m-am supărat pe voi, îi asigură el. Dar, în realitate, era mai degrabă intrigat de ceva din ceea ce spusese mama lui. Oare el de ce nu înţelesese asta până acum? Lui Winston şi lui Elvis chiar le plăcea să se uite la televizor. Această înţelegere adăugă o nouă dimensiune faptului că erau capabili să schimbe canalele.

— Unde-i doamna Trump? se interesă Philippa.

În loc să le pregătească micul dejun copiilor, aşa cum făcea de obicei, doamna Trump nu se vedea pe nicăieri.

— E în curtea din spate, să ia puţin aer, răspunse doamna Gaunt.

— Doamna Trump a fost cea care-a ţipat? întrebă John.

— Da... Nu ştiu precis cât, dar se pare că a câştigat la loteria din New York.

— Ce? urlă Philippa. Asta-i fantastic. Cât?

— Aşa cum spuneam, nu ştiu prea exact. Chestiile-astea sunt un pic cam misterioase pentru mine, mă tem. Însă, din ceea ce spunea ea, i-au ieşit şase numere şi crede c-ar putea să fi câştigat marele premiu.

Zărind ziarul tabloid pe care-avea obiceiul să-l citească doamna Trump, zăcând pe masa de lucru, John îl ridică şi-l găsi deja deschis la pagina la care fuseseră publicate numerele câştigătoare şi valoarea estimată a marelui premiu.

— Oau! exclamă el. Aici scrie c-a fost un singur câştigător, cu un premiu de treizeci şi trei de milioane de dolari.

John aruncă o privire prin bucătărie şi zări, în geanta doamnei Trump, biletul ei de loterie. Îl luă şi verifică numerele.

— Incredibil, murmură el. Chiar i-au ieşit toate cele şase numere!

— Nu e minunat? se entuziasmă Philippa. Acum, doamna Trump o să poată să se ducă la Roma şi să-şi viziteze fetele.

— Asta a zis că i-ar plăcea să facă? întrebă doamna Gaunt.

— Da. A zis că şi-ar fi dorit să câştige într-o bună zi la loterie, fiindcă asta i se părea singura posibilitate să-şi poată permite să se ducă până acolo.

— Încep să-nţeleg ceea ce s-a-ntâmplat, murmură doamna Gaunt.

— Ce vrei să spui? se interesă Philippa.

— Încep să-nţeleg de ce era prost dispus tatăl vostru în dimineaţa asta, îi oferi doamna Gaunt un răspuns plauzibil.

Dar, văzându-şi fiica încruntându-se, adăugă: Vreau să spun că o să-i pară rău că ea o să plece. Fiindcă era ca şi cum ea ar fi făcut parte din familie. Vreau să zic, vă închipuiţi că o persoană care are treizeci şi trei de milioane de dolari ar mai vrea să lucreze ca menajeră? Probabil că şi-ar angaja propria menajeră, acum, că e bogată. N-aveam habar că era vorba de atâţia bani.

Merseră în grădină şi-o găsiră acolo pe doamna Trump, făcându-şi vânt cu un pachet cu seminţe de flori. Faţa-i era umedă de lacrimi şi bărbia îi tremura, în timp ce vorbea.

— Ce să fac? murmura ea. Sunt atât de mulţi bani... Ce să fac?

— Ce să faceţi? repetă John, nevenindu-i să creadă. Păi, ce să faceţi? Cred c-o să vă distraţi de minune cheltuindu-i. Eu asta aş face.

— N-am de gând să plec de-aici, ştii... mărturisi doamna Trump, printre lacrimi.

— O, doamnă Trump, n-o să vreţi să mai lucraţi în continuare, cu siguranţă. Nu acum, când aveţi atâţia bani. Aveţi o datorie faţă de dumneavoastră, să vă uşuraţi viaţa de-acum încolo.

— Nu, am tot stat aici, să mă gândesc la asta, se smiorcăi doamna Trump. O să-mi lipsiţi îngrozitor de mult cu toţii, dac-o să renunţ la slujba asta. Ştiţi, n-am prea mulţi prieteni. Şi ce-aş putea să fac? Să umblu toată ziua la cumpărături? Ăsta nu-i un mod de viaţă. Nu, dacă sunteţi şi dumneavoastră de acord, doamnă Gaunt, o să-mi iau doar un concediu de două săptămâni. Să mă duc să-mi văd fetele. Să le dau şi lor ceva bani, cred. Şi-apoi să mă-ntorc aici. Dacă nu vă deranjează.

— Luaţi-vă concediu cât de mult doriţi, doamnă Trump. Şi nu luaţi nicio hotărâre deocamdată. Ăsta-i sfatul meu. Aţi putea să priviţi lucrurile cu totul altfel peste o zi-două. Aşa fac de obicei oamenii după ce li se-ndeplinesc dorinţele dintr-odată.

Spre după-amiază, doamna Gaunt o convinse pe doamna Trump să-şi ia câteva zile libere, să-şi revină din şocul provocat de faptul că devenise brusc aproape la fel de bogată ca familia pentru care lucra.

— Petrecere frumoasă în tabăra de vară, le ură ea lui John şi Philippei, când plecă să ia metroul spre periferie, ca să ajungă la apartamentul ei de pe Aqueduct Avenue, din Bronx. Sunt convinsă c-o să vă distraţi de minune.

— Nu mai mergem în tabăra de vară, doamnă Trump, o informă John.

— Mergem la Londra, adăugă Philippa, triumfătoare.

— Ce drăguţ, zise doamna Trump. Să-mi trimiteţi o ilustrată, dac-aveţi ocazia.

— Aşa o să facem, promise Philippa, străduindu-se să-şi stăpânească lacrimile, în timp ce se întreba dacă o vor mai vedea vreodată pe doamna Trump.

CAPITOLUL 6

CEI DOI BARSTOOL DISPĂRUȚI

Câteva zile mai târziu, doamna Gaunt îi conduse pe John şi pe Philippa la aeroportul John F. Kennedy, din New York, ca să prindă cursa de la ora nouă seara spre Londra. Îi ajută pe gemeni să-şi îmbarce bagajele, iar apoi îi escortă spre sala de plecare a Liniilor Aeriene Britanice.

— În cazul în care simţiţi că sunteţi în pragul unei crize de claustrofobie, le spuse doamna Gaunt, iată ceva care-o să vă facă să vă simţiţi mai bine, dragilor. Îi întinse Philippei o sticluţă de culoare purpurie, cu un capac auriu, înşurubat. Luaţi câte una la patru ore.

— Mulţumesc, mamă, zise Philippa, răsuflând uşurată. Chiar sperase că vor primi o provizie din pastilele speciale pentru voiaj ale doamnei Gaunt; în precedentele călătorii, gemenii întotdeauna primiseră medicamente împotriva claustrofobiei, fie dizolvate în ceva de băut, fie pisate şi amestecate cu o linguriţă de gem. Din moment ce era prima dată că plecau undeva în călătorie fără părinţii lor, era şi prima dată când urma să li se încredinţeze propriile medicamente.

— Ar trebui să ajungeţi la Londra cam pe la şapte şi jumătate dimineaţa, spuse doamna Gaunt, întinzându-i biletele lui John. Nimrod va fi acolo, să vă aştepte la aeroport.

Doamna Gaunt se aplecă să-şi îmbrăţişeze copiii.

— La revedere, dragii mei, le spuse ea, înlăcrimată. O să-mi fie tare dor de voi. Londra şi Nimrod ar putea să vi se pară ciudate, la început. Dar, orice s-ar întâmpla, încercaţi să vă aduceţi aminte că tatăl vostru şi cu mine vă iubim foarte mult. Şi că tot ceea ce-am făcut a fost numai spre binele vostru.

Îşi înghiţi nodul din gât, apoi scoase o batistă din geanta ei Hermès Kelly, din piele de crocodil, tamponându-şi colţurile ochilor înceţoşaţi.

— La revedere.

Şi apoi plecă.

După ceea ce li se păru o veşnicie, însoţitoarea de zbor veni să-i conducă pe gemeni la avion, ceea ce pentru ei reprezentă semnalul că trebuie să-şi ia pastilele primite de la mama lor pentru combaterea claustrofobiei. John privi pastila argintie din palma sa cu multă curiozitate.

— Nici nu ştiu dacă s-o înghit sau să-i dau lustru.

— Sunt destul de drăguţe, nu-i aşa? întrebă Philippa, după care şi-o înghiţi pe a sa. Tu ce faci, n-o iei?

— Cred c-o să aştept până ajungem în avion. În eventualitatea c-o să cazi leşinată.

În clipa în care ajunseră la avion, John deja transpira de teamă, pe măsură ce gândul că vor petrece şapte sau opt ore în interiorul unui imens cilindru din metal începea să-i chinuie mintea.

— Pare destul de strâmt aici, spuse el, atunci când îşi găsiră locurile. Parc-am fi înăuntrul unui aspirator. Te superi dacă stau eu pe locul de la fereastră, Phil? Mă simt cam închis aici. Phii, e înăbuşitor. Cum se face rost de mai mult aer în chestia asta? Chiar trebuie să închidă uşa aia acum?

— Ia-ţi pastila, îi zise, cu calm, Philippa.

Fără să mai cârtească, John înghiţi pastila argintie. Efectul fu aproape miraculos. Imediat, o căldură plăcută începu să i se răspândească dinspre gât şi piept spre stomac, apoi spre cap, mâini şi picioare. Era ca şi cum ar fi acţionat cineva un comutator prin care l-ar fi făcut să se simtă mai relaxat şi mai în largul lui, în acel mediu. Atunci John îşi spuse, în sinea lui, că şi să-l fi vârât cineva într-o sticlă, şi tot nu l-ar fi deranjat câtuşi de puţin.

Douăzeci de minute mai târziu, zburau deja.

Se serviră băuturile şi, odată cu ele, începu şi programul distractiv din timpul zborului. Gemenii abia aşteptau să vadă toate filmele care nu le-ar fi fost permise în cazul în care-ar fi călătorit împreună cu părinţii lor. John rămase treaz toată noaptea, urmărind două filme nepotrivite la rând, fără pauză, şi încă jumătate din al treilea. În schimb, Philippa adormi după primul film.

O trezi o turbulenţă care zgâlţâi violent avionul, de parcă s-ar fi aflat într-un autobuz pe o şosea plină de hârtoape. Avionul scârţâi într-un mod alarmant, ca un carusel ieftin dintr-un bâlci, iar afară, văzute pe fereastră, aripile se clătinau în sus şi-n jos ca nişte trambuline deasupra unui bazin. Simţindu-se din nou agitată şi oarecum apăsată de atmosfera presurizată a aeronavei, Philippa luă o altă pastilă împotriva claustrofobiei, care de data aceasta, avea un gust pronunţat de carne friptă la grătar, după care se apucă să tragă cu urechea la ceea ce discuta perechea de dincolo de culoar. După felul în care se ţineau de mâini şi după cât de vizibil le era tremuratul, era clar că nu le prea plăcea zborul acesta cu peripeţii spre Londra.

— O, Doamne, Dumnezeule! exclamă jumătatea feminină a cuplului, o femeie corpolentă, ce purta o şepcuţă de baseball şi un poncho viu colorat. E groaznic. O, Doamne! Oare e normal ca avionul să zvâcnească aşa? Parcă s-ar rupe. Otis? Dacă rămânem cu viaţă după noaptea asta, promite-mi că n-o să mai zburăm niciodată. În afara întoarcerii în State.

Otis, cealaltă jumătate a cuplului, era şi mai corpolent, cu un trup care arăta ca a şasea sau a şaptea bărbie sub capul lui de-o mărime demnă de Rushmore*. Privi către Philippa şi zâmbi forţat, ca şi cum, chiar în abisurile fricii lui, spera să-i aducă altcuiva alinare. Era chiar suficient s-o facă pe Philippa să simtă că-i place de Otis şi să nutrească un pic mai mult decât compasiune faţă de el. Otis sughiţă uşor, înghiţi anevoie, ca şi cum ar fi încercat să-şi stăpânească pornirea de a voma, apoi îşi lipi o palmă durdulie de gură şi întrebă:

— Totu-i bine, micuţă domnişoară?

Philippa încuviinţă.

— Totu-i bine, zise ea.

— Îţi admir curajul, tânără domnişoară. Da, chiar aşa. În ceea ce mă priveşte, mi-aş dori să fi fost acasă, în Poughkeepsie. Nu mi-e jenă s-o spun. Aş fi vrut să fiu acasă.

Poughkeepsie, aşa cum ştie toată lumea, este un orăşel cu o populaţie de 30.000 de locuitori, în apropiere de New York, celebru pentru fabrica sa de becuri.

Philippa îi zâmbi lui Otis în chip de răspuns într-un mod care spera să arate consolator. Era limpede că bietul om era îngrozit.

---

* Referire la sculpturile de pe muntele Rushmore, din Dakota de Sud (S.U.A.), măsurând câte 18 metri înălţime şi înfăţişându-i pe foştii preşedinţi ai Statelor Unite, George Washington, Thomas Jefferson, Theodore Roosevelt şi Abraham Lincoln.

— Mergem la Londra, o anunță Otis.

Philippa se împotrivi tentației de a-i aminti că toată lumea din acel avion mergea la Londra.

— Ce mică e lumea, zise ea. Și noi, la fel.

— Dar ce-i în sufletul nostru, acum, nu spun! Amândoi ne-am dori să fim acasă, în Poughkeepsie.

— E cam greu, recunoscu Philippa.

— Ei bine, mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, micuță domnișoară. Am și eu o fată. E mare acum. Dar nu te jena să mă chemi, dacă ai nevoie de ceva. O să văd ce pot face să-ți fiu de ajutor.

— Mulțumesc mult. Philippa se gândi că Otis era, probabil, cel mai drăguț bărbat din câți întâlnise.

Curând după aceea, adormi buștean.

Philippa n-avea idee cât de mult dormise, dar când însoțitoarea de zbor o trezi, destul de brutal, după părerea ei, John urmărea un film total diferit, despre maimuțe vorbitoare. Însoțitoarea de zbor părea îngrijorată.

— Nu i-ați văzut pe cei doi de dincolo de culoar?

Arăta spre cele două scaune pe care stătuse perechea din Poughkeepsie.

— Vreți să spuneți, Otis și soția lui?

— Exact. Otis Barstool și soția lui, Melody.

— Ba da. I-am văzut. Am și vorbit cu Otis. E drăguț. Puțin cam speriat de turbulențe, dar drăguț.

— Nu știi unde-or fi acum? Dacă s-or fi ascuns pe undeva?

— Să se ascundă?

Dacă vocea Philippei trăda surprinderea, aceasta era deoarece ea considera că exista un număr foarte limitat de locuri în care te-ai putea ascunde la bordul unui Boeing 747, chiar și pentru un copil ca ea, ca să nu mai vorbim despre doi

oameni atât de corpolenţi cum erau Otis şi Melody Barstool. Ea însăşi de-abia s-ar fi descurcat să se caţere într-unul dintre compartimentele pentru bagaje de deasupra capului, dar nu era cazul lui Otis, cu atât mai puţin al lui Melody; şi, în afara toaletelor şi a cabinelor pentru schimbat, Philippa n-avea ce altă idee să-i sugereze bietei însoţitoare de zbor despre locul în care ar putea să-i mai caute pe cei doi dispăruţi. În afară de asta, Otis nu-i făcuse impresia că s-ar putea preta la o faptă atât de răutăcioasă, cum ar fi să se ascundă într-un avion transatlantic pentru care plătise deja biletul.

— De ce s-ar fi ascuns?

Pilotul îşi făcu apariţia în spatele însoţitoarei de zbor.

— Ei bine, speram să ne poţi spune asta, zise însoţitoarea de zbor. Din moment ce pari să fii ultima persoană care-a vorbit cu ei. Vezi tu, Philippa, nu sunt pe locurile lor, iar căpitanul a aprins semnalul de legare a centurilor de siguranţă, fiindcă foarte curând o să aterizăm în Londra, iar adevărul este că am căutat peste tot prin avion şi, pur şi simplu, nu sunt de găsit pe nicăieri. Am căutat până şi în cala pentru bagaje.

Pilotul se înghesui lângă scaunul Philippei, zâmbindu-i cu bunătate.

— Avem o evidenţă a tuturor celor care se urcă în avion şi a locurilor pe care stau, aşa că, vezi, nu poţi să dispari aşa, oricum. Trebuie să se fi ascuns pe undeva. Singura întrebare este unde şi de ce. Dac-am şti de ce, am putea să ne dăm seama şi unde. Ridică din umeri. E o problemă foarte gravă, atunci când îţi pierzi pasagerii în timpul unui zbor. Foarte gravă. Există tot felul de reglementări menite să prevină astfel de întâmplări. Dacă e ceva, orice-ar fi, care crezi că ne-ar

putea ajuta să-i găsim, atunci îţi vom fi nespus de recunoscători.

Philippa scuturã din cap. Nu putea sã rãspundã.

— Îmi pare rău, nu-mi poate veni nimic în minte. Doar atât, că nu le prea plăcea să zboare cu avionul.

— Aţi făcut o numărătoare a pasagerilor? se interesă John.

— Bineînţeles, îi răspunse, răbdător, pilotul. Patru sute nouăzeci de persoane s-au îmbarcat în avionul acesta pe JFK. Acum sunt doar patru sute optzeci şi opt pe care le-am putut număra.

— Hopa! John rânji.

Pilotul şi însoţitoarea de zbor făcură câte un semn abătut din cap şi plecară, arătând mai îngrijoraţi ca oricând.

— Ce crezi că li s-ar fi putut întâmpla? întrebă Philippa.

— Nu văd cum s-ar fi putut paraşuta, închizând şi uşa în urma lor, spuse John. Nu, în afară de cazul în care-ar fi avut un complice la bord. Dar, atunci, pilotul ar fi ştiut că s-a deschis uşa. Am fi ştiut cu toţii. Aşa că, din câte cred eu, există o singură posibilitate.

— Şi care-i aia?

— Ei bine, ai auzit despre oameni care dispar de pe nave. Cum a fost cu *Maria Celeste** — Triunghiul Bermudelor, chestii de genul ăsta. Poate c-o fi vorba despre ceva asemănător. Poate c-au fost luaţi la bordul unei nave spaţiale.

— Mă bucur foarte mult că nu i-ai împărtăşit părerea asta şi pilotului, zise Philippa.

---

* Bric care a fost descoperit, pe data de 15 februarie 1873, plutind în derivă în Oceanul Atlantic. Deşi nava avea stricăciuni minore, la bordul ei nu se afla niciun membru al echipajului. În schimb, pe mese se găsea mâncare proaspătă şi o pisică dormea pe punte. Dispariţia inexplicabilă a echipajului de pe *Maria Celeste* este considerată ca fiind unul dintre cele mai mari mistere din istoria navigaţiei.

Gemenii priviră ţintă spre cele două scaune goale aflate de cealaltă parte a coridorului, care, pentru toată lumea, păreau că i-ar aştepta pe cei doi dispăruţi să se-ntoarcă dintr-o clipă în alta.

— Mă aştept să se-ntoarcă, oftă Philippa. Era un tip drăguţ. Sper doar ca asta să nu le strice vacanţa.

— Ia ascultă, îi zise John. Atunci când or s-apară, se va dovedi că eu am avut dreptate. Or să confirme ceea ce am zis eu, ţine minte ce-ţi spun. I-au răpit extratereştrii.

— Extratereştrii, pufni Philippa. N-ai de gând să termini cu prostiile-astea cu extratereştrii? Teoria ta este atât de improbabilă, încât mă şi mir cum de eşti frate geamăn cu mine.

— Ai citit vreodată *Sherlock Holmes*?

Philippa clătină din cap.

— Ai putea să te-nvredniceşti să ţii minte un lucru pe care l-a spus el, odată.

— Şi-anume?

— Că atunci când ai eliminat imposibilul, orice altceva rămâne, oricât de improbabil ar părea, trebuie să fie adevărul. John îşi întări afirmaţia cu un semn din cap. Au căutat în tot avionul, de sus până jos. De aceea, e clar că ei nu sunt în avion. Din moment ce ai admis asta, atunci mi se pare că ajungi să accepţi improbabilul, fie că-ţi place, fie că nu.

CAPITOLUL 7

NIMROD

După ce trecură de poarta de sosire a aeroportului Heathrow din Londra, gemenii îl recunoscură cu uşurinţă pe unchiul Nimrod în mulţimea de oameni care aştepta să-i întâmpine pe pasagerii zborului Liniilor Aeriene Britanice dinspre New York. În primul rând purta acelaşi costum roşu, aceeaşi cămaşă roşie şi aceeaşi cravată roşie cu stele aurii pe care le purtase şi în visul lor. Printre oamenii cu o înfăţişare obişnuită de la Heathrow, el ieşea în evidenţă ca o căpşună roşie şi singuratică pe un banal pandişpan. Acum, că-l întâlneau din nou, Nimrod li se părea puţin mai înspăimântător decât îşi aminteau, ca şi cum ar fi fost într-adevăr pe o scenă de teatru englezească, jucând rolul unui rege tiran, cu pretenţii oratorice, într-o piesă de William Shakespeare. Vocea lui puternică şi profundă răsună prin întregul terminal, în clipa în care-şi descoperi tânărul nepot şi tânăra nepoată, la fel de limpede pe cât ar fi fost dacă, în loc de ţigara sa de foi, groasă cât un mic telescop, ar fi ţinut un microfon.

— Ei, pe lampa mea, au venit, în sfârşit! spuse el, fără să-i pese dacă-l auzea cineva.

Şi într-adevăr, la vreo cincizeci de picioare distanţă, două fete îngâmfate de la chioşcul de cărţi, în capătul celălalt al

terminalului, întoarseră capul, gândindu-se că le vorbeşte lor cineva.

— Şi, vai de capul meu, cât aţi crescut! Păreţi mai înalţi decât ultima dată când ne-am văzut.

— Cu un inci şi jumătate, de când ne-am scos măselele de minte, explică John, cu mândrie.

— Un inci şi jumătate, ai? Ei bine, nu sunt absolut deloc surprins. Totul este la o scară mai mare în New York, nu-i aşa? Clădiri, maşini, sendvişuri, oameni, totul. De ce-aţi face voi doi excepţie?

Plasându-şi ţigara uriaşă în gură, Nimrod îşi repezi două mâini mari, pline cu inele masive din aur, pe căruciorul care purta bagajele gemenilor.

— Asta-i tot? Cunoscând-o pe sora mea am presupus că veţi veni cu cel puţin o jumătate de duzină de genţi fiecare.

— Astea-s toate, confirmă John.

— Da? Atunci, să mergem să vedem unde-o fi Groanin cu maşina.

Copiii, în timp ce mergeau pe urmele lui Nimrod, care împingea căruciorul cu bagaje spre ieşire, căscară asemenea pisicilor în clipa în care intrară în contact cu ceea ce trecea drept aer curat, în faţa Aeroportul Heathrow. Era ora şapte şi jumătate dimineaţa, iar ei începură să tremure un pic, din cauza aerului de dimineaţă englezească de vară, care le strecură frigul în oase.

— Ai spus „de când ne-am întâlnit ultima oară"? observă Philippa. Te refereai la atunci când eram bebeluşi, sau la visul pe care l-am avut săptămâna trecută, cel în care ne-ai apărut?

— Aşa am făcut? zâmbi Nimrod.

— Purtai exact costumul ăsta, preciză John. Şi ne-ai zis că aveai nevoie urgentă de ajutorul nostru.

— Toate la timpul lor, spuse Nimrod. Toate la timpul lor. Îmi pare rău că ne-am văzut atât de puţin în ultimii zece ani.

— Mama nu ne-a spus exact de ce, spuse Philippa, tatonând terenul.

— Cum, absolut nimic?

— Nu, nimic, confirmă Philippa.

Nimrod se strâmbă.

— O, înţeleg. Ei bine, aşa este mama voastră, bănuiesc, spuse Nimrod. Nu s-a simţit niciodată în largul ei să vorbească despre treburile astea ale noastre.

— Ce treburi? întrebă John.

— Hai să găsim întâi maşina, da? A, noi trei vom avea parte de nişte aventuri fabuloase. Ce vară interesantă va fi! Am sperat mult că într-o zi se va întâmpla asta. Încă de când v-aţi născut voi doi.

Chiar dacă era dimineaţă devreme, Nimrod părea destul de efervescent, ca o sticlă de băutură gazoasă, care-a fost agitată, mai degrabă decât amestecată*.

— Bineînţeles, e foarte posibil ca asocierea noastră să ajungă, până la urmă, şi la o parte mai primejdioasă. Dar orice aventură adevărată trebuie să conţină şi o puternică doză de risc şi, la urma urmei, e singurul mod prin care să ne putem pune la încercare şi să ne întărim caracterele. Şi, dacă apar probleme, ce-are a face? Acum, unde-o fi Groanin cu maşina aia afurisită?

Nimrod îşi miji ochii, cercetând de-a lungul drumului, oferindu-le lui John şi Philippei ocazia să schimbe între ei o privire mirată, cu ochii mari, de genul: „despre ce-o fi vorba, cu pericolul ăsta?"

---

* Aluzie la celebra replică a lui James Bond, care dorea ca băuturile din cocteiluri să fie „agitate, nu amestecate".

— Problema e că nu mi-am luat ochelarii care trebuia, murmură Nimrod.

John descoperi un Rolls-Royce enorm, colorat în maroniu cu argintiu, parcat cam la cincizeci de iarzi* distanţă şi, lângă el, un bărbat care părea să le facă semne furioase cu mâna.

— Acela este, de acolo? întrebă John, făcându-l pe Nimrod să-şi întoarcă privirile spre Rolls-Royce.

— Aha, acolo era! tună Nimrod, pornind spre maşină. Era şi timpul.

Apropiindu-se de Rolls-Royce, văzură că şoferul acestuia — un bărbat înalt, corpolent, cu un aspect cadaveric, purtând un costum cenuşiu şi o bonetă ascuţită pe creştetul chel — n-avea decât un singur braţ, ceea ce gemenii considerară că era cel mai interesant lucru la el, deoarece amândoi copiii presupuseseră întotdeauna că, pentru conducerea oricărui tip de maşină, ca să nu mai vorbim despre un Rolls-Royce, era absolută nevoie de două braţe.

— Acesta este domnul Groanin**, îl prezentă Nimrod.

Domnul Groanin reuşi să mormăie un salut şi începu să încarce genţile în portbagajul uriaşei maşini.

— Un agent de circulaţie m-a obligat să mut vehiculul, domnule, explică Groanin cu o voce care i s-ar fi potrivit mai degrabă unui antreprenor de pompe funebre din Lancashire. Vă zic eu, am fost obligat să deplasez vehiculul, domnule, şi am fost nevoit să conduc de jur împrejur până când v-am observat pe toţi aici. Regret orice inconveniente pe care le-aţi suferit sau, ceea ce e mai probabil, pe care nu le-aţi fi suferit.

---

* Unitate de măsură a distanţei din sistemul anglo-saxon, un iard măsurând aproximativ 0,9 metri.

** Joc de cuvinte, *groan*, în limba engleză, înseamnă vaiet, geamăt, iar personajul Groanin este veşnic nemulţumit.

— Ai întotdeauna o scuză bună, Groanin, spuse Nimrod, trimiţându-i pe gemeni pe bancheta din spate.

— Mulţumesc, domnule.

— După cum aţi observat, copii, spuse Nimrod, domnul Groanin nu este doar insolent, ci are şi un singur braţ. Probabil că vă gândiţi că este o mare nenorocire pentru domnul Groanin, dar acest lucru nu-l împiedică să fie un şofer excelent. Pot să vă asigur că vă veţi afla în siguranţă cu el, atât timp cât se află la volanul acestei maşini.

— Mulţumesc, domnule. Foarte frumos din partea dumneavoastră, cu siguranţă.

— Care, după cum puteţi observa, de asemenea, adăugă el, arătând spre volanul de care fusese ataşat un buton mare, a fost modificat astfel încât să-i permită unei persoane cu un singur braţ s-o conducă.

Când se puseră, în cele din urmă, în mişcare, îndreptându-se spre casa lui Nimrod din Londra, acesta din urmă îşi aprinse din nou ţigara de foi şi pufăi un nor enorm de fum albastru, încât gemenii se întrebară dacă nu cumva era o fisură în ţeava de eşapament a maşinii. Din nările fremătătoare ale lui Nimrod ieşi şi mai mult fum, iar acesta, observând dintr-odată interesul pe care gemenii păreau să i-l acorde ţigării sale, privi întâi la ea, apoi la ei, cu aerul — sau, mai bine zis, cu *fumul* — cuiva care se gândeşte c-a făcut o mare gafă.

— O, dragii mei, dar chiar uitasem, spuse el. Voi sunteţi americani, nu? Scuzele mele, faţă de amândoi. Nu mi-a trecut prin cap gândul că v-ar putea displace ţigara mea.

— Nu ne deranjează mirosul de ţigări, câtuşi de puţin, îl anunţă Philippa.

— Mă aştept ca asta să vă fi învăţat mama voastră. Şi ea obişnuia să aprecieze o ţigară de foi bună.

— Mama? Glumeşti.

— O, nu. Era o mare amatoare de ţigări de foi, mama voastră.

În timp ce Nimrod vorbea cu elocvenţă despre subiecte apropiate de sufletul lui, Rolls-Royce-ul plutea lin pe străzile londoneze, asemenea unui covor fermecat cu acoperiş, iar Philippa privea prin geamurile fumurii, încercând să-şi formeze prima impresie despre acest oraş. Londra părea mult mai răsfirată decât New Yorkul, iar cerul era un lucru de sine stătător şi nu era împărţit cu zgârie-nori înalţi. Primul sentiment pe care-l avu văzând clădirile oraşului fu acela de uşurare, la gândul că nu mai avea de urcat atât de multe rânduri de scări. Îi plăceau parcurile pe care le vedea şi numeroşii lor copaci, iar când zări primul autobuz roşu şi primul taxi negru, aproape că strigă de bucurie.

John, pe de altă parte, părea mai interesat de maşină decât de oraş. Nu mai fusese niciodată într-un Rolls-Royce, iar acesta, cu scaunele tapiţate cu piele roşie, mocheta groasă şi măsuţele din lemn de nuc, îi amintea de biroul tatălui său din New York. Cu siguranţă, era la fel de silenţios, chiar şi în mişcare.

— Îmi place maşina ta, unchiule Nimrod, zise John.

— Foarte drăguţ din partea ta, dragă băiete, spuse Nimrod. Calitatea rămâne chiar şi după ce preţul şi compania care i-au dat naştere au fost de mult uitate. L-am cumpărat de la un regizor de film, a cărui soţie avea o afecţiune cromatică, după cum s-a dovedit, simţindu-se îmboldită să fure când vedea culoarea roşie. Şi astfel, din nefericire pentru el, a fost nevoit să mi-l vândă mie.

— Toată lumea în Anglia vorbeşte ca tine, unchiule Nimrod? întrebă John.

— Nu, în niciun caz. Cea mai bună engleză este vorbită de olandezi şi de germani. Englezii adevăraţi vorbesc un talmeş-balmeş stricat de engleză, care nu pare să aibă nici un început clar, nici un sfârşit clar, ci e un fel de terci îngroşat pe care ţi-l aruncă în farfurie şi se aşteaptă să-l înţelegi. Mai ales în nordul Angliei. Nimrod părea acum să i se adreseze cefei lui Groanin. Limba de-acolo este cea mai necizelată.

Domnul Groanin mormăi ceva încet, de parc-ar fi recunoscut faptul că remarca fusese făcută în mod special ca o provocare la adresa lui.

Unchiul Nimrod locuia la numărul şapte, pe Stanhope Terrace, dând din strada Bayswater şi foarte aproape de Kensington Gardens, spre care arătă scoţând mâna pe fereastra automobilului.

— Undeva, acolo, e o statuie a lui Peter Pan, spuse el, adăugând pe un ton îngroşat în bătaie de joc: „Băiatul care refuza să crească!" Să n-aveţi niciodată încredere într-un copil căruia îi place să fie copil. E la fel de ciudat ca atunci când nu-i place carnea, sau ciocolata, sau grădinile zoologice, sau circurile, sau parcurile tematice, sau maşinile rapide, sau Crăciunul, sau să-şi sărbătorească ziua de naştere. Ştiţi cum numim noi un copil căruia nu-i plac toate lucrurile acestea?

Philippa se gândi o clipă.

— Prost?

— Pe aproape, dar nu chiar. Un bebeluş. Aşa-l numim pe un copil căruia nu-i plac toate lucrurile acestea: un *bebeluş*.

Faţa lui Nimrod se încreţi de dezgust:

— Lăptic, lăptic, lăptic, numai la asta le stă mintea. Nu pot să suport genul ăsta de creaturi. Mi se face rău doar când

mă gândesc la brutele alea mici şi lipsite de păr. Lacome, egoiste, care nu se pot ţine şi se umplu de scârnăvii.

— Dar şi tu ai fost un bebeluş cândva, Nimrod, spuse Philippa, căreia-i plăceau destul de mult copiii mici. Nu-i aşa?

— Nu-mi aminti. Nimrod se cutremură vizibil. Toată experienţa aceea continuă să-mi bântuiască toate visele, asemenea spectrului nedorit al lui Banquo*.

— Vrei să spui că-ţi aminteşti de perioada când erai copil?

— Da. Îmi amintesc fiecare farfurie de griş, fiecare scutec ud.

— Dar cum e posibil?

— Este o ciudăţenie a familiei noastre, ca pe măsură ce îmbătrânim să ne amintim *toate* detaliile acelea oribile ale copilăriei noastre. În ziua în care a murit, bunicul meu mi-a povestit că şi-a amintit până şi clipa în care s-a născut. De fapt, eu cred că tocmai şocul acelei amintiri l-a ucis pe bătrân.

— Scârbos, spuse Philippa.

— Chiar aşa, fu de acord Nimrod. Scârbos la puterea o sută patruzeci şi patru.

Philippa îi zâmbi drăguţ unchiului ei, dar se întrebă dacă nu cumva faptul că nu-i plăceau copiii fusese adevăratul motiv pentru care ea şi John nu-l mai văzuseră decât o singură dată în viaţa lor.

Rolls-Royce-ul se opri în faţa unei clădiri înalte şi albe, cu acoperiş crenelat şi cu vreo câteva turnuri, care-i dădeau aspectul unei mici fortăreţe, recent renovate. Nimrod îi conduse pe domeniul lui magic.

---

* Personaj din drama *Macbeth*, de William Shakespeare. Banquo îl ajută pe Macbeth să cucerească tronul, dar apoi acesta pune să fie ucis. Spectrul lui Banquo îi bântuie, apoi, visele lui Macbeth.

— Bine aţi venit la mine acasă, le spuse el. Intraţi de bunăvoie, simţiţi-vă liberi, dar aveţi grijă, la plecare, să lăsaţi în urma voastră câte ceva din fericirea pe care-aţi adus-o cu voi.

John şi Philippa, care nu erau obişnuiţi cu astfel de invitaţii ceremonioase, spuseră că erau de acord.

În interior, casa părea mult mai mare. Domnea o linişte uimitoare, având în vedere faptul că la numai câţiva iarzi distanţă se afla un drum foarte circulat. Avea un amestec ciudat de stiluri. Cea mai veche parte a casei arăta destul de medieval, cu pereţi acoperiţi cu lambriuri vechi de lemn, tapiţerii decolorate, parchet din lemn de abanos şi cămine de piatră, în stil franţuzesc, decorate cu chipuri sculptate, despre care Nimrod spunea că erau ale unor zei şi zeiţe romane. În turnul pe jumătate de lemn, se afla o salamandră uriaşă de lemn, care se târa pe o scară tot de lemn şi peste care se profila silueta din lemn de stejar a unui beduin arab zâmbitor, care ţinea în mână o lampă cu gaz veche, de alamă, luminând întregul palier cu o flacără lungă, dreaptă şi albastră. Cea mai mare parte a casei arăta însă mult mai modern, ceea ce, altfel spus, însemna că avea doar vreo două-trei sute de ani vechime; această parte a casei era plină de trucuri arhitecturale: oglinzi, tavane cu aspectul cerului de vară, biblioteci, care erau de fapt uşi, iar, în pereţii acoperiţi cu un tapet de o culoare stranie, argintiu-gălbuie, asemănătoare cu a frunzelor veştede, de un auriu pal, uşi care nu erau de fapt uşi.

În majoritatea camerelor se aflau antichităţi egiptene, statuete de animale din bronz, trofee de vânătoare, ouă de struţ. Toate scaunele şi canapelele erau tapiţate cu roşu, care părea să fie culoarea preferată a lui Nimrod. În aproape toate căminele erau aprinse focuri; sfeşnice groteşti şi candelabre

uriaşe de argint, unele dintre ele încărcate cu duzini de lumânări din ceară de albine, făceau ca în casă să pară seară, chiar şi în toiul dimineţii. Aproape toate picturile erau nuduri, dar Philippa se gândea că doar câteva dintre persoanele înfăţişate în ele erau atrăgătoare şi că o parte ar fi trebuit să mai slăbească înainte să se lase pictate. În alte părţi ale casei se aflau tabachere ornamentate, pline cu ţigări de foi din cele mai alese soiuri, care se luptau să-şi găsească locul printre obiecte fine de sticlă, brichete vechi şi opaiţe romane sau etrusce.

Nimrod părea să se simtă cel mai confortabil în biblioteca sa, care număra câteva sute de cărţi, iar acolo, ocupând locul de onoare, trona un birou uriaş din lemn de abanos cu picioare de leu şi cu un scaun aurit, despre care Nimrod susţinea că-i aparţinuse însuşi marelui rege Solomon.

— Sunt, cum să zic, foarte valoroase? întrebă John.

— Valoroase? Vrei să spui, în bani?

— Mda. Vreau să spun, regele Solomon era foarte bogat, nu-i aşa?

— Este concepţia eronată generală, observă Nimrod.

— Păi, n-avea el propriile mine de diamante? întrebă Philippa.

— Da, fu John de acord. Minele regelui Solomon*. Sigur ai auzit de ele.

Nimrod deschise un sertar al biroului şi scoase de-acolo o carte mare, pe care o puse în faţa lor.

— Citeşte aici, îi spuse el cu mândrie lui John.

— Nu pot. E scrisă într-un alfabet vechi şi ciudat.

---

* Aluzie la romanul cu acelaşi titlu al scriitorului englez, H. Rider Haggard, publicat pentru prima dată în anul 1885, prin care s-a făcut cunoscută legenda despre fabuloasele bogăţii ale biblicului rege Solomon, îngropate pe continentul african.

— A, da. Aşa este. Am uitat că niciunul dintre voi n-a ajuns încă să aibă prea multă educaţie. Ei bine, vedeţi voi, regele Solomon avea tot felul de probleme cu supuşii săi. Ţinea un fel de jurnal în care descria feluritele chipuri în care-l enervau oamenii. Şi, deoarece avea simţul umorului, bătrânul Solomon şi l-a numit *Cartea cea Mare a Plângerilor**. Vedeţi? Poate c-a fost urmarea unei simple traduceri greşite sau cineva, pur şi simplu, n-a înţeles despre ce era vorba, dar n-au existat niciodată minele regelui Solomon. Ceea ce a existat a fost o carte de plângeri. Plângerile regelui Solomon.

Nimrod flutură un deget arătător uriaş către gemeni.

— Veţi învăţa multe lucruri interesante cât timp veţi sta cu mine. Lucruri folositoare, de asemenea, nu prostiile care vi se predau la şcoală. Asta este problema cu şcolile în ziua de azi. Nu se gândesc decât la bani şi la rezultatele de la examene. Scot pe bandă rulantă bancheri pentru investiţii şi experţi contabili, de parcă lumea ar mai avea nevoie de aşa ceva. Urmaţi-mi sfatul: educaţia e cel mai bine să ţi-o faci singur. Ceea ce-mi aminteşte, continuă el, de faptul că am câte un cadou pentru voi doi.

Nimrod se îndreptă spre rafturile bibliotecii sale, alese două cărţi frumos legate şi le oferi fiecăruia dintre gemeni câte una.

— Asta este una dintre cele mai frumoase cărţi scrise vreodată. *Nopţile arabe — Poveşti din cele O mie şi una de nopţi*. Poveştile cu care prinţesa Şeherezada îl distra pe un sultan înfricoşător, care ameninţase s-o omoare, pe ea şi pe celelalte soţii ale sale, dacă s-ar fi plictisit de poveştile ei. Citiţi-o cât mai repede şi spuneţi-mi apoi ce părere aveţi.

---

* Joc de cuvinte în limba engleză, între *mines*, care înseamnă mine, şi *moans*, adică plângeri. Cele două cuvinte au o pronunţie oarecum asemănătoare.

— Repede? se miră John, răsfoind cartea. Dar are mai mult de o mie de pagini! O mie şi una, ca să fiu mai exact. S-ar putea să-mi ia un an întreg ca să citesc toată cartea asta. Poate şi tot anul viitor.

Philippa cântări într-o mână cartea grea, legată în piele, încercând parcă să-i afle greutatea. Era o cititoare mai sârguincioasă decât John, dar până şi ea, care citise *Oliver Twist* de Charles Dickens, se simţea descurajată în faţa dimensiunilor acestui proiect de lectură care-i fusese încredinţat.

— Trebuie să cântărească vreo cinci livre*, spuse ea. Dacă adormi în timp ce o citeşti, rişti să-ţi provoace răni grave.

— Cu toate acestea, aştept din partea voastră s-o citiţi, insistă Nimrod. Şi acum, să vă conduc în camerele voastre.

Gemenii descoperiră că fuseseră cazaţi în turnul vechi, în două camere heptagonale mari, separate de o baie fabuloasă în stil Art Deco**, plină de antichităţi ruseşti din onix şi bronz.

— Vă veţi simţi foarte confortabil în camerele acestea, spuse unchiul Nimrod. Pot să vă asigur. Dar, dacă vă hotărâţi să exploraţi casa, aduceţi-vă aminte de faptul că e foarte veche. Mai ales partea asta. Ţineţi minte că sunteţi în Anglia, iar Anglia nu este America. Obiceiurile noastre sunt diferite de ale voastre şi s-ar putea ca unele lucruri să vi se pară puţin ciudate. Apoi clătină din cap. Dacă se va întâmpla ceva neobişnuit, nu vă alarmaţi. Casa este destul de sigură.

John şi Philippa zâmbiră cu vitejie şi încercară să nu pară speriaţi, ceea ce era destul de greu, din moment ce vorbele lui Nimrod sunau destul de alarmant.

---

* Unitate de măsură a masei în sistemul anglo-saxon, o livră echivalând cu aproximativ 500 de grame.

** Curent arhitectural din prima jumătate a secolului al XX-lea, al cărui nume provine de la Târgul Mondial de la Paris, din anul 1925, numit şi Expoziţia Internaţională de Arte Decorative şi Industriale Moderne.

— Iar asta, ca să vă simţiţi cu adevărat ca acasă, continuă el, conducându-i într-o mică sufragerie, unde se aflau o canapea şi un mic televizor. Luând telecomanda şi aprinzând micul televizor, adăugă: V-am pus la dispoziţie şi un televizor, cu ajutorul căruia, din când în când, vă veţi putea relaxa. Eu nu mă folosesc de televiziune. Dar cred că, în zilele noastre, copiii nu-şi pot imagina viaţa fără chestia asta.

— Hei, priveşte! John arăta spre ecranul televizorului, unde apăruse o fotografie a lui Otis şi Melody Barstool, din Poughkeepsie, New York. Repede! îi strigă el unchiului său. Dă-l mai tare. E musai să vedem asta.

— Ei, poftim! exclamă Nimrod. Nu ştiam că dependenţa e atât de cronică.

— Trebuie să fie vorba despre cuplul care stătea pe scaunele de lângă noi în avion. Au dispărut, pur şi simplu, în timpul zborului.

— Chiar aşa, pe Jupiter?! comentă Nimrod. Schiţă un mic zâmbet ciudat şi se aşează lângă gemeni, pe canapea. Asta-i fascinant! Îmi plac misterele de calitate.

— Nici cercetarea completă a avionului în timpul zborului, nici cea de la sol, efectuată în Londra, n-au oferit niciun indiciu despre locul în care s-ar putea afla cuplul, spunea comentatorul ştirilor de la BBC. A fost alertată atât poliţia din Londra, cât şi cea din New York, căci îngrijorarea pentru siguranţa celor doi bătrâni de şaptezeci de ani a crescut. Apoi, în dimineaţa aceasta, foarte devreme, cuplul a apărut, nevătămat, în casa proprie din Poughkeepsie, aparent incapabili să dea vreo explicaţie despre dispariţie. Numeroşi martori susţin că i-au văzut pe cei doi Barstool îmbarcându-se într-un Boeing 747, aparţinând Liniilor Aeriene Britanice, şi c-au vorbit cu ei, în timpul zborului.

— Şi, se interesă Nimrod, ziceţi că stăteau lângă voi?

— Da, confirmă Philippa.

— Tocmai luasem masa în avion, îi spunea Otis Barstool unui reporter. Eu am luat o friptură de vită, iar Melody, una de pui. Niciunul dintre noi nu bea alcool. Apoi, mă pregăteam să citesc o carte, când am pătruns în acea turbulenţă extrem de periculoasă. Nu mai zburaserăm prea mult înainte şi, nu mă deranjează să vă spun, deveniserăm amândoi destul de agitaţi.

Nimrod izbucni în râs.

— „Destul de agitaţi", repetă el, imitând perfect accentul lui Otis Barstool.

— Amândoi am început să ne dorim, să ne *rugăm* să fim din nou acasă. Următorul lucru pe care-l mai ştiu este că ne aflam pe canapea, în sufrageria noastră, de parcă n-am fi plecat niciodată. Un timp, am stat, pur şi simplu, acolo, încercând să ne dăm seama de ceea ce s-a întâmplat şi, în cele din urmă, am ajuns la concluzia c-am trecut prin cine ştie ce tulburare mentală sau chiar c-am visat totul. Însă, după aceea, a sunat şeriful la uşa noastră şi cred că, de aici, ştiţi cu toţii ce s-a întâmplat. Am mai auzit până acum să se piardă bagajele în cursele aeriene, dar n-am mai auzit să se piardă doi oameni. De fapt, Liniile Aeriene Britanice nu ne-au pierdut bagajele, acestea au ajuns până la urmă în Londra, dar pur şi simplu aşa s-a întâmplat.

— Credeţi că este posibil să vă fi fost ascultată ruga? întrebă reporterul.

— Sincer, cred că aceasta este singura explicaţie posibilă, admise Melody Barstool.

— Plănuiţi cumva să depuneţi vreo plângere oficială împotriva Liniilor Aeriene Britanice? mai întrebă reporterul.

— Am vorbit deja cu un avocat, dar el ne-a spus că, deoarece amândoi credem că rugăciunea a fost cea care ne-a adus acasă, acest lucru ar putea afecta orice acţiune legală împotriva Liniilor Aeriene Britanice. Se pare că o companie aeriană nu este responsabilă, din punct de vedere legal, atunci când se-ntâmplă astfel de lucruri. O „faptă dumnezeiască", aşa-i spun ei.

Nimrod se aplecă spre John, cu ochii strălucind de o bănuială batjocoritoare.

— Spune-mi, tinere, sora ta este întotdeauna atât de impulsivă? Atât de spontană şi de *ad-hoc*?

— Ce-i drept, e destul de ciudată, râse John, care habar n-avea ce însemna *ad-hoc*.

— Trebuie să te fi supărat el cu ceva, Philippa, râse Nimrod, de l-ai făcut pe sărmanul om să dispară astfel. Râse din toată inima şi hohotele lui răsunară în toată camera. Văd că trebuie să fiu foarte atent cu ceea ce-ţi spun, draga mea, dacă nu vreau să ajung ca domnul şi doamna Barstool.

Philippa zâmbi, încercând să înţeleagă gluma.

— Râzi cât vrei, spuse ea, dar erau o pereche de bătrânei foarte simpatici şi mă bucur că sunt vii şi nevătămaţi.

— Eu zic că puiul a fost de vină, spuse John. Masa din avion. Avea un gust suspect, după părerea mea.

— Asta doar din cauză c-ai luat şi friptură de vită, declară Philippa.

— Că tot vorbim despre mâncare, spuse Nimrod, îi e vreunuia dintre voi foame?

— De lup, mărturisi John.

— Bine. Atunci, voi găti pentru amândoi un mic dejun englezesc enorm. Seamănă foarte mult cu cel american, cu aceste trei variaţii locale: ouăle prăjite trebuie aşezate pe partea dinspre răsărit a farfuriei, ca să fie cât mai departe de

apus; baconul trebuie să aibă gust de carne, în loc de fâşii de piele uscată jupuite de pe talpa unui conducător de ricşă istovit de prea multă muncă, iar roşiile trebuie să fie servite fără accent, fiindcă altfel totul se anulează.

După micul dejun, care se dovedi la fel de delicios pe cât promisese Nimrod, Philippa se întoarse la subiectul cu familia Barstool.

— Cum este posibil ca doi bătrâni să dispară dintr-un avion aflat în zbor, aşa, pur şi simplu? întrebă ea. Vreau să spun că trebuie să fie vreo greşeală. Aşa ceva nu se întâmplă, pur şi simplu.

— Se pare că se-ntâmplă, totuşi, o contrazise Nimrod. Asta, în cazul în care ştirile de televiziune merită crezare. Chicoti şi-şi aprinse o ţigară. Da, într-adevăr, de acum va trebui să avem grijă cu dorinţele.

— Cum adică? spuse Philippa.

Nimrod se ridică.

— Am spus c-ar trebui să spălăm vasele*. Domnul Groanin are şi aşa destule sarcini de îndeplinit în casă, fără ca noi trei să-i mai adăugăm şi alte poveri. Şi, dacă-i lăsăm şi vasele acestea să le spele, va mormăi până la sfârşitul zilei. Fiind un servitor cu un singur braţ, Groanin se simte nedreptăţit de orice sarcină pe care este obligat s-o îndeplinească. Mormăit după nume, mormăit ca fire, asta spun eu mereu.

După ce terminară de spălat farfuriile se întoarseră în bibliotecă, să se încălzească în faţa focului. Nimrod îşi aprinse o altă ţigară şi Philippa se uită la câteva dintre numeroasele cărţi de pe rafturi. Observă că printre ele se aflau mai multe duzini de ediţii ale unei cărţi despre jocul de cărţi şi alte

* Joc de cuvinte în limba engleză, între *watch our wishes* (să avem grijă cu dorinţele) şi *wash our dishes* (să spălăm vasele), pronunţate în mod asemănător.

forme de jocuri de noroc, scrisă de un anume Hoyle*, precum şi un set de cincizeci de volume, legate în piele, din ceva numit *Legile Bagdadului*.

— Ce sunt *Legile Bagdadului*? întrebă Philippa.

— Sunt reguli de protocol, spuse Nimrod, evaziv. Formulate în Bagdad, cu mult timp în urmă. Dacă n-aveţi nimic mai bun de făcut în după-amiaza asta, aţi putea încerca să citiţi un capitol sau două din exemplarele-acelea din *Nopţile Arabe*, pe care vi le-am dat. Astfel, vom avea despre ce să vorbim diseară la cină, nu? Şi, după ce le citiţi, vă voi explica faptele vieţii. Despre cum aţi ajuns voi aici.

John şi Philippa arătau îngroziţi.

— Ăăă... ascultă, spuse John, ştim deja toate poveştile-alea despre cum se fac copiii. Chiar nu-i nevoie.

— Nu, nu acele fapte ale vieţii, pufni în râs Nimrod. Vorbesc despre ceva cu mult mai interesant decât cum se concep copiii ăia oribili.

— Ce-ar putea fi mai interesant decât asta? îl tachină Philippa, ceea ce-i atrase o privire tristă şi plină de reproş din partea unchiului ei.

— Vorbesc despre cum aţi ajuns voi aici, în Londra. Şi despre cum s-a întâmplat ca părinţii voştri să nu fie în stare să vi se împotrivească, atunci când aţi dorit să vă petreceţi vara cu mine, în loc să vă duceţi în Casa Alambic. Şi despre cum am pătruns eu în visul vostru, în timp ce eraţi sub efectul anesteziculului. Despre cine şi ce sunteţi voi. Despre noroc şi despre ceea ce înseamnă el. Şi despre misiunea importantă care necesită prezenţa voastră acum, aici. *Aceste* fapte ale vieţii!

---

* Edmond Hoyle (1672–1769) a studiat jocurile de cărţi în lucrarea *A Short Treatise on the Game of Whist* (1742) şi în ediţiile succesive. Mai multe enciclopedii moderne ale jocurilor de cărţi utilizează numele Hoyle în titlurile lor.

Nimrod era pe cale să mai spună ceva, dar cuvintele i se transformară într-un căscat.

— Vai de mine, spuse el, vă rog să mă scuzaţi. Nu sunt obişnuit să mă trezesc atât de devreme dimineaţa. Cred că am nevoie să trag un pui de somn. Vă sugerez să faceţi şi voi la fel. Ridică mâna, în timp ce trecea pragul bibliotecii. Ne vom revedea la cină, când vom lămuri toate lucrurile.

CAPITOLUL 8

DOMNUL RAKSHASAS

Atunci când John se trezi, nu cu multă vreme după ora amiezii, rămase un timp cu ochii aţintiţi spre tavan. Acesta era unul destul de interesant, fiind pictate pe el nori şi fulgere bifurcate, încât, privindu-l, John fu stăpânit de senzaţia că fie avea să înceapă ploaia, fie urma să se producă vreun eveniment de proporţii apocaliptice. O jumătate de oră trecu astfel şi, ajungând la concluzia că era cu adevărat plictisit, se ridică în capul oaselor pe pat şi începu să citească din cartea pe care i-o dăduse unchiul său. Aceasta fu oarecum o surpriză în sine, din moment ce el avusese intenţia doar să arunce o privire prin ea.

În *Poveştile celor O mie şi una de nopţi* nu este vorba despre o singură istorisire, ci despre o colecţie caleidoscopică de poveşti spuse de o femeie curajoasă, prinţesa Şeherezada, pentru care arta povestirii a devenit un mijloc de supravieţuire. Sunt acolo poveşti despre regi şi prinţese, despre djinni puternici, despre miracole înşelătoare, despre şarlatani inteligenţi, despre negustori lacomi şi hoţi ingenioşi. Unele dintre poveşti, ca *Sinbad, Ali-Baba şi cei patruzeci de hoţi* sau *Aladin* îi erau, bineînţeles, cunoscute lui John. Dar ceea ce era cel mai captivant la cartea aceasta era modul în care o poveste părea să se nască din cealaltă, ca un puzzle

chinezesc, astfel că, după un timp, cartea îl absorbi mai mult decât oricare alta pe care-o citise înainte şi, practic, nu se mai opri până când n-o termină. John privise întotdeauna cu un considerabil scepticism cronicile despre oricare carte, în care potenţialii cititori primeau asigurări cum că o anumită persoană nu reuşise să mai lase cartea din mână, odată ce se apucase s-o citească. Dar acum, spre surprinderea lui, descoperi că i se întâmplase exact acest lucru. Îşi dădu seama ce fapt remarcabil era acesta şi, pentru tot restul vieţii lui, avea să ţină minte ziua sosirii la Londra, când a deschis prima oară volumul acesta minunat.

Curios lucru, exemplarul din *Nopţile Arabe* pe care i-l dăduse Nimrod avea proprietăţi fizice ciudate. În primul rând, John descoperi că-i era imposibil să-şi lase un semn îndoind colţurile paginilor; o dată sau de două ori, îndoise o pagină, dar, când se uitase din nou la ea, observase că se îndreptase. Pe de altă parte, cartea părea capabilă să se lumineze singură şi, pe măsură ce se lăsa seara, John descoperi că putea să citească fără să aprindă lumina. Făcând o experienţă, descoperi că putea citi chiar într-un întuneric aproape complet, cu o pătură pe cap şi fără ajutorul vreunei lanterne.

La fel de remarcabilă pentru John, care nu citise în viaţa lui o carte atât de lungă şi cu o plăcere atât de mare, era viteza cu care se surprinse întorcând paginile fine şi mătăsoase ale cărţii. Ochii săi păreau să zboare peste cuvinte şi, acolo unde altădată i-ar fi luat două-trei minute să citească o singură pagină, acum o făcea în mai puţin de o zecime din acest timp, astfel că termină cartea de o mie şi una de pagini în mai puţin de şase ore. De îndată ce întoarse ultima pagină, John se simţi atât de mândru de el însuşi,

încât dădu fuga în camera Philippei, să se laude cu realizarea sa. Acolo află că Philippa citise deja cartea din scoarţă-n scoarţă şi, după câte se părea, o terminase cu cel puţin o oră înaintea lui.

— Se întâmplă ceva ciudat aici, declară el, înăbuşindu-şi iritarea faţă de sora sa geamănă.

Philippa, care fusese întotdeauna o cititoare sârguincioasă, cu mult mai mult decât fratele ei, râse:

— Mie-mi spui? Când ai mai petrecut tu o după-amiază întreagă cu o carte? Nu, stai puţin... a fost atunci, de Crăciunul trecut, când tata ţi-a promis cincizeci de dolari, dac-o să citeşti *Chemarea strămoşilor*, de Jack London.

— Am meritat fiecare cent din ăia cincizeci de dolari, confirmă John. A fost cea mai plictisitoare carte pe care am citit-o vreodată. Şi, pe de altă parte, tu ştii exact despre ce vorbesc.

Philippa zâmbi.

— Mai mult decât tine, John, spuse ea. Te-am aşteptat să vii, ca să fac un experiment în prezenţa unui martor.

— Ce fel de experiment?

— Ai să vezi, spuse ea şi, luându-şi exemplarul din *Nopţile Arabe*, îl aruncă în focul care ardea liniştit în cămin.

— Hei, strigă John, eşti nebună?

— M-am gândit şi eu la asta, spuse ea, triumfătoare, arătând spre cartea care rămăsese pe cărbunii încinşi, fără să fie cuprinsă de flăcări. Ciudată carte, una care nu arde, nu crezi?

Aşteptară timp de câteva minute, privind cartea, care refuza cu încăpăţânare să se aprindă; apoi, John luă cleştii de lângă cămin şi o scoase din foc. O puse cu grijă pe cămin, înainte s-o atingă, precaut.

— N-are nicio urmă de arsură, anunţă el, deschizând cartea şi întorcând paginile. Şi, pune mâna pe ea, nici măcar nu e fierbinte.

Philippa puse mâna pe o pagină, care i se păru evident rece la atingere.

— Mă întreb, oare din ce-o fi făcută?

— Ce-ar fi să-l întrebăm pe Nimrod?

Coborând scările, îi surprinse întâlnirea cu un bărbat care urca: un bătrân înalt, slab, ciudat la înfăţişare, cu o barbă albă, purtând un turban alb şi o redingotă lungă, albă şi ea. Văzându-i pe gemeni, îşi împreună mâinile, îşi înclină capul, în timp ce trecea pe lângă ei, şi-şi continuă drumul, deschizând o uşă mascată în peretele argintiu şi apoi închizând-o în urma lui.

John răsuflă, nervos.

— Cine crezi c-o fi fost ăsta?

— Linişteşte-te, îi răspunse Philippa. Probabil, e vreun prieten al lui Nimrod. Ne-a zâmbit, nu?

— Nu crezi că e puţin cam ciudat ca prima persoană pe care-o vedem, după ce-am citit *Nopţile Arabe*, să fie un individ care arată ca unul din carte? Părea un duh.

— Un duh? De unde-ai scos asta? râse Philippa. În cazul în care n-ai observat, n-a ieşit, plutind ca un abur, dintr-o sticlă, ci a urcat pe scări.

— Purta un turban.

— În zilele noastre, nu oricine poartă un turban are şi puteri magice. Philippa ridică din umeri. Totuşi, poate c-ar fi trebuit să-i ceri să-ţi îndeplinească trei dorinţe, pentru orice eventualitate.

— Chiar dacă nu era un duh, insistă John, cred că Nimrod trebuie să ne dea vreo câteva explicaţii.

Îl găsiră pe Nimrod în sufragerie, unde fuseseră aduse pe masă o duzină de feluri diferite de mâncare, inclusiv o gâscă întreagă friptă, o jumătate de căprioară, şuncă prăjită, o

pulpă de berbec, legume, brânză, fructe, vin şi Coca-Cola. Nimrod părea să-i aştepte, deoarece masa era pusă pentru trei persoane şi el tranşa deja gâsca.

— A, iată-vă, spuse Nimrod, blând. Aţi ajuns la timp pentru cină. Serviţi-vă.

Le reduse la tăcere primul val de întrebări, ridicând palma şi, timp de câteva minute, cel puţin, uitară de toate gândurile care-i îmboldiseră să-l descoasă pe Nimrod despre cartea cea ciudată şi despre bărbatul şi mai ciudat de pe scări, fiindcă îşi dădură seama cât le era de foame. Aşezându-se imediat la masă, începură să-şi umple farfuriile.

— Am văzut adineauri un bărbat ciudat, îmbrăcat în alb, spuse Philippa, în timp ce înfuleca o felie de şuncă. Avea şi turban!

— Era o fantomă? întrebă John.

— O fantomă? A, nu, nu în casa asta. Porcării d-astea n-ar îndrăzni să apară. Nu, nu era o fantomă. Era domnul Rakshasas. E originar din India. Ni se va alătura curând. Cred că l-aţi speriat destul de tare.

— Noi l-am speriat? se încruntă John. Dar cu noi cum rămâne? El ne-a speriat de moarte.

— Domnul Rakshasas ar fi foarte supărat să audă asta, John. E un tip teribil de timid, vorbesc serios. N-ar speria nici măcar o gâscă. Nimrod ezită pentru o clipă, apoi îşi îndesă un întreg piept de gâscă în gură. Nu c-ar avea vreun sens să încerci să sperii gâsca asta, de exemplu, din moment ce deja este moartă. Dar bănuiesc c-aţi prins ideea.

— John exagerează, spuse Philippa. Domnul Rakshasas al tău n-a fost atât de înspăimântător, dar, adăugă ea, apăsat, părea destul de misterios.

— Răbdare, răbdare, o opri Nimrod. V-am spus că vă voi povesti faptele vieţii şi exact asta voi face.

Domnul Groanin intră în încăpere, purtând o prăjitură uriaşă pe singura sa mână.

— Dar fiţi atenţi aici, spuse Nimrod. Mi-am dat suficientă osteneală să vă aduc pe masă toate aceste bunătăţi...

Domnul Groanin pufni dispreţuitor şi aşeză prăjitura pe masă.

— Auzi colo, osteneală, mormăi el. Ce glumă bună!

— Prin urmare, cred că puteţi cel puţin să vă abţineţi, până când onoraţi cum se cuvine acest magnific ospăţ. Da, Groanin? Ce spuneai despre osteneală?

— Niciun fel de osteneală, domnule. Asta ar fi tot?

— Da, da. Nimrod luă cu furculiţa o felie mare de şuncă şi o transferă în farfuria sa, deja plină. Nu mai vorbim până când nu vom fi cu adevărat sătui.

Treizeci de minute mai târziu, Nimrod îşi descheie haina roşie, îşi privi ceasul din aur, îşi turnă încă un pocal mare de vin de Burgundia, îşi aprinse o ţigară de foi enormă şi se lăsă pe spate, în fotoliul său care scârţâia.

— Of, aşa mai zic şi eu. A fost un ospăţ pe cinste. Cum? Cum?

— Minunat, fu de acord John.

Se auzi o bătaie în uşă şi domnul Rakshasas intră în sufragerie, înclinându-se cu solemnitate.

— O sută de mii de salutări fraţilor mei întru lampă, spuse el. Fie să vi se împlinească toate dorinţele, în afară de una, ca să mai aveţi un ţel de urmărit. Şi fie ca ziua cea mai tristă a viitorului nostru să nu fie mai rea decât cea mai fericită din trecut.

Spre surprinderea lui John şi a Philippei, domnul Rakshasas vorbea cu un accent irlandez şi, văzându-le sprâncenele ridicate, Nimrod se simţi obligat să le ofere gemenilor o scurtă explicaţie.

— Timp de mulţi ani, domnul Rakshasas a fost obligat să trăiască singur, astfel c-a învăţat toată engleza pe care-o ştie de la televiziunea irlandeză.

Domnul Rakshasas aprobă cu solemnitate:

— Fie ca duşmanii Irlandei să nu poată mânca vreodată pâine şi nici să bea whisky, ci să simtă mâncărimi, fără să aibă privilegiul de a se putea scărpina.

Acum, că gemenii îl vedeau din nou, într-o lumină mai puternică, observară că domnul Rakshasas nu era câtuşi de puţin înfricoşător. Purta o haină albă, lungă, încheiată la nasturi până la gât, pantaloni albi, papuci albi şi turban alb, cu o perlă micuţă, de forma unei lacrimi, care-i atârna chiar deasupra frunţii. O barbă lungă şi aspră şi mustaţa la fel de albă ca turbanul completau *le tout ensemble** al acestei apariţii neobişnuite. Ochii săi căprui erau blânzi şi zâmbitori, totuşi Philippa simţea că ascund o mare tragedie, care se abătuse cândva asupra domnului Rakshasas. Se aşezase pe apărătoarea învelită în piele a şemineului, atât de aproape de vatră, încât gemenilor li se părea c-ar putea oricând să ia foc, şi-şi încălzi mâinile lungi şi subţiri deasupra flăcărilor timp de câteva minute, înainte să-şi aprindă o pipă.

— Ca de obicei, aţi ajuns la momentul oportun, domnule Rakshasas, spuse Nimrod. Tocmai eram pe cale să le povestesc tinerilor mei nepoţi despre darurile lor.

Inima lui John îi zvâcnea în piept asemenea unui somon sălbatic. Un dar, şi nu era nici Crăciunul, nici ziua lui. Philippa avu, cu toate acestea, o bănuială ceva mai apropiată despre genul de dar la care se referea Nimrod, aşa că începu să se îngrijoreze iarăşi, ca nu cumva asta să însemne că era destinată să devină un fel de cititor înrăit şi excentric.

---

* Întregul — în limba franceză, în text.

Un ceas de pe vremea bunicilor, care ticăise tot timpul cinei, ca un cuţit izbind într-o coardă de pian, se opri deodată, lăsând o tăcere apăsătoare, aproape palpabilă; părea să le dea de înţeles gemenilor că, într-un fel, vechea lor viaţă luase sfârşit, şi una nouă se pregătea să înceapă.

— Acum, spuse Nimrod, cred c-ar fi bine dacă eu aş vorbi şi voi aţi asculta. Pentru că sunt foarte multe lucruri pe care voi doi, copii, trebuie să le înţelegeţi. Şi poate c-ar fi mai bine să încep cu începutul, nu, domnule Rakshasas?

Acesta răspunse încet, printre două pufăituri din pipă.

— Da, spuse el. Poate că e mai bine să spui toată povestea. Se ştie că o femeie din Tyrone n-ar cumpăra niciodată un iepure fără cap, de frică să nu fie pisică*.

— Tot ceea ce vă voi spune acum este adevărat, începu Nimrod. Multe lucruri le veţi considera uimitoare, ba nu, de-a dreptul de necrezut, de aceea vă cer să aveţi încredere în mine şi să îndepărtaţi, o vreme, orice urmă de scepticism, aşa cum aţi face dac-aţi fi la cinematograf şi v-aţi uita la un film în care fantezia este dusă foarte departe. Nimrod pufăi din ţigară, gânditor, lăsând să-i iasă un vălătuc mare de fum din gură. După cum v-ar spune orice om înţelept sau mag, există trei tipuri de făpturi cu inteligenţă superioară în Univers. Sunt îngerii, făcuţi din lumină, fiinţele umane, făcute din pământ... sunt sigur c-aţi văzut toate înmormântările acelea la televizor, unde preotul spune: din pământ te-ai întrupat, în pământ te întorci, cenuşă din cenuşă şi aşa mai departe... Ei bine, din asta sunt făcuţi toţi oamenii, într-adevăr. Pământ, sau carbon, dacă vreţi să vorbim în termeni ştiinţifici. Pământ şi apă, dacă vreţi să ne exprimăm cu adevărat ştiinţific. În orice caz, în ceea ce priveşte scopul

* Proverb din Tyrone (ţinut din Ulster, Irlanda).

conversaţiei noastre, nu fiinţele umane ne preocupă. Nu, pe noi ne preocupă ultima dintre cele trei categorii de fiinţe cu o inteligenţă superioară. Şi-anume *djinnii*. Djinnul este termenul potrivit pentru a numi ceea ce este cunoscut, în mod vulgar, ca „duh". Sper că nicio rudă de-a mea nu va folosi vreodată un astfel de cuvânt cum e *duh**, nu? Acesta este un cuvânt potrivit pentru pantomimele de Crăciun şi pentru filmele de animaţie, nu pentru fiinţe ca voi şi ca mine. Cuvântul corect este *djinn* şi djinnii sunt făcuţi din foc. Da, foc. Nimrod suflă încă puţin fum de ţigară, ca şi cum prin aceasta şi-ar fi întărit afirmaţia.

— E cumva o glumă? întrebă Philippa.

— Te asigur că sunt cât se poate de serios, insistă Nimrod. Ei bine, există mai multe triburi de djinni. Am putea să ne petrecem întreaga noapte ca să-i descriem, nu-i aşa, domnule Rakshasas?

— O, într-adevăr.

— Dar noi, eu, mama voastră şi domnul Rakshasas, aici de faţă, suntem destul de norocoşi încât să fim djinni din cel mai ales trib, Marid. Suntem cei mai puţini, ca număr, dar suntem şi cei mai puternici. Gata, chicoti Nimrod, am spus-o. Djinnul a ieşit din sticlă, ca să spun aşa. Fără îndoială, aţi mai auzit expresia asta şi înainte. Îndrăznesc să spun că nu v-aţi gândit niciodată că ar avea ceva de-a face cu voi înşivă. Ei bine, eu pot să vă asigur că are. Pentru că sunteţi amândoi *copii ai lămpii*.

---

* După cum explică Nimrod, cuvântul duh (*genie*, în limba engleză), le displace djinnilor; din acest motiv, forma normală de singular a cuvântului djinn, care este djinni, este desconsiderată (deoarece sună exact ca *genie*) şi, printre djinni, cuvântul djinn este folosit atât pentru singular, cât şi pentru plural. (N. a.)

CAPITOLUL 9

DJINN

— Vrei să spui că suntem djinni, ca în *Nopţile Arabe*? întrebă John. Unde un tip găseşte o lampă sau o sticlă şi-l lasă pe djinn să iasă?

Nimrod îl aprobă printr-o mişcare a capului.

— De bună seamă că glumeşti, zise Philippa.

— Este destul de greu de crezut, ştiu, recunoscu Nimrod.

— Mie-mi spui, adăugă John.

— Dacă vă gândiţi la câteva dintre lucrurile stranii care vi s-au întâmplat în ultimul timp, în special de când v-au fost scoase măselele de minte, atunci trebuie să acceptaţi posibilitatea unei explicaţii cel puţin la fel de stranii.

Nimrod îşi studie ţigara înainte s-o ducă din nou la gură, după care trase din ea, până când jarul străluci la fel de roşu ca şi jacheta sa, şi apoi suflă un uriaş rotocol de fum. Pentru o clipă, înainte să dispară în aer, inelul de fum luă forma pavilionului plutitor pe care gemenii îl văzuseră în visul lor din timpul operaţiei de extracţie a măselelor de minte.

— De exemplu, continuă Nimrod, nu vi se pare ciudat că ştiu totul despre visul pe care l-aţi avut amândoi în timp ce eraţi sub efectul anesteziculuí? Cum ne-am întâlnit în Pavilionul Regal din Brighton. Că era acolo o doamnă care cânta la timpanon. C-am jucat zaruri. Că John a aruncat trei

de şase, Philippa patru şi împreună aţi dat cinci? Dac-ar fi fost un vis, atunci cum aş fi ştiut eu toate astea?

— Atunci, ce-a fost, dacă nu un vis? întrebă John.

— Destul de simplu: m-am dus la New York, mi-am lăsat corpul să stea la hotelul Carlyle, pe Madison Avenue, după care am călătorit, în trupul meu astral — care reprezintă partea eterică sau umbra corpului meu fizic — până la spitalul unde vă scoteaţi voi măselele, şi am intrat în corpurile voastre.

— Uau!

— În timp ce eraţi sub efectul anesteziculuí, v-am luat în stăpânire minţile, implantându-vă o parte din întâmplările de care vă amintiţi atât de bine. Apoi, v-am sugerat că trebuie doar să le spuneţi părinţilor voştri că vreţi să veniţi la Londra, ca lucrul ăsta să se şi întâmple.

— Şi cum s-a întâmplat, exact? întrebă Philippa. Cum de au fost de acord atât de repede?

— Fiinţele umane şi djinnii se maturizează la vârste diferite, le explică Nimrod. Să fii djinn nu înseamnă nimic, până nu-ţi apar măselele de minte şi nu-ţi sunt scoase. La fiinţele umane, măselele de minte — sau *dinţii dragonului*, cum preferă djinnii să le spună — nu servesc niciunui scop. Dar la noi, djinnii, sunt acolo cu un rol bine determinat. Sunt semnul că puterile noastre sunt gata să fie folosite. Îndată ce-ţi sunt scoşi dinţii dragonului, viaţa ta de djinn adevărat poate să înceapă.

Următorul fum pe care-l scoase luă forma New Yorkului văzut de sus.

— Odată ce v-aţi scos dinţii dragonului, urmă el, părinţii voştri n-au mai îndrăznit să vi se-mpotrivească.

— Înţelepciunea djinnilor începe de-aici, interveni domnul Rakshasas.

Philippa încă mai clătina neîncrezătoare din cap.

Unchiul Nimrod privi spre domnul Rakshasas şi clătină şi el din cap, oarecum exasperat.

— E mult mai greu decât am crezut, constată el. Aşteaptă, m-am gândit la ceva. Îşi pocni degetele spre John şi Philippa. Aţi suferit vreodată de claustrofobie?

Copiii se uitară unul la altul şi făcură câte un semn afirmativ din cap.

— Aha, spuse el, după care suflă un inel de fum în forma unei lămpi fermecate. Asta se întâmplă deoarece mulţi dintre noi am fost prinşi în vreo lampă sau vreo sticlă de oameni inteligenţi, care, în zilele noastre, din fericire, sunt mai puţini decât înainte. De aceea avem pastilele de cărbune, ca să ne ţină de cald înăuntru şi să ne ferească de panică, atunci când ne pomenim închişi undeva. Dacă unui djinn îi este cald, djinnul este calm şi relaxat. Nu-i aşa, domnule Rakshasas?

— Pisica este cel mai bun sfătuitor al nostru, e foarte adevărat, observă domnul Rakshasas.

— Astea erau pastilele pe care ni le-a dat mama, nu? se interesă John, care era mult mai uşor de convins de faptul că era un djinn, decât sora sa geamănă.

— Bănuiesc că da. Cum am spus, djinnii sunt făcuţi din foc, astfel că veţi vedea că toate sursele de căldură vă vor ajuta să vă păstraţi calmul.

Philippa privi cu nelinişte spre domnul Rakshasas, care stătea lângă cămin, fumându-şi pipa, şi reflectă că era destul de uşor să-şi închipuie că era făcut din foc; dac-ar fi stat puţin mai aproape de flăcări, s-ar fi prăjit.

— Primul lucru pe care djinnul îl face după ce el sau ea se eliberează dintr-o lampă sau sticlă este să se transforme în fum, cu ajutorul oxigenului din atmosfera pământului,

continuă Nimrod. Focuri în aer liber, grătare, lumânări, pastile de cărbune, chiar şi o banală ţigară, toate ajută.

— Dar fumatul nu e dăunător? obiectă John.

— E foarte dăunător pentru fiinţele umane, da. Dar nu e deloc dăunător pentru un djinn. Veţi vedea că fiinţele umane încearcă să facă o mulţime de lucruri pe care numai noi le putem face, de obicei cu nişte consecinţe dezastruoase pentru ele. A durat ceva, dar am reuşit să răspândim peste tot anunţul că fumatul este dăunător.

— Presupunând că toate acestea sunt adevărate, spuse John, privind nesigur spre sora sa, şi nu spun că eu cred că sunt, atunci, să fii djinn, înseamnă că le poţi îndeplini oamenilor trei dorinţe şi alte lucruri din astea?

— Ei bine, da, până la urmă. Dar ceea ce trebuie să înţelegi mai întâi, tinere, şi cel mai important dintre toate, este că djinnii sunt păzitorii norocului din Univers, supraveghetorii şi custozii materializării aşa-zis imaginare, a ceea ce este cunoscut, în termeni populari, ca şansă. A apariţiei întâmplătoare a evenimentelor favorabile sau nefavorabile pentru interesele oamenilor. Pe scurt, şansa, ca o cauză sau o favorizare a succesului sau a eşecului, există de fapt ca o forţă fizică în Univers, o forţă care nu poate fi controlată decât de djinni. Veţi putea acorda îndeplinirea a trei dorinţe, atunci când veţi fi înţeles cum şi de ce. Dar până atunci, până când puterea voastră de djinn mai creşte puţin, doar subconştientul va putea să le realizeze.

— Vrei să spui, ca şi cum s-ar petrece într-un vis? întrebă Philippa.

— Exact aşa, spuse Nimrod.

— Asta ar putea explica întâmplarea cu domnul şi cu doamna Barstool, din avion, spuse Philippa. Bănuiesc.

— Ai început să înţelegi, fu Nimrod de acord. Unul dintre ei trebuie să fi folosit cuvântul *dorinţă* şi tu ai simţit că-l placi.

Următorul său nor de fum luă forma unui Boeing 747.

— El a spus că şi-ar dori să fie înapoi acasă, spuse Philippa. Mi-a părut rău de el.

— Vezi? Un caz clasic a ceea ce djinnii numesc îndeplinirea subliminală a dorinţelor. Probabil, ai adormit gândindu-te cât de bine ar fi dacă sărmanul domn Barstool ar primi ceea ce-şi dorea.

— E adevărat. Philippa îşi strânse buzele şi păru gânditoare. În visul nostru, presupunând pentru o clipă că erai cu adevărat tu, motivul pentru care ne-ai pus să aruncăm zarurile avea ceva de-a face cu norocul?

— Da, am vrut să vă testez capacitatea actuală de a influenţa şansa. Şi s-a dovedit că, împreună, capacitatea voastră este excelentă. Atunci când sunteţi împreună, este la fel de bine dezvoltată ca a oricărui djinn adult. Ceea ce este foarte folositor pentru scopul nostru. Să vă explic...

— Chestia aia... sumbilicală, îl întrerupse John pe Nimrod.

— Îndeplinirea subliminală a dorinţelor, repetă Nimrod.

— Ar putea explica şi ceea ce i s-a întâmplat menajerei noastre, doamna Trump, continuă el. Chiar înainte să venim aici, doamna Trump a câştigat treizeci şi trei de milioane de dolari la loteria din New York.

— Da, îmi amintesc că m-am gândit cât de frumos ar fi, dac-ar câştiga destui bani cât să-şi poată vizita fiicele în Europa, admise Philippa.

— Ei, şi n-a fost rău, nu? spuse Nimrod. Se mai întâmplă. Dar, ştiţi, când oamenii folosesc cuvântul *dorinţă*, nu numai

ei trebuie să fie atenţi. Şi noi, djinnii, trebuie să fim cu băgare de seamă. Nu întotdeauna e un lucru bun ca oamenii să aibă parte de ceea ce-şi doresc. După cum au descoperit domnul şi doamna Barstool. Poate simţim că vrem să-i ajutăm, dar uneori — de cele mai multe ori, ca să fiu sincer — e mai bine să-şi obţină singuri ceea ce-şi doresc. Prin munca lor. În felul acesta, tind să aprecieze mai mult acel ceva pe care şi l-au dorit. De asemenea, sunt multe situaţii în care ei nu-şi conştientizează dorinţele, când nu se gândesc la toate implicaţiile pe care le-ar putea avea îndeplinirea celei mai mari dorinţe ale lor.

— De multe ori, gura unui om i-a spart propriul nas, comentă domnul Rakshasas.

— Ca în unele poveşti din *O mie şi una de nopţi*, remarcă John.

— Aşa este.

— Dacă este adevărat ceea ce spui, interveni Philippa, că suntem djinni, atunci există un mod simplu de a dovedi acest lucru.

— Şi ce propui? o întrebă Nimrod.

Philippa ridică din umeri.

— Nu ştiu. Vreau să spun, tu eşti expertul aici. Ce-ar fi să faci ceva să apară sau să dispară?

— Şi ce-ar dovedi asta? întrebă Nimrod.

— Cu siguranţă, un truc nu e truc până când nu e făcut de trei ori, declară domnul Rakshasas.

— Ar putea dovedi faptul că eşti un djinn, spuse Philippa.

— Serios? Şi dacă fac ceva să apară, atunci cum ai putea să ştii că n-a fost acolo tot timpul?

Philippa privi cu atenţie prin cameră.

— Ca de exemplu? întrebă ea.

— Un rinocer, poate, propuse Nimrod, suflând un inel de fum în formă de rinocer.

— Ce truc super, exclamă John, cuprins de o enormă admiraţie.

— Nu e decât fum, obiectă Philippa. Nu există niciun rinocer adevărat pe-aici.

— Cum poţi fi atât de sigură de asta? întrebă Nimrod.

— Sunt sigură, spuse Philippa, dând din cap cu hotărâre, în timp ce rinocerul de fum dispărea, până la urmă, în aer.

— Dar dac-ar fi un rinocer foarte mic?

— Atunci, n-ar mai fi un rinocer adevărat.

— Bun răspuns, acceptă Nimrod. Dar întâmplarea face să fie un rinocer în cameră. Şi pot s-o dovedesc.

Arătă spre celălalt capăt al camerei, unde stătea acum un rinocer. Avea douăsprezece picioare în lungime şi cinci în înălţime, la nivelul umărului, şi fornăia puternic pe nările uriaşe; apoi începu să tropăie pe picioarele lui groase, astfel încât podeaua sufrageriei lui Nimrod trosni sub greutatea de două tone a animalului.

— Sfinte Sisoe! exclamă Philippa, făcând un pas înapoi, iar în clipa în care auzi vocea şi simţi mişcarea, rinocerul îşi roti urechile mari, îşi încordă buza prehensilă* de sus şi apoi îşi smuci în aer cornul lung de douăzeci şi opt de inci, cu agresivitate.

Nimrod rânji spre nepoata sa.

— Mulţumită?

— Da, şopti ea, împietrită. Scapă de el.

— Să scap de cine?

— De rinocer, bineînţeles.

— Ce rinocer?

---

* Termen din zoologie, desemnând un organ capabil să apuce.

Philippa privi din nou şi observă că rinocerul dispăruse. Mirosul puternic de animal care-o însoţise pe creatură dispăruse, de asemenea.

— Magie, răsuflă John, care era teribil de impresionat de demonstraţia lui Nimrod.

— Magie? Doamne, Dumnezeule, nu, băiete. Un djinn nu face magie. Chestia aia este pentru copiii şi pentru adulţii mărginiţi la minte. Un djinn îşi pune la lucru voinţa. Asta este o definiţie mai potrivită pentru ceea ce facem. Ne punem la treabă voinţa. Este, ca să mă exprim puţin mai altfel, puterea minţii asupra materiei. Asta-i tot. Să n-o numeşti niciodată magie. Nu este vorba despre nimic magic. Pe lampa mea, data viitoare o să mă-ntrebaţi dacă am un iepure şi un joben de magician! Dar aţi înţeles la ce mă referam atunci când vorbeam despre dovadă. Acum e acolo, apoi, în clipa următoare, nu mai e.

— Dar tata? întrebă Philippa. E şi el djinn?

— Nu, tatăl vostru este om normal, spuse Nimrod. Puterea djinnilor vine pe linie maternă. Mulţi dintre djinni se căsătoresc cu oameni. Femeile djinn, care se căsătoresc cu oameni, vor avea copii djinni. Dar bărbaţii djinn, care se căsătoresc cu femei oameni, vor avea doar copii oameni.

— Şi tata ştie despre asta? întrebă Philippa.

— Bineînţeles. Totuşi, nu ştia atunci când s-a căsătorit cu mama voastră. Ea s-a îndrăgostit de el de la distanţă, ca să spun aşa, şi s-a hotărât să afle ce fel de om este. Aşa că i-a jucat o festă. Nu una rea. Doar un subterfugiu inteligent, ca să vadă dacă are inimă bună. S-a îmbrăcat în zdrenţe şi, pretinzând că n-are adăpost, i-a cerut ceva mărunţiş pentru o ceaşcă de cafea. Tatăl tău a avut inimă bună şi a înţeles că era ceva special cu mama ta. Apoi, i-a oferit casă şi slujbă. În cele

din urmă, s-au căsătorit şi abia atunci Layla i-a spus că e djinn. Dar toată averea însemnată pe care a acumulat-o a făcut-o prin forţele lui proprii.

— Ce romantic, aprecie Philippa.

— Până la un punct, fu de acord Nimrod. Mama ta i-a făcut un mare serviciu ca djinn, fără de care el n-ar mai fi fost ceea ce este astăzi. Doi bărbaţi, care erau foarte geloşi pe succesul lui Edward, au plănuit să-l ucidă şi să-i fure banii. Layla a aflat despre asta şi i-ar fi ucis pe amândoi, dar Edward s-a rugat de ea să le cruţe vieţile. Vedeţi voi, aceşti bărbaţi erau fraţii lui, Alan şi Neil.

— Doar nu vrei să spui că...? John rămase cu gura căscată, în timp ce Nimrod sufla nu unul, ci două cercuri de fum, care luară, cel puţin pentru o clipă, forma celor doi câini iubiţi ai familiei Gaunt.

— Layla i-a preschimbat pe amândoi în câini.

— Asta explică multe, spuse Philippa.

— Nu-i aşa? fu de acord John, dorindu-şi acum să nu-i fi convins pe toţi să le schimbe numele câinilor. Nu era de mirare că numele lor sunau atât de uman, nici că sărmanul lor tată se împotrivise atâta să le schimbe numele în Winston şi Elvis.

— Tatăl vostru a fost atât de şocat, văzând de ce e în stare mama voastră, atunci când e furioasă şi apelează la puterea ei de djinn, încât a convins-o să-i promită că nu-şi va mai folosi niciodată puterile. Şi, mai important, când v-aţi născut voi doi, Edward a făcut-o pe Layla să-i promită că nu vă va creşte ca djinni, ci ca pe oamenii obişnuiţi. O promisiune pe care şi-a ţinut-o până acum. Şi care, regret c-o spun, este motivul pentru care eu şi cu ea am stat departe unul de celălalt în ultimii zece ani. Orice intenţie au avut, mama şi

tatăl vostru n-au dorit să facă decât cel mai corect lucru cu putinţă. Dar eu am fost întotdeauna de părere că n-ar trebui să vi se ascundă cine şi ce sunteţi.

Nimrod ridică din umeri.

— Dar asta n-a fost treaba mea, până când nu s-au hotărât să vă trimită la şcoala de vară din Salem. Vedeţi voi, pentru a fi djinni, aveţi nevoie de o anume concentrare, iar şcoala doctorului Griggs oferă un mediu în care tinerii djinni ca voi ajung să nu se mai deosebească de toţi ceilalţi copii umani înzestraţi.

— Vrei să spui că mai sunt şi alţi părinţi ca ai noştri? întrebă John. Care vor să-şi împiedice copiii să fie djinni?

— Câţiva, spuse Nimrod. În societatea în care trăim astăzi, să te conformezi cu ceea ce este considerat normal reprezintă totul. Griggs mizează pe teama oamenilor de a fi diferiţi.

— Dar cum te poate opri să ai putere? întrebă John. Era deja indignat de ideea că exista un loc în care cineva putea să-l împiedice să-şi dezvolte însuşirile, ce păreau atât de distractive, de djinn.

— Tehnica sa — „Alambic" — este foarte simplă, îi explică Nimrod. Îţi dă atâtea teme, încât mintea ta este distrasă, conştient sau nu, de la exersarea puterilor tale de djinn. Dar mai rău este că-şi convinge elevii să nu creadă nimic din ceea ce nu poate fi explicat prin cunoştinţele ştiinţifice obişnuite. Asta este un dezastru pentru un tânăr djinn, deoarece, să creadă doar în lucrurile convenţional posibile îi afectează mintea atât de tare, încât nu va mai reuşi niciodată să-şi exercite puterea de djinn. Ca să-ţi foloseşti acea putere, încrederea în tine este totul. Atunci când am aflat că mama voastră plănuia să vă trimită la Griggs — ceea ce am bănuit de mult că va face — am hotărât să acţionez.

— Este, într-adevăr, o ruşine să încerci să faci o barbă de ţap din coada unui armăsar frumos, remarcă domnul Rakshasas.

— Dar, obiectă Philippa, dacă un djinn nu-şi poate folosi puterile decât după ce-i sunt extrase măselele de minte, n-ar fi fost mai simplu pentru mama noastră să nu ne ducă la operaţie? Să ne fi lăsat măselele aşa cum erau?

— Îndată ce v-au apărut măselele de minte, spuse Nimrod, v-aţi putut manifesta cumva puterea. În cazul Philippei, prin îndeplinirea dorinţelor pe plan subconştient. Nimrod privi spre John. Fără îndoială c-ai simţit şi tu, într-un fel, puterea ascunsă, John.

— Crăpătura din peretele dormitorului meu, spuse John, a apărut chiar în tăblia de la capul patului şi părea să fi pornit de sub obrazul meu.

— Vezi? Nimrod îşi ridică mâinile în aer, de parc-ar fi fost vorba despre o demonstraţie a ceea ce spusese. Mai mult, cu cât amâni extracţia, cu atât puterea de djinn devine mai dramatică şi mai violent manifestată, adăugă Nimrod. Mama voastră a fost înţeleaptă, hotărându-se să acţioneze acum, cât timp puterea voastră de djinni este încă imatură.

Philippa se gândi o clipă.

— Mama şi tata, întrebă ea, au făcut toate acestea cu cele mai bune intenţii, nu?

— Desigur, nu vă vor decât binele, confirmă Nimrod. Din punctul lor de vedere, să fii om îţi oferă o şansă mai mare de a duce o viaţă obişnuită, normală, decât dacă eşti djinn.

— Nu sunt sigură că vreau o viaţă obişnuită, normală, spuse Philippa. Cel puţin, nu mereu. Dar n-aş vrea nici să plec de acasă. Cel puţin, nu deocamdată.

— Nici eu, o susţinu şi John. N-am putea învăţa să fim djinni şi apoi să ne întoarcem acasă, în New York?

— Tocmai asta voiam să vă propun şi eu, zâmbi Nimrod, îmbrăţişându-i pe John şi pe Philippa. Dar acum avem o treabă urgentă de făcut. Dumnezeule, da! Trebuie să ne apucăm de lucru.

— Că tot veni vorba despre lucru, îl întrerupse Philippa. Am o întrebare. N-am înţeles de ce crăpătura din dormitorul lui John a fost exact ca aia pe care am văzut-o în ziar.

Philippa îi explică pe îndelete cum crăpătura din dormitorul lui John era absolut la fel cu cea pe care o văzuse într-o fotografie a Muzeului din Cairo, după ultimul cutremur din Egipt.

Nimrod păru şocat.

— De ce nu mi-aţi spus despre asta înainte? îi mustră el.

John şi Philippa ridicară din umeri.

— Ne-am gândit că nu era decât o coincidenţă interesantă, spuse John.

— Coincidenţă? râse Nimrod. Ăsta este doar termenul ştiinţific pentru noroc.

— Jurnalul coincidenţei conţine deja prea multe programări pentru a mai ţine socoteala, să fiţi siguri, adăugă domnul Rakshasas.

Nimrod clătină din cap.

— Nu, acesta este un mesaj pentru voi. Întrebarea este de la cine?

— De la cine sau de la ce? îl completă domnul Rakshasas. Nu trebuie să vezi pământul că se învârteşte ca să ştii c-a vorbit.

— Exact, încuviinţă Nimrod. Va trebui, oricum, să mergem în Egipt. Asta încercam să vă spun. Iar povestea cu

crăpătura nu face decât să sublinieze nevoia de a merge acolo cât mai repede posibil. Am sperat, însă, că pot păstra secretă existenţa voastră.

— De cine s-o ascunzi? întrebă Philippa.

— De duşmanii noştri.

— Acesta este pericolul despre care ai pomenit în aeroport? întrebă ea.

— Am spus eu asta? Ei bine, da, ar putea fi ceva pericol. Nu vom fi singurii djinni veniţi în Egipt, în căutare de comori. Dacă vă amintiţi de *Nopţile Arabe*, sunt şi alte triburi de djinni care, spre deosebire de noi, nu prea iubesc rasa umană şi-i vor răul.

— Ca Ifriţii? întrebă John.

— Ca Ifriţii, da, băiete, ţi-ai amintit foarte bine, confirmă Nimrod. Sunt cei mai răi djinni dintre toţi. Un trib rău şi diabolic, duşmanii noştri de moarte. S-ar putea să-i întâlnim în excursia noastră în Egipt.

— Nu-mi place cum sună, mărturisi Philippa.

— Lumea este plină de lucruri rele, oftă domnul Rakshasas, iar dacă vreţi să le evitaţi, trebuie să trăiţi singuri, cu uşile încuiate şi draperiile trase.

— Dacă plecăm din Londra mâine după-amiază şi prindem zborul de cinci şi jumătate, vom fi la Cairo până la miezul nopţii, făcu socoteala Nimrod.

— Într-adevăr, Egiptul este cel mai bun loc pentru antrenarea unor djinni tineri ca voi, fu de părere domnul Rakshasas.

— Da? se miră John. De ce?

— Egiptul este o ţară din deşert şi djinnii se simt foarte puternici acolo, le explică Nimrod. Djinnul provine din deşert, ştiţi? Căută o lumânare şi, aprinzându-şi ţigara, pufăi

din ea timp de câteva secunde, ca un dragon furios, suflând, în cele din urmă, un nor de fum în forma unui sfinx.

— Nu ştiu de ce, mărturisi John, dar acum, când mă gândesc la asta, mi se pare că mi-am dorit întotdeauna să merg în Egipt.

— Vorbeşte djinnul din tine, băiete, spuse Nimrod, vorbeşte djinnul din tine!

— Ei bine, dacă mă scuzaţi, spuse domnul Rakshasas, a venit vremea să mă întorc în lampa mea. Şi, făcând o reverenţă adâncă, părăsi camera.

— Domnul Rakshasas suferă de agorafobie, le explică Nimrod.

— Asta înseamnă frica de spaţii deschise, nu-i aşa? vru să se verifice Philippa.

— Da. Vedeţi voi, domnul Rakshasas a fost cândva închis într-o sticlă de către un Ghul, pentru o lungă perioadă de timp. Atât de lungă, încât acum se simte agitat ori de câte ori stă afară din lampa lui mai mult timp. Vreau să spun, închipuiţi-vă cum v-aţi simţi voi, dac-aţi fi fost închişi pentru o perioadă mare de timp, şi apoi v-aţi afla din nou printre oameni. Lumea devine din ce în ce mai gălăgioasă.

— Sărmanul domn Rakshasas, îl compătimi Philippa.

— Cred că-i va face foarte bine sănătăţii lui mintale să aibă alături djinni tineri ca voi, cu care să vorbească şi care să-i pună întrebări, afirmă Nimrod. Veţi vedea că este un djinn foarte interesant, ceea ce nu e deloc surprinzător, având în vedere că şi-a petrecut atâţia ani studiind ce şi cine sunt djinnii. Cititul a fost aproape singurul lucru care l-a ţinut în viaţă în timpul îndelungatei sale captivităţi. Asta, şi televiziunea irlandeză.

— Dar cum poţi studia sau privi la televizor, dacă te afli într-o sticlă? întrebă John.

— Chiar dacă te afli într-o sticlă, ai totuşi puterea de a-i aranja interiorul aproape cum îţi place: radio, ziare, cărţi, mâncare, canapele, scaune, paturi, depinde de mărimea lămpii, sau a sticlei în care eşti. Vedeţi voi, ca un djinn să intre într-o sticlă, este nevoie ca el, sau ea, să părăsească spaţiul tridimensional. Astfel, înăuntru are un spaţiu mult mai mare decât vă puteţi imagina. Doar că nu poate părăsi recipientul până când nu-i dă cineva drumul. Şi nici nu poate primi pe cineva în vizită. Este ca o încarcerare, dar într-o închisoare foarte luxoasă. Singurătatea te afectează cel mai mult. Altfel, este chiar suportabil.

— Ai fost vreodată închis într-o sticlă împotriva voinţei tale? întrebă John.

— Da, de mai multe ori. Sunt riscurile meseriei de djinn. Cel mai mult, am fost scos din circulaţie timp de şase luni. Un accident, de fapt. N-am avut cum să mă feresc. Am fost închis într-o carafă veche de vin. Priveam în vitrina unui magazin încântător, din târguşorul Wimbledon, chiar lângă Londra. Proprietarul magazinului se afla în spate, împachetând ceva; atunci, am intrat în carafă, să văd dacă e confortabilă. Dar, în timp ce mă aflam acolo — nu trecuseră mai mult de treizeci de secunde — proprietarul magazinului a pus capacul sticlei. N-a fost vina lui, vreau să spun, n-avea de unde să ştie că eu eram acolo. N-am putut face altceva decât să aştept să cumpere cineva carafa. Dar era foarte scumpă, astfel încât am fost nevoit să rămân acolo până când carafa şi-a găsit o nouă casă.

— Şi ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat domnul Groanin, asta-i ceea ce s-a întâmplat.

— Vrei să spui că a cumpărat sticla.

— De fapt, nu. Groanin mă va urî că vă spun povestea asta, dar realitatea e c-a furat-o. Da, a furat sticla în care eram captiv.

— Şi i-ai acordat, totuşi, îndeplinirea celor trei dorinţe? Philippa părea surprinsă. Pentru c-a furat ceva?

— Am fost nevoit. Există un cod nescris printre djinnii buni, care spune că trebuie să-i acorzi întotdeauna persoanei care te eliberează îndeplinirea a trei dorinţe. Niciodată patru. Cea de-a patra dorinţă le va anula pe cele trei. *Legile Bagdadului*. Mai bine l-aţi întreba pe domnul Rakshasas, continuă Nimrod. El cunoaşte mult mai bine *Legile Bagdadului* decât mine. Le-a studiat o viaţă-ntreagă şi, credeţi-mă, este nevoie de o viaţă-ntreagă să le ştii pe toate.

— Şi ce şi-a dorit domnul Groanin? întrebă John.

— De obicei, lucrurile acestea nu se spun, pufăi Nimrod din ţigară o clipă. Dar, după cum aţi văzut şi în *O mie şi una de nopţi*, nu rareori se întâmplă să-i oferi îndeplinirea a trei dorinţe unui om şi acesta să şi le irosească pe ceva nefolositor. Obişnuiesc să spună: „Aş dori să nu-mi mai fie atât de sete"; şi, când te duci să le aduci un pahar cu apă, se uită la tine, răniţi şi trădaţi. Asta s-a întâmplat şi cu Groanin. Când ne-am întâlnit, acum zece ani, n-avea decât un braţ, ca şi acum. Şi-l pierduse pe celălalt la Muzeul Britanic. Dar asta este o altă poveste. În orice caz, în loc să-şi dorească pe loc un braţ nou, cum ar fi făcut orice persoană rezonabilă, şi-a risipit primele două dorinţe pe lucruri cu adevărat inutile. Iar acum nu ştie dacă să-şi dorească un braţ nou sau altceva, ca de exemplu, mulţi bani. Şi, până când se va hotărî asupra celei de-a treia dorinţe, nu-şi poate permite să mă piardă din ochi, iar eu sunt obligat să-l ţin pe lângă mine. De aceea l-am angajat ca servitor. De aceea şi mormăie. Ca să nu-l

aud. E îngrozit să nu folosească din greşeală cuvântul „dorinţă" şi să şi-o risipească şi pe cea de-a treia, tot pe ceva inutil. Dacă vreunul dintre voi îl aude pronunţând acest cuvânt, vă voi fi recunoscător dacă-mi veţi spune şi mie, pentru că tare-aş dori să pun la punct lucrurile astea o dată pentru totdeauna; el să-şi vadă de viaţa lui, iar eu să-mi pot angaja un servitor cu care să pot purta o conversaţie decentă.

— Sărmanul domn Groanin, îl compătimi Philippa.

— Oamenii deştepţi îşi doresc ceva intangibil, ca talentul sau înţelepciunea, spuse Nimrod. Câţiva şi-au dorit să fie buni scriitori. Astăzi, însă, majoritatea vor bani şi să fie staruri de film. Foarte plictisitor. Dar ce poţi să faci? O dorinţă este o dorinţă.

CAPITOLUL 10
CAIRO

Ajunşi la Cairo, târziu, în noaptea aceea, fură întâmpinaţi de Creemy, servitorul egiptean extraordinar de înalt al domnului Nimrod, a cărui înălţime era accentuată de prezenţa unui fes roşu pe cap şi care chiar părea să aibă nevoie de bastonul gros pe care-l ţinea într-una din mâinile-i uriaşe.

Lui Creemy părea să-i placă mai mult copiii decât domnului Groanin, pentru că zâmbea întruna, oferindu-le gemenilor bomboane de mentă Extra Strong de-ale Regelui Fahd, pe care se dădea în vânt să le ronţăie cu dinţii lui puternici şi foarte albi. Aşteptară împreună, mult timp, bagajele, lângă caruselul de recuperare a bagajelor.

— De ce n-a venit şi domnul Rakshasas cu noi? întrebă John.

— Dar este cu noi, îi răspunse Nimrod.

— Cu noi? Unde? John privi în jur şi se încruntă. Nu-l văd.

— Asta pentru că este într-o lampă, în bagajul tău. L-am pus acolo, pentru că ale mele erau pline. Aşa se plimbă djinnii, unul în bagajele celuilalt, atunci când vor să facă economie la biletele de avion sau, ca în cazul domnului Rakshasas, atunci când suferă de agorafobie.

În cele din urmă, caruselul cu bagaje se opri şi, văzându-şi geanta, câteva minute mai târziu, John se întinse s-o prindă de mâner, dar se trezi dat la o parte de Creemy. Acesta începu apoi să lovească geanta cu bastonul său, ceea ce produse panică printre turiştii care aşteptau liniştiţi să-şi recupereze bagajele. Situaţia făcu ca un poliţist să-şi scoată arma.

— Hei! ţipă John. Care-i problema?

După o clipă sau două, Creemy se aplecă şi ridică de acolo corpul unui şarpe verzuliu-auriu-maroniu, mort, care se înfăşurase în jurul mânerului de aceeaşi culoare al genţii din piele a lui John.

Poliţistul îşi vârî arma înapoi în tocul din piele şi-l bătu prieteneşte pe Creemy pe spate, în timp ce John examina îndeaproape şarpele mort. Avea cel puţin patru-cinci picioare lungime şi, după reacţia mulţimii agitate, care se adunase să privească şi să-l felicite pe John pentru modul în care scăpase, era evident unul veninos.

— *Naja haje*, spuse Creemy.

— Doamne, Dumnezeule, spuse Nimrod. Dac-ai fi ridicat geanta, cu siguranţă ai fi fost muşcat şi ucis. Aceea era o cobră egipteană, John. Cel mai mortal şarpe din Egipt.

John înghiţi în sec, înţelegând deodată cât de aproape fusese pericolul.

— Mulţumesc, domnule Creemy, spuse el.

Creemy zâmbi şi-i scutură lui John mâna întinsă, după care începu să adune celelalte bagaje din carusel, lucru uşor, având în vedere că majoritatea oamenilor veniţi din Londra se arătau acum destul de reticenţi în a-şi ridica bagajele, temându-se să nu cumva să mai fie vreun şarpe încolăcit pe mânerul unui geamantan.

— Toată ţara asta este plină de dăunători, murmură Groanin, şi nu mă refer doar la şerpi şi insecte. Indiferent ce

atingi, ai face bine să te speli pe mâini cu săpun antiseptic, ăsta este sfatul meu.

— Nu cred că a fost un accident, spuse Nimrod, atunci când ieşiră din aeroport, aşteptându-l pe Creemy să le aducă maşina. Cobrele egiptene sunt creaturi timide, cel puţin până sunt provocate. Un carusel de bagaje nu mi se pare un loc în care să te aştepţi să găseşti aşa ceva.

— Vrei să spui c-a pus-o cineva special acolo? întrebă John, zâmbind nervos. Încercând să mă ucidă pe mine?

— Dacă-ţi aminteşti, aceea este geanta în care se află lampa domnului Rakshasas, explică Nimrod. Probabil că i-a fost detectată prezenţa, când geanta a fost coborâtă din avion. E vina mea. Dar, ascultă-mă, dacă întâmplarea asta te-a deranjat foarte tare, putem merge direct la casa de bilete a companiei americane şi-ţi fac rezervări la următorul zbor spre New York.

John se gândi o clipă.

— Nu, spuse el, curajos. Ai spus încă de la început c-ar putea fi periculos... şi n-am văzut încă piramidele.

Dar pericolele acelei seri nu se încheiaseră încă; la zece minute după ce părăsiră aeroportul, într-un Cadillac Eldorado vechi, de culoare albă, Creemy îi anunţă că erau urmăriţi.

— Un Mercedes negru, şefu', spuse el, privind în oglinda retrovizoare.

Instinctiv, gemenii priviră înapoi şi, într-adevăr, la vreo treizeci-patruzeci de iarzi în spatele lor, se afla un Mercedes mare, negru, care circula pe autostradă cu aceeaşi viteză ca a lor.

— Poţi să scapi de ei?

Creemy râânji.

— Ăsta-i Cairo, şefu'. Fii atent!

Câteva mile mai departe, Creemy apăsă pedala de accelerație, ieşi de pe autostradă şi intră pe o stradă lăturalnică, apoi pe o alta, până când ajunseră într-o zonă plină de magazine vechi şi înţesată de oameni.

— Ăsta, bazar vechi, şefu', spuse Creemy, intrând pe o străduţă îngustă şi apoi printr-un pasaj, vechi şi el ca aspect. Multe străzi vechi. Chiar şi poliţia rutieră se pierde aici. Dar bătrânul Creemy cunoaşte Cairo ca-n palmă. Nicio problemă.

Maşina vira cu viteză într-o curbă strânsă, aruncându-i pe gemeni în poala lui Nimrod, apoi urmă o alta. Într-o piaţă luminată de razele lunii, pietonii se feriră speriaţi din calea lor, în timp ce Cadillacul trecea în goană pe lumina roşie a semafoarelor. Nimrod privi în oglinda retrovizoare şi observă că Mercedesul negru se ţinea după ei.

— Sunt încă în spatele nostru, îi spuse lui Creemy.

— Îi văd, rânji acesta.

Urcă în viteză o pantă, întoarse brusc în parcarea unui hotel, intră între două autobuze, stinse rapid farurile şi opri motorul. O clipă mai târziu, Mercedesul trecu în goană pe lângă ei şi cu toţii răsuflară uşuraţi.

— Bună treabă, Creemy, spuse Nimrod.

— Era un Ifrit? întrebă Philippa.

Dar Nimrod nu-i răspunse.

— Du-ne acasă, Creemy, ceru el, după care-şi aprinse din nou ţigara.

Casa lui Nimrod se afla în zona cunoscută în Cairo sub numele de Oraşul Grădinilor şi era mai mult un palat, cu pajişti bine întreţinute, palmieri bogaţi şi ziduri mari, albe. În interiorul răcoros, podelele din marmură erau acoperite cu covoare persane şi peste tot se aflau antichităţi egiptene.

Semăna cu un muzeu chiar mai mult decât casa tatălui lor din New York. Cel mai neobişnuit lucru referitor la această casă era ceea ce Nimrod numea *Camera tuchometrului*, unde pe un perete atârna un obiect ciudat, mare, rotund, asemenea unui ceas. În faţa acestuia se afla un scaun sculptat, pe care stătea, atunci când nu conducea Cadillacul sau nu gătea în bucătărie, Creemy; uneori, stătea pe el chiar Nimrod. Privit mai de-aproape, se putea observa că era un ceas din aur, cu diametrul de aproximativ şase picioare, şi avea o singură limbă. De fapt, nici nu era ceas. Pe faţa argintie a *tuchometrului* erau pictate doar trei cuvinte, scrise cu litere mari: *RĂU, HOMEOSTASIS, BINE*; singura limbă, în forma unui braţ musculos, cu degetul arătător întins, arăta uşor spre stânga cuvântului *HOMEOSTASIS*, intrând astfel în segmentul etichetat ca Rău.

— Acesta e *tuchometrul*, le explică Nimrod, cu mândrie, în timp ce le arăta încăperea. Măsoară tot norocul din lume, bun sau rău. Este o replică exactă a unuia mai mare, deţinut de Djinnul Albastru din Babilon, în Berlin, care înregistrează cantitatea oficială de noroc de pe glob, aşa-numitul NMB, Norocul Meridianului din Berlin. Mai am unul mai mic, în casa din Londra.

— Şi chiar poţi măsura norocul din lume? întrebă John.

— La fel de uşor cum ai putea măsura tu vremea cu un barometru, spuse Nimrod. Legile fizicii din Univers au exclus posibilitatea ca lucrurile să se „întâmple", pur şi simplu. Nimic nu este la voia întâmplării. Atunci când a fost creat Universul, oamenilor le-a fost dat în stăpânire Pământul, iar îngerilor, Cerurile, în timp ce djinnilor li s-a oferit interacţiunea dintre cele două, ceea ce unii oameni numesc destin. Destinul pare, de multe ori, să ţină de şansă. Dar,

bineînţeles, nu-i aşa. El este noroc şi este controlat de djinni. Norocul bun este influenţat de trei triburi bune de djinni. Ghinionul, de triburile rele. Există o luptă permanentă între cele două. Un echilibru sensibil, pe care-l numim *homeostasis. Tuchometrul* acesta, al cărui paznic neoficial e Creemy, mă ajută să văd dacă triburile rele, dintre care cei mai răi sunt Ifriţii, produc prea mult ghinion, astfel încât să fie nevoie să intervenim.

— Acordându-i cuiva îndeplinirea a trei dorinţe? întrebă John, care era nerăbdător să facă şi el asta.

— Exact, confirmă Nimrod. Pentru o clipă, păru neliniştit. De la cutremur încoace, mâna a arătat spre stânga *homeostasisului*, ceea ce mă îngrijorează şi mă face să bănuiesc că Ifriţii plănuiesc ceva. Este foarte posibil ca ei să ne fi urmărit de la aeroport şi tot ei să fi pus şarpele pe mânerul genţii lui John. Privi la ceas şi clătină din cap. Timpul trece şi doream să vă arăt ceva din oraş, înainte de culcare. Totuşi, cred c-ar fi mai bine să alegem un mijloc de transport mai puţin bătător la ochi.

Nimrod îi ceru lui Creemy să cheme o trăsură trasă de cai, numită *ghari* şi, cu toate că era foarte târziu, cei trei porniră la plimbare prin inima oraşului, încă plin de lume. Cu toate că era trecut de ora unu dimineaţa, multe magazine erau deschise şi vindeau lucruri pe care gemenii nu le mai văzuseră niciodată. De asemenea, nu remarcară aproape nicio urmă a stricăciunilor lăsate de cutremur.

— E mai interesant să faci cumpărături la ora asta, le explică Nimrod.

Philippa nu văzuse niciodată atâţia oameni sau atâtea maşini şi-i spuse acest lucru lui Nimrod.

— În Cairo locuiesc douăzeci de milioane de oameni, zise Nimrod. E multă sărăcie, dar, într-un fel sau în altul, locuitorii reuşesc să fie întotdeauna cu zâmbetul pe buze.

— Ca şi Creemy, interveni John.

— Numele lui adevărat este Karim, spuse Nimrod. Dar întotdeauna mi s-a părut că este mai potrivit Creemy*. Nu se opreşte niciodată din zâmbit. Ca un pisoi care tocmai a mâncat smântână.

Nimrod îşi aprinse o ţigară şi arătă cu mâna spre străzile înconjurătoare.

— Ei, întrebă el, ce credeţi despre Cairo? Vă place?

Din tonul lui, era evident că Nimrod avea o părere foarte bună despre acest oraş.

— Da, spuse Philippa, încreţindu-şi nasul puţin, în timp ce trăsura trecea printr-un bazar foarte aglomerat.

Pentru o clipă, fură aproape copleşiţi de oamenii care se căţărau şi încercau să le vândă ceva, până când îl auziră pe Nimrod cerându-le, într-o arabă fără cusur, să se dea la o parte, iar vizitiul pocni din bici ca să câştige viteză şi să-şi facă loc mai departe.

— Doar că miroase puţin cam ciudat, adăugă ea.

— Toată lumea spune aşa, când vine pentru prima oară aici. E mirosul de la canalizare. Te vei obişnui.

— N-am vrut să spun asta. Ei bine, poate, puţin. În unele părţi miroase mai rău decât în altele. Ceea ce vreau să spun e că e un miros ciudat. Ca şi cum ar fi foarte vechi, de parcă oamenii ar trăi aici de foarte mult timp. E un miros pe care-l simţi în zonele aglomerate din centrul comercial al New Yorkului, într-o zi fierbinte de vară. Cam aşa miroase şi aici, doar că de o sută de ori mai puternic.

John aprobă.

---

* Cream înseamnă smântână, în limba engleză, iar *creamy*, pronunţat aproape identic cu *creemy*, înseamnă moale, catifelat.

— Da, aşa mi se pare şi mie, dar am şi un sentiment ciudat, c-am mai fost şi altă dată pe aici. Ca şi când aş fi acasă.

— Da, ai dreptate, admise Philippa, dar e mai mult decât atât, cred. De când am ajuns aici, am avut senzaţia că sunt urmărită.

— Excelent, spuse Nimrod. Bineînţeles că într-un fel sunteţi acasă, John şi Philippa. Sunt mai mulţi djinni în Cairo decât oriunde altundeva, cu excepţia, probabil, a Istanbulului. Este posibil să-i simţiţi.

— Asta înseamnă că suntem arabi? întrebă John.

— Doamne fereşte, spuse Nimrod. Arabii sunt o rasă de oameni. Noi suntem djinni. Djinnii sunt foarte diferiţi de rasa umană. Domnul Rakshasas vă va spune mai multe despre asta, dacă doriţi.

— Acum nu-mi doresc decât ca vizitiul trăsurii să nu-şi mai folosească biciul pe sărmanul cal, spuse Philippa, tresărind în clipa în care egipteanul îşi pocni biciul în aer.

Nimrod chicoti.

— Dorinţa ta este poruncă pentru mine, tânără stăpână, declară el şi, închizând ochii, murmură ceva în barbă.

În clipa următoare, calul porni în galop, trăgând *ghari*-ul cu o viteză atât de mare, încât întrecură şi maşini, şi autobuze. Vizitiul strigă ceva în arabă, dar calul refuză să se oprească, potcoavele sale lovind zgomotos pe caldarâmul alunecos.

— Oricum era timpul să ne întoarcem acasă, spuse Nimrod, calm. S-a făcut mai târziu decât doream.

— Nu asta am vrut să spun, strigă Philippa, ţinându-se de marginea *ghari*-ului, când luară o curbă.

— Ce vrei să zici? râse Nimrod. Vizitiul nu-şi mai foloseşte biciul, nu?

— Asta pentru că nu mai îndrăzneşte, de teamă ca animalul să nu alerge şi mai repede, spuse Philippa.

Când *ghari*-ul trecu peste o groapă mare din asfalt, Philippa ţipă de frică.

— Palpitant, nu-i aşa? se amuză Nimrod. Nimic nu se compară cu o plimbare cu trăsura în Cairo, într-o noapte caldă de vară.

Ajunseră la Oraşul Grădinilor şi, o clipă mai târziu, calul se opri, fără să i se ceară, chiar în faţa casei lui Nimrod. Cei trei djinni coborâră din trăsură. Vizitiul se dădu şi el jos, vădit alarmat, nu doar de viteza calului, ci şi de faptul că acesta îşi găsise singur drumul înapoi, fără niciun ajutor din partea lui. Nimrod bătu entuziasmat cu palma greabănul calului, pentru a arăta că nu era supărat, după care-i dădu omului un bacşiş generos, ca să-i scoată din cap ideea de a-şi pedepsi calul mai târziu.

— Am fi putut fi ucişi, spuse Philippa, certându-l, când erau din nou în casă.

— Nu cred că ne-am aflat vreo clipă în pericol, zâmbi Nimrod, dar poate că acum înţelegi ceea ce-am vrut să spun cu dorinţele. E imprevizibil. Niciodată nu ştii cum se vor sfârşi lucrurile. Tu ţi-ai dorit ca vizitiul să nu-şi mai folosească biciul şi aşa a făcut. Apoi nu ţi-a plăcut motivul pentru care *nu* mai folosea biciul. Asta este o lecţie importantă pentru orice tânăr djinn. Când te joci cu viitorul, trebuie să ştii că ai de-a face cu o parte neaşteptată, întâmplătoare, chiar neplăcută. Problema este că trăim într-o lume foarte complicată. Variaţiile cât de mici în condiţiile iniţiale pot produce transformări dinamice la finalul evenimentului. Iar variaţiile mari, cum ar fi acordarea îndeplinirii unei dorinţe din partea unui djinn, pot produce transformări extraordinar de dinamice la finalul evenimentului.

— Ăă... da, încuviinţă John, privind neliniştit către Philippa, în speranţa că ea nu va lăsa impresia că înţelege toate acestea mai bine decât el; observându-i privirea, ea ridică din umeri.

Nimrod îi trimise în salon, unde Creemy le pregătise nişte băuturi calde la întoarcere.

— Djinnii au un proverb, care spune aşa: „Dorinţele-s la fiinţe ca nişte seminţe. Odată ce le-ai înghiţit, e mai greu să le scuipi afară". Nimrod făcu o mică pauză. Poate că pierde o parte din semnificaţie, prin traducerea din arabă. Dar înseamnă că trebuie să ai grijă ce-ţi doreşti, în eventualitatea că ţi se îndeplineşte dorinţa, pentru că aceasta aduce lucruri la care nu te-ai gândit niciodată.

John căscă zgomotos.

— Ei bine, cred c-aţi prins ideea.

— Da, spuse Philippa, cred că da.

John privi spre sora lui. Era tipic pentru ea să pretindă că înţelegea ceva, chiar şi atunci când nu înţelegea.

— Suficientă distracţie pentru o singură seară, spuse Nimrod. Nu sunteţi de acord? Cred că e timpul să mergem la culcare.

Şi aşa, cu genunchii încă tremurându-le după plimbarea cu trăsura, gemenii se retraseră în camerele lor, care erau atât de mari şi frumos aranjate, încât puteau rivaliza cu tot ce-şi imaginaseră despre iatacurile prinţesei Şeherezada din *Nopţile Arabe*. Îndată ce se urcară în pat, adormiră.

CAPITOLUL 11
APROAPE CA O CĂMILĂ

Târziu, în dimineaţa următoare, Creemy îi anunţă că Nimrod avea un vizitator. Era doamna Coeur de Lapin*, soţia ambasadorului Franţei în Egipt, care locuia în casa alăturată. Doamna Coeur de Lapin era înaltă, avea o piele perfectă şi un profil de împărătească, iar nasul lung şi subţire, în vânt, o făcea să pară că le vorbeşte oamenilor de sus. Acesta chiar era felul ei de-a fi, dar nu era neprietenoasă, pentru o franţuzoaică. Îl întâmpină pe Nimrod ca pe un verişor de mult pierdut, elogiindu-l năvalnic, asemenea Cascadei Niagara, preţ de câteva minute şi abia apoi doamna Coeur de Lapin ajunse la subiectul vizitei.

— Am auzit glasuri de copii în grădină, spuse ea, cu o voce suavă. Şi m-am gândit că trebuie să vin imediat în vizită, ca să văd cum le-aş putea face şederea mai plăcută în Cairo.

Doamna Coeur de Lapin purta o rochie purpurie, lungă şi elegantă, o eşarfă verde în jurul gâtului său ca de lebădă şi, peste claia sa de păr blond, un batic negru cu luciri verzi-aurii, care-i dădea un aer boem, de parc-ar fi fost o ghicitoare în palmă sau o prezicătoare a viitorului şi nu o soţie de ambasador.

---

* Inimă de Iepure, în limba franceză.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră, doamnă Coeur de Lapin, spuse Nimrod, care o plăcea în mod evident, cel puţin asta era părerea Philippei; felul în care Nimrod îşi frământa nervos cravata între degete atunci când vorbea cu doamna Coeur de Lapin — de parc-ar fi cântat la clarinet — era foarte asemănător cu modul în care se comportau bărbaţii atunci când vorbeau cu mama ei.

— E atât de drăguţ să ai copii prin preajmă, spuse ea, zâmbindu-le călduros gemenilor. Propriii mei copii au crescut şi locuiesc în Franţa, de aceea mi se pare casa foarte pustie. Poate veniţi pe la mine, într-o zi. Avem o grădină atât de frumoasă. De când locuiesc aici, la Cairo, sunt ca englezii: trăiesc pentru grădina mea.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră, replică Nimrod, dar vom fi foarte ocupaţi cât timp vom sta în Cairo.

— Am putea merge la un picnic, propuse doamna Coeur de Lapin, ignorând obiecţiile lui Nimrod. Mâine, poate. V-ar plăcea, copii?

— Da, răspunse John, căruia-i plăceau picnicurile foarte mult. Aş fi încântat.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră, repetă Nimrod, care se juca din ce în ce mai mult cu cravata. Într-adevăr.

— Nu, adăugă ea, mângâindu-i părul lui John. Sunt egoistă, iubesc copiii.

Apoi, doamna Coeur de Lapin oftă încet.

— Timp de mulţi ani, ei au fost viaţa mea, continuă ea. Am nişte copii atât de frumoşi! Nimrod, nu mi-ai spus că eşti unchiul unui băiat şi al unei fetiţe atât de frumoşi! Îmi amintesc de propriii mei copii.

După ce doamna Coeur de Lapin plecă, Philippa îl întrebă pe Nimrod de ce nu dorea să-i accepte ospitalitatea.

— N-am venit aici în vacanţă, să ştiţi, îi explică Nimrod. Avem multe de făcut. Multe despre care nu ştiţi încă nimic. Trebuie să începem antrenamentul. Dar, înainte de asta, vreau să mă ocup de iniţierea voastră. *Tammuzul* vostru.

— Iniţiere? repetă John. Nu sunt sigur că-mi place cum sună.

— Cu mii de ani în urmă, începu Nimrod, unul dintre strămoşii mei era rege, numit tot Nimrod; a rămas faimos pentru că a construit Turnul Babel. Era un adevărat personaj acest Nimrod şi a trăit mulţi ani. Foarte curând după moartea lui, înainte să-l poată jeli în voie, regina lui, Semiramida, a născut un fiu pe care l-a numit Tammuz. Îndată ce s-a înzdrăvenit, Semiramida a plecat în deşert, să ţină post patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, ca să-şi plângă soţul. În acest timp, a avut o viziune prin care i se aducea la cunoştinţă că Tammuz era Nimrod, renăscut. Astăzi, toţi tinerii djinni din tribul nostru îndeplinesc ritualul lui Tammuz, care comemorează renaşterea şi marchează trecerea lor la maturitate. Nimeni nu poate fi djinn şi nu-şi poate folosi puterea de djinn, înainte ca el sau ea să fi postit în deşert. Din deşert am venit şi, până când nu simţiţi căldura deşertului că vă arde oasele, nu puteţi înţelege flacăra de djinn care arde înăuntrul vostru.

— Stai puţin, îl întrerupse Philippa, vrei să spui că trebuie să petrecem patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi singuri în deşert?

— Nu patruzeci, spuse Nimrod, stânjenit. Nici pe departe. De fapt, un timp extrem de scurt.

— Cât de scurt? întrebă John, bănuitor.

— O noapte, spuse Nimrod. De la apusul până la răsăritul soarelui.

— Singuri? exclamă Philippa.

— În întuneric? Fără mâncare şi apă?

— Vreţi să fiţi djinni adevăraţi, nu? îi întrebă Nimrod. Să aveţi puterea de a îndeplini cuiva trei dorinţe şi alte lucruri dintr-astea? Sau vreţi să rămâneţi oameni obişnuiţi?

— Sigur că vrem să fim djinni, confirmă John.

— Zău, nu-i mare lucru, spuse Nimrod. Cunosc o bucăţică de deşert, drăguţă, lângă piramide, unde vă veţi simţi foarte confortabil.

— Când? întrebă Philippa.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, nu? Mă gândesc că în noaptea asta ar fi cel mai bine.

John şi Philippa tăcură pentru o clipă.

— De ce să nu mergem până acolo acum, în timpul zilei, să vedeţi locul, să vă obişnuiţi cu ideea? Vedeţi şi piramidele...

Nimrod îi ceru lui Creemy să-i ducă în Giza, un sat în apropierea piramidelor. Pe drum, maşina făcu câteva opriri scurte la magazine de antichităţi şi mici muzee, unde coborâră, iar Nimrod puse întrebări despre cutremur şi despre ce se mai descoperise în urma acestuia, de parcă ar fi căutat ceva anume.

John şi Philippa se întrebau ce-ar putea fi.

În cele din urmă, maşina se opri pe o stradă liniştită şi prăfuită, iar Nimrod îi conduse pe gemeni într-o parfumerie mică şi aparent banală, care se afla între o piaţă de fructe şi legume şi un grajd. Gemenilor li se păru un loc ciudat ca să vinzi parfum. La fel de ciudat ca şi dorinţa lui Nimrod de a intra în prăvălie, cel puţin până când văzură o cutie din sticlă, care conţinea mai multe vase antice şi opaiţe romane. Un bărbat, care purta o cămaşă lungă, albă, se înclină în faţa celor trei vizitatori ai săi, apoi îi sărută respectuos mâna lui Nimrod.

Preţ de câteva clipe, cei doi bărbaţi vorbiră în franceză, apoi în arabă, înainte ca Nimrod să se întoarcă spre copii.

— Acesta este Huamai, spuse el. Huamai, ei sunt nepoata mea Philippa şi nepotul meu John.

Huamai se înclină în faţa copiilor.

— Îmi faceţi o mare onoare, spuse el, să vă aduceţi nepoţii aici.

Nimrod îl bătu pe umăr pe Huamai.

— Deloc, bătrâne prieten. Spune-mi, Huamai, fiul tău, Toeragh, este aici? Aş vrea să închiriez cele trei cămile albe.

— Aşteptaţi, vă rog, aici, spuse Huamai. Îi conduse pe Nimrod şi pe gemeni într-o cameră mică, cu pereţi din sticlă, arătându-le câteva perne răzleţe, aşezate pe podea, pe care să se odihnească puţin. Îi spun imediat. Se înclină din nou şi-i lăsă singuri.

— Huamai este un mare parfumier, le explică Nimrod. Unul dintre cei mai mari. După plimbarea noastră, împreună cu cămilele, ne vom întoarce aici şi vom încerca vreo câteva dintre parfumurile lui. Poate atunci veţi înţelege cum a reuşit Dalila să-l înrobească pe Samson, Sheba să-l vrăjească pe regele Solomon şi Cleopatra să-l farmece pe Marc Antoniu.

— Eu nu, refuză John, eu n-o să mă parfumez. Asta-i de fete.

Nimrod zâmbi discret.

— Vom vedea. Se ridică, atunci când Huamai îşi vârî capul pe uşă şi se înclină din nou. Veniţi, cămilele noastre sunt gata.

Copiii îl urmară pe Nimrod prin magazinul cu miros dulceag, până într-o mică curte din spate, unde erau îngenuncheate trei cămile albe, legate de un stâlp, iar pe ele, încărcaţi cu multe camere de filmat, sticle cu apă şi ghiduri turistice, stăteau trei turişti americani, pentru care cuvântul

„imens" părea diminutiv; fiecare dintre ei arăta ca un maldăr de colaci enormi, îngrămădiţi unul peste altul.

— O cămilă este mijlocul cel mai bun de deplasare în jurul piramidelor, spuse Nimrod. Pe de-o parte, plimbarea pare mai lungă, iar pe de altă parte, doar astfel poţi să nu fii agasat de localnicii care încearcă să-ţi vândă câte ceva din ceea ce nu vrei să cumperi.

Un tânăr zâmbitor, cu mustaţă şi un bici pentru cămile, veni în fugă spre Nimrod şi se înclină.

— Acesta este Toeragh, le spuse Nimrod, apoi începu să discute cu tânărul în arabă.

După câteva minute de negocieri, Nimrod îi întinse lui Toeragh câteva bancnote cu un aspect slinos, numite *piaştri*, apoi se întoarse spre copii.

— S-a stabilit. Aceste trei cămile sunt ale noastre, atât cât avem nevoie de ele.

Chiar în clipa în care rosti aceste cuvinte, cele trei cămile se ridicară, behăind cu putere, iar cei care le conduceau ţipară de teamă şi încântare totodată.

— Cămilele astea sunt deja închiriate, protestă John. Priveşte, şi arătă spre turiştii care-şi făceau fotografii unul altuia. Au călăreţi.

— Nu, nu, nu, spuse Nimrod. Nu m-aţi înţeles. Nu vom călări pe cămile. Nu-i nimic distractiv în asta. Chiar inconfortabil, dacă mă întrebi pe mine, mai ales datorită cocoaşei aceleia mari din mijlocul spatelui. Nu, noi vom fi cămilele.

— Cum? exclamă Philippa. Dar eu nu vreau să fiu cămilă. Este foarte scârbos.

Dezgustul ei la ideea de a fi cămilă crescu rapid atunci când una dintre ele începu să facă pipi pe pământ.

— Prostii, spuse Nimrod. Astea sunt nişte cămile foarte frumoase. Cele mai bune din Cairo. Mai mult, cămilele sunt

animale foarte importante pentru tribul nostru de djinni. Cei din tribul Marid s-au tot transformat în cămile de mii de ani. Şi apoi, experienţa aceasta vă va fi utilă când veţi fi djinni în deplinătatea puterilor.

— Cum aşa? întrebă John, care nu era nici el mai nerăbdător în faţa acestei idei decât sora sa. Cum ne va fi de folos? Noi locuim în New York. Un câine, o pisică sau chiar un cal, aş înţelege. Dar nu o cămilă.

— Mai ales una care face pipi, adăugă Philippa, ţinându-se de nas. Când are de gând să se oprească?

— N-am timp de discuţii în contradictoriu, spuse Nimrod. Plecarea va fi dintr-o clipă în alta. Uite, eu am fost cămilă, mama voastră a fost cămilă, bunicul vostru la fel. Şi apoi, nu durează decât vreo două ore.

Philippa se îndrepta deja spre parfumerie.

— Nicio şansă, spuse ea, atunci când Nimrod îşi ridică mâinile în sus. N-am de gând să fiu o amărâtă de cămilă.

— Nici eu, spuse John, doar că ultimele lui cuvinte ieşiră ca un râgâit enorm de cămilă şi-şi simţea deja cocoaşa.

Philippa râgâi ca răspuns, deoarece şi ea era acum o cămilă.

— *Nu vorbi, gândeşte,* părea să-i spună Nimrod în minte. *Dacă vei încerca să vorbeşti ca de obicei, totul va ieşi ca un râgâit.*

John râgâi cu putere de câteva ori, la fel şi Philippa, care era îngrozită. Din câte-şi aducea aminte, nu mai râgâise niciodată.

— *Ce scârbos,* se gândi ea, nefericită.

— *Aşa e mai bine,* se gândi şi Nimrod.

— *Pot să-ţi aud gândurile,* observă Philippa.

— *Bineînţeles, doar nu credeai că şi cămilele pot vorbi!*

Toeragh trase de hăţurile lui Nimrod şi acesta porni. John şi Philippa, legaţi de harnaşamentul lui printr-o sfoară,

n-avură altceva de făcut decât să-l urmeze. Merseră înainte un timp şi, cotind la un moment dat, văzură pentru prima dată piramidele.

— *Iată,* declară Nimrod, *ce părere aveţi despre asta?*

— *Uau,* se gândi Philippa. După un timp, uită de bărbatul de pe spatele ei şi încetă să-i mai asculte pălăvrăgeala; nu dură mult până când se abandonă pe deplin acestei experienţe şi începu să se bucure de piramide, chiar şi sub înfăţişarea de cămilă; într-adevăr, după o jumătate de oră de la plecarea lor din parfumeria lui Huamai, i se păru cel mai natural lucru cu putinţă să fie cămilă. Se simţea în largul ei, chiar dacă nu voia s-o recunoască în faţa lui Nimrod.

Fiind geamănul Philippei, John gândea, bineînţeles, la fel ca sora lui. Erau, după părerea lui, câteva avantaje clare în a te plimba în jurul piramidelor în pielea unei cămile. Chiar şi cu femeia de pe spatele lui, care, era clar, nu ştia nimic despre cămile, atât de prost stătea în şa, era foarte uşor să te plimbi prin deşert. În plus, se simţea incredibil de puternic, ca şi când ar fi putut duce doi turişti cale de treizeci-patruzeci de mile. John n-avea nicio îndoială: în Egipt, cel puţin, faptul de a fi cămilă îşi avea avantajele lui.

— *N-am putea să ne petrecem noaptea de iniţiere în deşert sub înfăţişarea de cămile?* se gândi el.

— *Din păcate, nu,* îi răspunse Nimrod. *Totul trebuie să se petreacă sub înfăţişarea voastră umană. Dar mă bucur tare mult c-aţi răspuns atât de bine la această experienţă. Mai ales având în vedere că este crucial să luaţi forma unui animal pentru dezvoltarea puterii voastre de djinni. Puteţi să deveniţi aproape orice animal doriţi, dar pentru o perioadă limitată de timp. Cu excepţia cămilei: cămila este o creatură în care noi, cei din tribul Marid, putem să ne transformăm pe timp nelimitat.*

Parcurseseră o milă şi ceva spre sud, trecând de cea mai mică dintre piramidele din Giza, ajungând într-o zonă deşertică numită Abu Sir, unde Nimrod le explică nepoţilor săi că mai există două piramide îngropate în nisip.

— *Acesta este deşertul despre care vă vorbeam,* explică Nimrod, *unde vă voi aduce la noapte, pentru iniţierea voastră.*

John râgâi cu putere, ca să-şi arate astfel lipsa de entuziasm pentru întreaga afacere.

— De ce-am venit aici? întrebă una dintre turiste. Nu e nimic de văzut aici; să ne întoarcem.

— Cum le faci pe animalele astea proaste să meargă mai repede? se plânse soţul ei, desfăcând funia ataşată de celelalte două cămile şi lovind-o pe Philippa într-o parte.

Philippa porni într-un trap rapid, care părea să-i placă turistului, apoi în galop, care nu-i mai plăcu. Râgâind cu putere de-atâta entuziasm, Philippa se întoarse spre Giza, urmată pe jos de Toeragh şi de celelalte două cămile, până când, temându-se pentru viaţa lui, bărbatul sări din şa şi căzu într-o dună de nisip, fără să păţească nimic. Philippa îşi încetini galopul până la trap, apoi se întoarse să scuipe pe pământ, lângă călăreţul ei căzut.

— *Asta-l va învăţa minte, să mă mai lovească,* se gândi ea, fericită.

Ajungând înapoi la parfumerie, după plecarea turiştilor, Nimrod se transformă, îi aduse şi pe cei doi gemeni la înfăţişarea lor umană şi, îndată, John observă ceva neplăcut în ceea ce-l privea.

— Uh, ce miros, se strâmbă el. Miros îngrozitor.

— Toţi mirosim aşa, le explică Nimrod. Asta este problema cu transformarea în animale. Mirosul şi, uneori, gustul pot să se menţină mult timp după ce-ţi iei din nou înfăţişarea

umană. E unul dintre motivele pentru care Huamai ţine parfumeria împreună cu locul pentru închiriat cămile. Pentru ca djinni ca noi, care au nevoie urgentă să miroasă bine din nou, s-o poată face.

Intrară în magazin, unde Huamai îi aştepta să le vândă o sticlă din cel mai bun parfum: Briză de Onajeestringh.

— Încă mai crezi că parfumul ăsta este pentru fete? chicoti Nimrod, luând sticla din mâna lui Huamai.

— Bănuiesc că orice e mai bine decât să miroşi a cămilă, mormăi John, dându-şi şovăitor cu câte puţin parfum în spatele urechilor şi pe piept. Chiar şi să miroşi ca o fată.

— Ia ascultă la el, remarcă Nimrod, cum seamănă cu Groanin.

— Apropo de Groanin, îşi aminti Philippa. Unde este? Nu l-am văzut azi-dimineaţă.

— E nemulţumit de ceva? întrebă John.

— Nu, răspunse Nimrod, dar nici mulţumit nu e. Groanin urăşte Egiptul, sărmanul. Preferă să stea acasă şi să se uite la televizor, să citească *Daily Telegraph* sau poezii. Nu suportă căldura, mâncarea, muştele, oamenii. S-ar putea să-l vedeţi foarte puţin până când ne vom întoarce la Londra.

— Nu înţeleg de ce l-ai adus, spuse John.

— Pentru că, dragul meu nepot, pot să stau fără covor, dar nu fără servitor. Cine ar mai lustrui argintăria? Cine mi-ar mai împături lenjeria? Cine mi-ar mai aduce ceaiul, sau cine mi-ar pregăti baia? Şi, mai presus de toate, cine ar răspunde la uşă şi le-ar spune că nu sunt acasă tuturor acelora care vor să-mi vândă ceva din ceea ce nu vreau să cumpăr? Domnul Groanin este interfaţa mea cu lumea.

— Poate ar vrea să vină cu noi diseară, spuse Philippa, pentru cazul în care ar vrea cineva să ne vândă ceva.

CAPITOLUL 12

CUM AU LUAT FIINȚĂ DJINNII

În acea seară, chiar înaintea amurgului, Nimrod îl puse pe Creemy să-i ducă pe toţi patru, cu maşina, în deşert, la sud de piramide, pentru iniţierea gemenilor. Ajungând în acelaşi loc pe care li-l arătase mai devreme în acea zi, el şi cu Creemy deschiseră portbagajul şi scoaseră o pătură, un dicţionar de limba engleză, două bucăţi de hârtie şi două creioane, doi saci de dormit, o cutie cu chibrituri şi un opaiţ de bronz, cu un mâner de forma unui bătrânel aplecat.

— Toate lucrurile de care aveţi nevoie, declară Nimrod.

— Dar nu e niciun pic de mâncare, obiectă John.

— Ce fel de post ar mai fi, dac-am avea şi mâncare? întrebă Nimrod.

— N-ai cumva şi o lanternă? întrebă şi Philippa, măsurând din ochi împrejurimile şi apoi, nesigură, echipamentele pe care le aveau în faţă. Se va întuneca foarte curând şi lampa aia nu cred c-ar putea lumina nici măcar un tort.

Nimrod părea îngrozit.

— Nu poate fi vorba despre un *Tammuz* cu o lanternă, spuse el. Nu sunteţi hoţi, ci djinni, şi, mai mult, proveniţi şi dintr-o familie bună de djinni. Încercaţi să ţineţi minte asta. Întregul scop al iniţierii este acela de a vă face să vă petreceţi noaptea în sălbăticie având drept unică tovarăşă flacăra.

Opaiţele au o semnificaţie foarte importantă pentru noi. Nimrod clătină din cap. O lanternă... Ce idee!

— Da, doar că noi nu prea suntem obişnuiţi cu întunericul, atâta tot, spuse John, oarecum emoţionat. Toată poluarea luminoasă din New York face ca acolo să nu fie niciodată cu adevărat întuneric. Nu aşa cum este aici, în Egipt.

— Aceasta este o lampă bizantină din secolul al şaptelea al erei noastre, îi informă Nimrod. Şi vă asigur că vă va fi pe deplin de folos.

— Dar ce vom face toată noaptea? întrebă Philippa.

— Veţi încerca să dormiţi, spuse Nimrod. Asta fac oamenii normali noaptea. Vă recomand să folosiţi sacii de dormit, se face uneori destul de frig după ce se întunecă. Dacă vă plictisiţi, atunci poate că veţi dori să jucaţi un joc de cuvinte cu ajutorul dicţionarului. Sau poate o să mai lustruiţi un pic lampa asta veche. Mă gândeam când veneam încoace că parcă şi-a cam pierdut un pic din strălucire.

Creemy era deja înapoi în Cadillac şi pornise motorul.

— Ne vom întoarce în zori, le mai spuse Nimrod, urcându-se la locul său din spatele şoferului.

— Dar dacă ni se va întâmpla ceva? întrebă John.

— Nimeni nu ştie că sunteţi aici, cu excepţia mea şi a lui Creemy. Ce vi se poate întâmpla? Oricum, sunteţi djinni. Altora ar trebui să le fie teamă de voi. Nimrod închise portiera maşinii şi coborî geamul din dreptul său. Apropo, dacă vedeţi nişte lumini ciudate şi se aude o voce solemnă din cer, nu vă îngrijoraţi. Asta va fi *son et lumière* de la piramide. Un spectacol de lumini şi sunete pentru turişti. De aici, cred că veţi auzi fiecare cuvinţel. Cine ştie? Poate chiar veţi şi învăţa ceva.

Nimrod îl atinse apoi uşor pe umăr pe Creemy şi maşina dispăru într-un nor de praf şi pietricele, ca un car uriaş şi alb, lăsându-i pe gemeni singuri în întunericul de la Abu Sir.

John era destul de sigur că-şi putea auzi propria inimă bătându-i.

— Mi-aş dori să-i fi avut aici pe Alan şi pe Neil, spuse el. Adică, pe Winston şi pe Elvis.

— Da, şi eu, mărturisi Philippa. Nu cred c-am mai fost vreodată atât de speriată.

— Presupun că asta e şi ideea, spuse John. Iniţierea n-ar mai fi cine ştie ce, dac-ar fi doar o plimbare prin parc.

Un vânt calm păru să-i tachineze pentru câteva momente, mângâindu-le feţele şi ciufulindu-le părul.

— Sper că o să merite, spuse Philippa.

— Presupun că o să merite, dacă ne vom alege la sfârşitul ei cu puteri de djinn ca ale lui Nimrod, spuse şi John.

Curând după ce Nimrod plecase, spectacolul la piramide începu: deja se auzea o muzică veselă şi o rază laser împungea cerul întunecat, cam la doi kilometri de locul unde se aflau ei, înspre nord. Şi, cel puţin pentru o vreme, deveniră prea interesaţi de ceea ce se petrecea deasupra capetelor lor pentru a mai fi atenţi la întunericul din jur. Dar, când în cele din urmă spectacolul luă sfârşit, Philippa descoperi că tremura din cauza unui amestec de teamă şi frig.

— Se întunecă foarte repede, nu-i aşa? spuse ea şi, înghiţind în sec, stingherită, la lumina lunii, se adăposti în sacul ei de dormit, în speranţa că acesta o putea proteja de ceea ce pândea în deşertul ameninţător. N-ar fi vremea să aprindem lampa acum?

John luă de pe jos cutia cu chibrituri şi apoi şi lampa, pe care o cântări în mână.

— Asta e chiar ciudat, spuse el. Blestemăţia asta nu vrea să se aprindă.

— Nu te prosti, John. Nu e amuzant.

— Nu, serios, nu glumesc. Băiatul îi întinse lampa şi chibriturile. Uite, încearcă şi tu.

Philippa luă lampa şi chibriturile şi încercă să aprindă focul, neavând mai mult succes decât fratele ei, până când, ajungând să folosească unul dintre ultimele cinci beţe de chibrit pe care le mai aveau, inspectă mai atentă lampa.

— Nici nu-i de mirare că n-o putem aprinde, observă ea. N-are nicio chestie pe care s-o putem aprinde. Lampa asta tâmpită n-are fitil.

Nervoasă, începu să lustruiască lampa cu mâneca.

— Măcar e lună plină, spuse John, încercând să-şi mai înveselească sora, care deja începuse să se descurajeze. Fără să mai aprindă vreun băţ de chibrit, abia dacă mai vedea unde se afla. Şi uită-te şi la cer! Atâtea stele! Unele dintre ele par atât de aproape, de parcă le-ai putea atinge. Uită-te la aia. Chiar deasupra orizontului. Parc-ar fi la câteva sute de metri. E aşa cum îi spuneam şi lui Nimrod: în New York nu vezi un cer ca lumea.

Philippa încetă să mai frece lampa şi privi în sus. Era gata să-l aprobe pe fratele ei, în speranţa că l-ar fi ajutat să nu se mai gândească la soarta lor nefericită, când lampa din mâna ei zvâcni brusc şi păru că începe să zboare. Fata ţipă înspăimântată, convinsă că i-o smulsese cineva din mână şi, fiind încă în sacul ei de dormit, sări în picioare şi se repezi spre fratele ei, simţindu-se oarecum ca o omidă uriaşă.

— John, îi spuse ea. Se întâmplă ceva cu lampa.

Chiar în momentul în care spunea asta, un fum gros, luminos, ieşi din lampă, ridicându-se spre cer deasupra

capetelor lor cu o viteză incredibilă şi formând un nor uriaş care părea să plutească deasupra lor de parc-ar fi ameninţat cumva ca, în acel deşert, să înceapă să plouă numai asupra lor. În acelaşi timp, deveniră amândoi conştienţi de mirosul puternic care se simţea în jur şi care semăna cu cel al unei vopsele, de parcă ar fi încercat cineva să vopsească fumul cu o pensulă.

— Nu-mi place ce se-ntâmplă, spuse Philippa. Nu-mi place deloc.

În clipa în care fumul ieşi cu totul din lampa cea veche, se strânse şi formă un corp solid, o siluetă umană de două ori mai mare decât oricare uriaş imaginat vreodată de vreunul dintre ei, dar care se micşoră treptat până când ajunse de dimensiunea unui djinn normal.

— Domnule Rakshasas, exclamară în cor gemenii, răsuflând uşuraţi, slavă Cerului că dumneavoastră eraţi!

— O seară bună şi vouă, spuse djinnul, cu un accent irlandez atât de pur, încât părea aproape teatral.

— Ne-ai speriat destul de tare, râse Philippa, după ce-şi regăsi suflul.

— Acest lucru face parte din *Tammuz*? întrebă John.

— Chiar aşa, tineri djinni, spuse bătrânul. Chiar aşa. Chiar mă întrebam cât avea să vă ia până să vă daţi seama că trebuia să frecaţi lampa. Doar nu credeaţi că unchiul vostru v-ar fi lăsat aici singuri-singurei, nu? Oftă. Ei bine, poate că totuşi v-aţi gândit aşa. Eram sigur că, imediat după ce Nimrod o să vă dea lampa, aveaţi să vă gândiţi la vechea poveste a lui Aladin, din *O mie şi una de nopţi*; dar se pare că m-am înşelat. Ceea ce este cu adevărat important este că v-aţi simţit abandonaţi în deşert pentru o vreme, şi asta e tot ceea ce contează pentru *Tammuz*. Asta şi câteva mici

instrucţiuni de la subsemnatul. În postura mea temporară de conducător ceremonial al tribului Marid.

— Credeam că Nimrod este conducătorul tribului nostru, spuse Philippa.

— Ca să fim corecţi, mama voastră este conducătoarea tribului nostru, preciză domnul Rakshasas. Dar, de vreme ce ea a jurat să nu-şi mai folosească puterile de djinn, Nimrod a rămas responsabil cu problemele de zi cu zi ale tribului Marid. Totuşi, el avea câteva urgenţe în această seară, aşa că m-a lăsat pe mine să vă iniţiez.

Ca şi mai înainte, domnul Rakshasas purta un turban alb şi o haină albă care se potriveau perfect cu barba lui aproape albă. Ţinea în mână un alt opaiţ, doar că aceasta chiar ardea şi lumina destul de puternic deşertul, la câteva sute de metri în jurul lor. Gemenii nu-l mai văzuseră încă de când plecaseră din Londra şi, treptat, frica şi surprinderea lor se transformară în plăcere, întrucât era prima dată când vedeau un djinn apărând dintr-o lampă.

— Ce-o să ni se întâmple acum? întrebă John.

— Cea mai grea parte a chinului vostru a luat sfârşit, spuse domnul Rakshasas. Asta, doar dacă nu consideraţi vorbăria unui bătrân ca fiind cea mai grea parte. Unchiul vostru, Nimrod, un djinn măreţ pe care sunt onorat să-l pot numi prietenul meu, mi-a cerut să vă povestesc despre cum au luat fiinţă djinnii. Dar va trebui să vă rog să fiţi foarte atenţi, întrucât există chestiuni foarte importante care sunt foarte legate de această poveste. Şi, ca să fiu sigur, este extrem de necesar ca înţelegerea voastră să fie la fel de mare ca şi importanţa pe care o aveţi în schema generală a lucrurilor.

Vocea domnului Rakshasas deveni un pic mai rigidă şi mai puternică în timp ce bătrânul continua să vorbească,

astfel încât gemenii începură să bănuiască faptul că poate djinnul nu era atât de timid şi de retras pe cât le dăduse Nimrod de înţeles.

— La începuturile Pământului, nu existau decât două puteri în lume şi doar trei tipuri de fiinţe care puteau să le deosebească. Aceste puteri erau Binele şi Răul, şi numai îngerii, djinnii şi oamenii le cunoşteau.

Djinnii se aflau oarecum între îngeri şi oameni şi, fiind făcuţi dintr-un fel de foc mai subtil, aveau puterea de a lua, mai mult sau mai puţin, orice înfăţişare îşi doreau. Datorită puterilor pe care le aveau, ei dirijau şi norocul, iar unii oameni îi proslăveau pe aceşti djinni ca pe nişte semizei, în timp ce alţii, care proslăveau un singur zeu, erau foarte mânioşi din această cauză. Treptat, totuşi, toţi au avut de ales, în egală măsură: îngerii, djinnii şi oamenii trebuiau să facă alegerea între Bine şi Rău. Aceasta s-a numit Marea Alegere. Îngerii care au ales răul erau destul de puţini, dar numele lor sunt destul de puternice pentru a nu putea fi pronunţate cu uşurinţă. Oamenii erau cei mai numeroşi şi, în timp ce unii au ales binele, cei mai mulţi au ales răul. Fiind atât de mulţi, figurile distincte nu s-au făcut remarcate. În cazul djinnilor, însă, lucrurile au fost diferite; erau numai şase triburi şi mult mai puţini decât oamenii, astfel încât se putea ţine socoteala în cazul lor. Trei triburi — Marid, Jinn şi Jann — au ales binele, iar alte trei — Ifrit, Shaitan şi Ghul — au ales răul.

Privind înapoi, este oarecum păcat că triburile de djinni buni au hotărât să le declare război celor de djinni răi şi, în consecinţă, că n-au reuşit să lupte pentru Bine aşa cum ar fi putut. Multe bătălii au fost purtate între oameni şi djinni în urma acestei decizii, iar triburile malefice au făcut lucruri

îngrozitoare nu numai faţă de alţi djinni, dar şi faţă de oameni. Acesta este şi motivul pentru care, pe parcurs, oamenii s-au hotărât să-i trateze pe toţi djinnii ca fiind malefici. Unii djinni au fost măcelăriţi. Alţii au fugit ca să aibă parte de o viaţă mai liniştită, dar lipsită de strălucire, în climate mai răcoroase. Acest lucru le-a slăbit puterile, dar le-a asigurat supravieţuirea pe termen lung şi, treptat, de-a lungul secolelor, s-a asigurat un echilibru între Bine şi Rău. Dar, într-un anumit sens, acest război se mai poartă încă şi în ziua de azi.

— Atunci, înseamnă că noi suntem în război cu cei din tribul Ifrit? întrebă John.

— Într-un fel de război, da. Un război rece, dacă vreţi, totuşi un război, admise domnul Rakshasas.

— Cum se face că nu auzim mai multe despre asta? întrebă Philippa.

— Pentru că, în ziua de azi, cei mai mulţi oameni cred că djinnii nu mai există deloc, iar asta ne avantajează. Alţii, care se autointitulează magicieni, sau înţelepţi, au aflat cum să lege un djinn care să-i servească. Unii dintre ei chiar au sânge de djinn. Din toate aceste motive, djinnii înţelepţi au învăţat să fie foarte atenţi în legătură cu oamenii.

— Şi cum arată Ifriţii ăştia? întrebă Philippa.

— Bună întrebare, copilă. Da, trebuie să învăţaţi să deosebiţi diferitele triburi de djinni, diferitele feluri de djinn, dacă este un prieten, duşman, şi, dacă este duşman, cum vă puteţi apăra. Ca să faceţi asta, voi apela la ajutorul unui sistem de cărţi de djinn pe care vi le voi da acum.

Spunând asta, domnul Rakshasas vârî adânc mâinile în buzunarele hainei şi scoase două pachete mari de cărţi, pe care le întinse lui John şi Philippei, câte unul fiecăruia.

Pe fiecare carte se afla numele unui djinn, tribul din care făcea parte, înfăţişarea de animal preferată şi diferitele puteri şi slăbiciuni.

John privi spre pachetul de cărţi.

— Sunt foarte mişto, spuse el.

— John! Crezi c-ai putea renunţa la acest cuvânt? îl mustră domnul Rakshasas. „Mişto" nu e un cuvânt pe care djinnii respectabili să-l folosească în mod curent. Noi, djinnii, suntem făcuţi dintr-un fel foarte fin de foc. Şi crede-mă că nu e nimic mişto* în asta, te asigur.

— Ce înseamnă asta? întrebă Philippa. Un fel foarte fin de foc? Focul e foc oricum ar fi, nu?

— Poate pentru cineva din Cork, da, spuse domnul Rakshasas. Dar, uite, aţi auzit, spre exemplu, că eschimoşii au optsprezece cuvinte diferite pentru zăpadă? Aşa şi noi, djinnii, avem douăzeci şi şapte de cuvinte diferite pentru foc, fără să mai includem cele aproximativ douăsprezece cuvinte din limba engleză. Cele mai multe din aceste cuvinte se referă la ceea ce noi numim focul primordial, adică focul fierbinte, sau focul obţinut din frecare. Dar mai există şi focul acela subtil, care arde în toţi djinnii, fie ei buni sau răi. Oamenii numesc asta suflet, deşi la ei sufletele n-au o aplicaţie practică foarte clară, spre deosebire de flacăra care arde în voi doi. Toată puterea unui djinn se leagă de acest foc fin. Este ceea ce dă putere minţii voastre asupra materiei din jur. Aceasta este puterea pe care şi-o doresc şi oamenii cu ardoare.

— Dar cum? întrebă John. Cum facem toate lucrurile pe care le putem face? Ce trebuie să facem ca să ne exersăm puterile? Să ne gândim la „ceva minunat", ca în *Peter Pan*?

---

* Joc de cuvinte intraductibil în limba română, *cool* însemnând atât mişto, cât şi răcoros.

— Tot ceea ce trebuie să faceţi este să învăţaţi să concentraţi puterea focului din voi asupra lucrului pe care-l doriţi făcut. Şi cel mai bun mod de a face aceasta este de a vă gândi la un cuvânt, unul singur, pe care-l veţi asocia mereu cu folosirea puterii voastre de djinn. Acesta este principalul scop al acestei nopţi. Să vă ajute să găsiţi spaţiul şi solitudinea din voi pentru a medita şi a ajunge la un cuvânt care vă va ajuta să vă concentraţi puterea.

— Cum ar fi un cuvânt magic? întrebă Philippa.

Domnul Rakshasas se strâmbă.

— Noi, djinnii, preferăm să-l numim cuvânt de concentrare. Dar e adevărat că aşa au apărut poveştile despre cuvinte magice printre oameni. Aud djinni neglijenţi rostindu-şi cuvântul de concentrare şi apoi, văzând rezultatele, se gândesc că va merge şi pentru ei în acelaşi fel. În acest mod a apărut „Sesam". Sesamul n-are nimic special; este o plantă* cultivată pe arii foarte mari în India de Est, dar unui djinn i s-a părut c-ar fi un cuvânt de concentrare bun şi, înainte să-şi dea seama de ceea ce se întâmpla, cuvântul a fost preluat de cel care a scris *O mie şi una de nopţi*.

— Prin urmare, tot ceea ce trebuie să facem, spuse Philippa, este să ne gândim la un cuvânt de concentrare potrivit ca să putem începe să facem trucuri.

— Trucuri? Domnul Rakshasas păru amuzat. Trucurile nu sunt pentru djinni. Atunci când m-am referit la puterea focului, am vorbit serios. Oamenii pot fi răniţi. De aceea vă aflaţi aici, în mijlocul pustietăţii. Ca să învăţaţi să vă folosiţi puterea de foc în mod responsabil.

— Da, domnule Rakshasas, spuse Philippa. Îmi cer iertare.

---

* În limba engleză, *sesame* înseamnă susan.

— Cuvântul vostru de concentrare este ca o lupă. Ați văzut cum o astfel de sticlă concentrează puterea soarelui pe o bucată de hârtie și o face să ardă? Un cuvânt de concentrare funcționează în același fel. Tot ceea ce trebuie să faceți este să alegeți un cuvânt care n-are mari șanse de a apărea într-o conversație obișnuită. Așa a apărut și „Abracadabra". Și multe altele.

— Care e cuvântul dumneavoastră de concentrare? întrebă Philippa.

— Al meu? Este SESQUIPEDALIAN. Se spune că este un cuvânt inventat de poetul roman Horațiu, care avea nevoie de un cuvânt foarte lung. Iar al lui Nimrod este QWERTYUIOP. Astea sunt primele zece litere de pe o tastatură de computer. Ambele cuvinte sunt imposibil de uitat și la fel de imposibil de apărut într-o conversație normală.

— Da, aprobă Philippa. Sunt cuvinte de concentrare foarte bune. Nu voi putea să mă gândesc la ceva la fel de bun ca ele.

— Nu e nicio grabă, o sfătui domnul Rakshasas. Și, serios, ar trebui să vă gândiți la asta. Ăsta e și scopul pentru care vă aflați aici, în deșert. În fond, un cuvânt de concentrare trebuie să vă țină o vreme îndelungată.

— Cum e Biltong? sugeră Philippa. E un fel de carne uscată de antilopă din Africa de Sud. N-o să vreau niciodată să intru într-un magazin să comand așa ceva. E dezgustător.

— Știu ce reprezintă, spuse domnul Rakshasas. Dar nu te sfătuiesc să alegi un cuvânt chiar atât de scurt, totuși. Ca să fiu mai precis, cunosc djinni care și-au murmurat cuvintele de concentrare în somn, cu rezultate dezastruoase. Dar n-am auzit, spre exemplu, de cineva care să fi dormit și care să fi spus, din greșeală, de exemplu, FLOCCINAUCINHILIPILIFICATION.

— Nici nu cred c-aş putea vreodată să pronunţ un cuvânt atât de lung, declară John. Şi cu atât mai puţin când dorm.

— Ce înseamnă cuvântul ăla? întrebă Philippa.

— FLOCCINAUCINHILIPILIFICATION? Reprezintă estimarea unui lucru ca fiind total lipsit de valoare. Ceea ce îl face mai mult sau mai puţin potrivit pentru un cuvânt de concentrare, dar, cel puţin, nimeni n-ar putea să rostească FLOCCINAUCINHILIPILIFICATION într-o conversaţie normală.

Domnul Rakshasas îşi puse lampa pe pământ şi aduse dicţionarul, cele două bucăţi de hârtie şi cele două creioane lăsate acolo de Creemy.

— Dac-aveţi nevoie de inspiraţie, vă sugerez să folosiţi dicţionarul pentru ajutor. Scrieţi câteva idei pe hârtie înainte să vă culcaţi în seara asta şi dimineaţă, când Nimrod va ajunge aici, vom alege cele mai bune variante.

Domnul Rakshasas privi în jur.

— Dar uit de alte lucruri. Haideţi să vedem dacă putem face acest loc un pic mai primitor, ei, ce ziceţi?

— Un foc ar fi drăguţ, propuse Philippa.

— Şi un cort, spuse şi John. Şi, dacă tot discutăm despre asta, domnule Rakshasas, cum ar suna un hamburger?

— Nu mă înţelegeţi aşa cum trebuie, se împotrivi domnul Rakshasas. În aceste zile, propriile mele puteri de djinn sunt limitate la *transsubstantizare*. Aşa se numeşte procesul prin care noi ne dematerializăm ca să intrăm într-o lampă sau sticlă, sau ca să ieşim de acolo. Altfel, sunt cam lipsit de puteri.

— Atunci, cum vom face acest loc un pic mai drăguţ? întrebă Philippa.

— Din fericire, nu ducem chiar lipsă de resurse. Arătă înspre întuneric, în direcţia piramidelor. Cam la o sută de

metri în sus, pe drum, vom găsi o cutie mare cu tot ceea ce ne este de trebuinţă pentru o noapte confortabilă. Corturi. Lemne pentru foc. Ulei pentru lampă. Nimrod le-a lăsat acolo pentru noi. Tot ceea ce trebuie să facem este să mergem să le luăm.

Spunând asta, djinnul îşi ridică lampa de jos şi stinse flacăra.

— Cum crezi că o vom găsi în întuneric? întrebă John.

— Simplu, spuse domnul Rakshasas. Vezi lumina aceea de lângă linia orizontului? Aceea este o lampă aşezată pe cutie. Nimrod a lăsat-o acolo tocmai ca să ne ajute s-o găsim mai uşor.

— Şi eu care credeam că era o stea, recunoscu John.

O jumătate de oră mai târziu, cu un cort foarte mare ridicat şi un foc pâlpâind vesel lângă ei, gemenii se simţeau deja mult mai bine.

— Prin urmare, unde e Nimrod? întrebă Philippa. Ai spus că avea nişte treburi urgente de rezolvat.

Domnul Rakshasas era tăcut, iar chipul lui deveni sumbru, de parcă era pe cale să le împărtăşească ceva de cea mai mare importanţă.

— Adevărul este că investighează un zvon cum că Iblis, cel mai rău djinn din tribul Ifrit, care este cel mai malefic trib de djinni, ar fi fost văzut în Cairo. *Iblis* înseamnă obârşia disperării şi, credeţi-mă, i se potriveşte, a făcut foarte multe rele. Dacă Iblis a părăsit cazinourile şi locurile pentru jocuri de noroc din palatele Ifriţilor ca să vină în Cairo acum, înseamnă că are un scop precis. Încercăm să aflăm care e scopul lui. Cu siguranţă nu poate fi nimic de bine. Când aflăm ce urmăreşte, trebuie să-l oprim. Indiferent cu ce preţ.

— Ifriţii au un cazino?

— Câteva duzini. Multe dintre jocurile de noroc din lume au fost inventate de Ifriţi, pentru tortura generală a umanităţii, explică domnul Rakshasas. Îi scuteşte să mai încerce să-şi exercite puterile pentru a aduce ghinion asupra oamenilor. Cazinourile lor din Macao, Monte Carlo şi Atlantic City le fac treaba. Ifriţii sunt foarte leneşi din fire.

Domnul Rakshasas clătină apoi solemn din cap.

— Până atunci, însă, gândiţi-vă la cuvântul vostru de concentrare, care vă va ajuta să vă folosiţi puterea de foc. S-ar putea să avem nevoie de forţele voastre mai devreme decât am crede. Bătrânul djinn se cuprinse apoi cu braţele şi oftă adânc. Şi acum, mă simt cam obosit pentru c-am stat atât de mult în afara lămpii mele. Aşa că, dacă nu e cu supărare, mă voi duce acasă acum. Dacă aveţi nevoie de mine, frecaţi lampa, da? Aşa cum aţi făcut şi mai înainte. Noapte bună.

— Noapte bună, domnule Rakshasas, spuseră şi gemenii.

În timp ce domnul Rakshasas vorbea, din gura şi din nările sale începu să iasă fum, deşi el nu fuma în acel moment. Fumul însă continua să iasă, de parcă nu s-ar mai fi sfârşit, până ce bătrânul djinn ajunse să fie înfăşurat în propriul fum şi abia mai putea fi văzut de cei doi copii. Apoi, lampa parcă începu să inhaleze brusc, iar întreg fumul fu absorbit instantaneu prin gura ei. În clipa în care ultima urmă de fum dispăruse din aerul deşertului, domnul Rakshasas nu se mai afla în faţa gemenilor.

— Mişto, spuse John.

CAPITOLUL 13

PICNIC LA PIATRA CARE DISPARE

În dimineaţa următoare, chiar după răsăritul soarelui, când doar jumătate din discul soarelui apăruse deasupra liniei orizontului, precum gura unui enorm tunel în flăcări, Nimrod sosi în Cadillacul său, condus de Creemy, părând foarte nerăbdător. Prea nerăbdător ca să-i mai întrebe pe gemeni cum li se păruse noaptea petrecută în deşert. În loc de asta, le arătă o scrisoare primită chiar în acea dimineaţă.

— E de la un vechi prieten de-al meu, pe nume Hussein Hussaout, explică el. Acestea ar putea fi exact veştile pe care le aşteptam. Hussein Hussaout este unul dintre cei mai norocoşi jefuitori de morminte din Egipt. El spune c-ar fi în avantajul nostru dac-am merge la magazinul lui din Oraşul Vechi. Se pare c-a găsit ceva de mare interes.

— Adică o mumie? se interesă Philippa.

— Sper să fie, totuşi, ceva mai interesant de-atât, spuse Nimrod. E posibil ca Hussein Hussaout să fi dat peste vreun obiect scos la iveală de recentul cutremur. Totuşi, va trebui să fim foarte atenţi. Ifriţii s-ar putea să stea cu ochii pe el.

Nimrod se uită la ceas.

— Prin urmare, cu cât începem mai repede să vă antrenăm, cu atât mai bine veţi putea face faţă unui atac al altor djinni.

— Un atac? se miră Philippa.

— E mai bine să vă puneţi în gardă, spuse Nimrod, când e vorba de Ifriţi. Îşi aprinse apoi un trabuc. Însăşi supravieţuirea voastră s-ar putea să depindă de folosirea, chiar şi rudimentară, a puterilor voastre de djinn. Îmi pare rău, dar aşa stau lucrurile. După cum v-aduceţi aminte, cineva a încercat deja să-l ucidă pe John.

— Aşadar, nu planează nicio ameninţare asupra noastră, nu? spuse Philippa, cu un sarcasm pe care Nimrod îl sesiză imediat.

Djinnul începu să râdă şi apoi spuse:

— Foarte bine, foarte bine. Şi apoi: În regulă, John. Cred că tu eşti cu zece minute mai mare ca sora ta, aşa că tu începi. Hai să-ţi auzim sugestiile.

— Cuvântul meu de concentrare va fi ABECEDARIAN, anunţă John. Înseamnă ceva care are legătură cu alfabetul. Nu cred că voi avea nevoie să spun vreodată acest cuvânt, când aş putea spune alfabet, sau alfabetic.

Nimrod râse.

— Ai fi surprins cât de mulţi adulţi te-ar dezaproba, spuse el. Câţi dintre ei folosesc un cuvânt lung şi obscur, atunci când unul scurt ar avea, de fapt, acelaşi efect! Dar, continuă!

— Sună oarecum special, continuă John. De parcă l-ar folosi cineva ca să facă să apară sau să dispară ceva. Şi sună un pic şi ca ABRACADABRA.

— Da, aşa e, admise Nimrod. Cred că este un cuvânt excelent. De fapt, sunt destul de gelos. Sună ca şi cum ar fi un cuvânt cu o putere reală.

Nimrod privi apoi spre nepoata sa.

— Philippa? Care este cuvântul ales de tine?

— Am vrut un cuvânt care să fie unic pentru mine. Un cuvânt nou, care n-a mai existat niciodată.

— Ambiţioasă. Îmi place asta. Să auzim.

Philippa inspiră adânc şi rosti:

— FABULONGOSHOOMARVELISHLYWONDERPIPICAL.

— Chiar sună special, admise Nimrod. Asta îţi voi recunoaşte. Dar, în ceea ce priveşte uşurinţa de utilizare, nu sunt la fel de sigur. Parc-aş fi preferat BILTONG lui... ăăă... FABULOCUMÎISPUNE...

— Însuşi faptul că abia l-ai auzit şi nu-l poţi rosti este în favoarea lui, argumentă Philippa.

— Da, asta aşa este, conchise Nimrod. Bine gândit, Phil. Arătă apoi către câteva pietre aflate cam la treizeci de metri de locul în care se aflau. Foarte bine, haideţi să vedem dacă puteţi, pentru început, să faceţi ca una dintre acele pietre de acolo să dispară. Mai întâi, încercaţi să adunaţi suficientă putere în cuvântul pe care vi l-aţi ales. Asta înseamnă să închideţi ochii şi să vă concentraţi cât puteţi.

Philippa şi John îşi închiseră ochii şi începură să se concentreze asupra cuvintelor lor, investind fiecare în cuvântul lui credinţa că el conţinea toată energia din trupurile lor tinere de djinni.

— Încercaţi să vă creaţi, în propria voastră minte, impresia că acel cuvânt ales de voi trebuie folosit cu foarte multă economie, de parc-ar fi butonul roşu care lansează o rachetă, sau care ar detona o armă foarte puternică. John? Începe tu. Vreau să-ţi deschizi ochii şi să vizualizezi absenţa unei anumite pietre. Imaginează-ţi dispariţia pietrei ca şi cum ar fi un fapt logic în spaţiul acesta. Fixaţi-vă în minte imaginea, de parcă realitatea nici n-ar putea fi diferită de ceea ce vă imaginaţi voi. Şi apoi, păstrând acelaşi gând, rostiţi cuvântul de concentrare cât de clar puteţi.

John îşi adună gândurile şi, amintindu-şi de felul în care-şi folosise şi Nimrod puterile în anumite situaţii, îşi apropie picioarele, îşi ridică mâinile în aer, cam la nivelul pieptului, precum un fotbalist care execută o lovitură de pedeapsă, şi apoi strigă:

— ABECEDARIAN!

Timp de zece sau cincisprezece secunde, nu se întâmplă nimic, iar John era pe cale să-i ofere scuzele şi un „ţi-am spus eu" lui Nimrod când, într-un mod incredibil, piatra înaltă de doi metri pe care şi-o alesese vibră destul de vizibil şi din ea se desprinse o bucăţică de mărimea unei alune.

— Uau, spuse John. Aţi văzut ce s-a întâmplat? Aţi văzut? Începu să râdă aproape isteric: Am făcut-o. Ei, în fine, am făcut ceva măcar.

— Nu e rău, pentru o primă încercare, aprecie Nimrod. N-a dispărut, dar cred că vom fi de acord c-ai acţionat niţel asupra ei. Philippa? Încearcă piatra mai mare, de lângă cea aleasă de John. Gândeşte-te cum se leagă de realitate imaginea ta despre absenţa pietrei, îi sugeră el. Aminteşte-ţi, dispariţia pietrei este o posibilitate care a existat în piatră încă de la început! Făcu o pauză. Când eşti gata, când ai acceptat că logica se ocupă de fiecare posibilitate şi că toate posibilităţile sunt, de fapt, nişte fapte palpabile, atunci apasă pe butonul roşu care e reprezentat de cuvântul tău de concentrare.

În timp ce se concentra asupra bolovanului şi se pregătea să pronunţe acel cuvânt al puterii ales de ea însăşi, Philippa ridică o mână precum o balerină şi apoi flutură din cealaltă, precum un poliţist în trafic:

— FABULONGOSHOOMARVELISHLYWONDERPIPICAL!

Exact în clipa în care ultima silabă îi părăsi buzele, bolovanul ales de ea începu să se clatine şi continuă să facă asta, într-un mod destul de violent, i se păru Philippei, pentru aproape un minut, înainte să se oprească. Fata bătu încântată din palme şi ţipă fericită.

— Da, spuse, răbdător, Nimrod. Cu siguranţă, ai deranjat structura moleculară a pietrei. Atâta lucru s-a văzut. Doar că mi se pare că amândoi aveţi nevoie să vă formaţi mai clar în cap imaginea nimicului. Amândoi confundaţi ideea alterării cu cea a dispariţiei. O greşeală filozofică destul de comună. Alterarea apariţiei unui obiect este însă ceva radical diferit de faptul că acel lucru nu se află, de fapt, acolo. Acum, mai încercaţi o dată. Ţineţi minte, orice este posibil în logică este permis. Un gând conţine posibilitatea situaţiei care l-a generat. Aşa că orice se poate închipui se poate şi înfăptui.

Gemenii erau surprinşi de cât de multă concentrare era necesară ca să-şi folosească puterile de djinn. Destul de curând, se convinseră că nu e treabă uşoară şi rămâneseră deja fără suflu, de parc-ar fi ridicat un obiect greu, ar fi alergat şi ar fi încercat să rezolve o ecuaţie foarte dificilă, toate în acelaşi timp. După două ore, tot ceea ce reuşiseră să facă fusese să transforme câteva pietre mari în pietre mai mici, moment în care Nimrod îi lăsă să se odihnească pentru câteva minute.

— Asta-i treabă grea, recunoscu John.

— La început, da, spuse şi Nimrod. Dar este ca şi atunci când vă antrenaţi ca să obţineţi o putere fizică mai mare. Trebuie să învăţaţi să controlaţi acea parte a creierului în care vă sunt concentrate puterile. Acea parte pe care noi djinnii o numim *Neshamah*. Este sursa puterii voastre de djinn. Focul fin care arde în interiorul vostru. Seamănă un pic cu flacăra unei lămpi vechi.

Nimrod îşi frecă apoi mâinile.

— În regulă, haideţi să încercăm să facem ceva să apară. Deja se apropie prânzul, aşa că v-aş propune un picnic? Uite, o să vă arăt la ce mă refer.

Şi, zicând asta, Nimrod îşi mişcă mâinile şi făcu să apară o masă de picnic destul de mare pe pământul deşertului, cu tot cu o faţă de masă şi un coş de picnic cu multe sendvişuri, copane de pui, fructe şi termosuri cu supă fierbinte.

— Iată ceea ce vreau să spun, zise el. Tot ceea ce trebuie să ţineţi minte este că nu puteţi crea nimic care să sfideze legile logicii. Adevărul este că niciunul dintre noi n-ar putea spune exact cum arată o lume ilogică. Şi, de vreme ce aşa stau lucrurile, însuşi faptul că vă puteţi gândi că veţi crea ceva din energia din interiorul vostru este suficient pentru a admite orice posibilitate. Imediat ce v-aţi convins că există posibilitatea să faceţi să apară un picnic, picnicul devine mai uşor de adus din interiorul fiinţei voastre. Înţelegeţi?

Dură o vreme dar, treptat, gemenii începură să-şi dea seama că toate obiectele conţin posibilităţile oricăror situaţii şi izbutiră chiar să stăpânească mai bine puterea de djinn din interiorul lor. În final, după alte nouăzeci de minute de gândire intensă şi de examinare a nivelului de concentrare, în faţa lor se aflau trei picnicuri destul de diferite, dar aparent comestibile.

Nimrod se apropie de picnicul Philippei şi ridică un sendviş cu castraveţi.

— Să vedem roadele*, ca să zic aşa, spuse el, şi gustă circumspect sendvişul.

Aproape imediat, scuipă.

---

* În text, aluzie la proverbul *the proof of the pudding is in the eating*, care ar avea ca echivalent în limba română pomul după roade se cunoaşte.

— Are un gust cam dezgustător, spuse el, şi-şi îndreptă apoi atenţia către un hot dog de-al lui John. Iar ăsta n-are niciun gust. Nimrod lăsă apoi să-i cadă de pe limbă îmbucătura de hot dog. Uh, parc-ar fi cauciuc! Îşi scoase apoi din buzunar batista roşie şi-şi şterse limba. Amândoi aţi făcut aceeaşi greşeală elementară. Aţi fost atât de preocupaţi de felul în care va arăta picnicul, încât aţi uitat să vă mai gândiţi şi la gust. Acum, mai încercaţi o dată, dar de data asta încercaţi să vă vizualizaţi mâncând picnicul. Cel mai delicios picnic care-a existat vreodată. Ţineţi minte, nu există nimic mai rău decât un picnic care arată bine, dar la care nu puteţi mânca.

După încă o oră şi mai multe încercări eşuate, toţi trei se aşezară să se bucure de picnicurile pe care le creaseră gemenii cu puterile lor de djinni. Gemenii mâncau, în timp ce Nimrod le vorbea.

— Ei, aşa mai merge, spuse el, gustând din diferitele bucate din faţa lor. John, floricelele-astea au chiar gust de... ei, de floricele. Nu-mi pot imagina de ce-ar vrea cineva să ia floricele la un picnic, dar gustul nu poate fi contestat. Pentru mine, oricum, gustul lor seamănă mereu cu cel al unei pungi din plastic. Şi, Philippa, nici nu mai ţin minte când am gustat ultima oară un covrigel care să şi aibă gust de covrigel. Clătină apoi din cap. Serios, trebuie să am o discuţie cu mama voastră. Nu pot să cred ce fel de picnicuri aţi avut.

— Nu-mi vine să cred că mănânc o mâncare pe care am creat-o din nimic, admise John şi mai deschise un al treilea pachet de floricele.

— Exact asta era în neregulă cu primele voastre încercări, spuse Nimrod, servindu-se cu o porţie din plăcinta cu brânză a Philippei. Ideea este că nu faceţi orice din nimic. Cu siguranţă, nu plăcinta asta cu brânză. Aţi creat aceste lucruri din

sursa de energie care există în voi. Focul fin. Vă mai amintiţi? Şi elementele din jurul vostru, desigur.

— Cum funcţionează? întrebă John, punând o felie de şuncă şi câteva murături pe farfuria din faţa lui. Puterea djinnilor? Adică, trebuie să existe şi o explicaţie ştiinţifică pentru ea.

— Ei bine, unii djinni care erau oameni de ştiinţă au încercat, într-adevăr, să înţeleagă cum anume funcţionează puterea unui djinn. Credem că are ceva de-a face cu abilitatea noastră de a afecta protonii din moleculele care alcătuiesc obiectele din jur. A face un obiect să apară sau să dispară are drept cerinţă adăugarea sau scoaterea de protoni şi, prin urmare, preschimbarea unui element în alt element. Atunci când am făcut ca piatra să dispară, am extras neutroni din diferiţii atomi care compun piatra. Aşa că, vedeţi voi, nu e nicio magie, de fapt. Este ştiinţă. Fizică. Este imposibil să creezi ceva din nimic, mai ales un picnic gustos. Dac-ai fi spus că l-aţi creat din aer, ai fi fost mai aproape de adevăr, John.

Nimrod începu să caşte.

— Oricum, cred că ne-am antrenat destul pentru ziua de azi. E mai bine să nu vă gândiţi prea mult la ştiinţă, ca să nu vă afecteze capacitatea de a vă folosi puterea. E ca şi când aţi merge pe bicicletă; e mai uşor s-o faceţi, decât s-o explicaţi. Data viitoare, vom încerca să facem o cămilă să dispară, sau să apară. Ceva viu. Asta e mult mai dificil decât un picnic. A crea ceva care trăieşte poate fi destul de alambicat. De aceea facem lucrurile astea în deşert, unde nimeni nu s-ar supăra dac-aţi zămisli o creatură care să fie pe dos.

O clipă mai târziu, Nimrod gemu.

— O, nu, exclamă el, uitându-se la ceas.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebară îngrijoraţi gemenii.

— Mi-am amintit de ce am vrut eu să facem un picnic, spuse el. Pentru că doamna Coeur de Lapin ne-a invitat la un picnic la ea acasă, la prânz. Peste exact treizeci de minute.

— Sunt plin, se văită John. N-aş mai putea mânca absolut nimic.

— Nici eu, îl susţinu şi Philippa. Dacă mai pun ceva în gură, plesnesc.

— Nu înţelegeţi, le spuse Nimrod. Nu putem să nu mergem. În primul rând, este vecina mea. Şi, în al doilea, este franţuzoaică. Mâncarea este pentru ea cel mai serios lucru de pe acest pământ. S-a chinuit enorm pentru acest picnic, ascultaţi-mă pe mine. Dacă nu mergem acolo, s-ar putea ivi un incident diplomatic major între ţările noastre.

— Dar nu putem să mergem acolo şi să nu mâncăm nimic, insistă John. Asta ar fi la fel de nepoliticos ca şi când nu ne-am duce deloc.

— N-ai putea s-o faci să dispară? spuse şi Philippa. Măcar pentru o vreme. Sau până după prânz.

— Nu pot face asta, se opuse Nimrod. Este soţia ambasadorului francez. S-ar presupune c-a fost răpită, sau chiar mai rău. Nu, nu, nu. Nu e asta soluţia. Nimrod se ridică apoi de la masă şi-şi roti degetul, gânditor. Dar s-ar putea să fiţi pe drumul cel bun. Am putea face picnicul să dispară în aşa fel încât să creadă că l-am mâncat.

— Grozav, aprobă John. Ridici un sendviş, îl aduci aproape de gură, îi zâmbeşti doamnei Coeur de Lapin şi apoi, când nu se uită, îl faci să dispară. Da, asta ar putea să meargă.

— Trebuie să meargă, spuse Nimrod.

Întorşi în Oraşul Grădinilor, Nimrod şi gemenii se schimbară repede în haine mai confortabile şi apoi se îndreptară

către uşa casei din vecini, care era chiar mai mare decât casa lui Nimrod şi era înconjurată de un zid înalt, astfel încât locul părea mai degrabă o fortăreaţă. Nimrod îi arătă paşapoartele unui ofiţer francez foarte neprietenos de la poartă, care le privi documentele americane şi englezeşti cu un aparent dispreţ.

Atunci când, în cele din urmă, ofiţerul le permise lui Nimrod şi copiilor să intre înăuntrul ambasadei, un alt funcţionar nu mai puţin rigid îi conduse de-a lungul unei grădini acoperite cu un gazon superb, verde şi bine udat, pe lângă o sculptură modernă şi un stâlp în vârful căruia atârna un tricolor francez în bătaia vântului, către o căsuţă mică şi un minunat picnic întins pe gazon, precum o scenă dintr-un tablou. Nimrod şi doamna Coeur de Lapin sărutară fiecare aerul de lângă urechea celuilalt şi, preţ de câteva clipe, discutară în franceză, care părea să fie o altă limbă în care Nimrod vorbea perfect fluent.

În timp ce discutau cei doi, Philippa profită de ocazie s-o studieze pe gazda lor mai îndeaproape, întrucât se afla la o vârstă la care era interesată de femeile mai în etate, şi ajunse la concluzia că, deşi franţuzoaica era o femeie incontestabil frumoasă, hainele sale erau un pic excentrice, mai ales bentiţa negru-aurie pe care o purta din nou. Doamna Coeur de Lapin îi amintea Philippei de felul în care se îmbrăcau oamenii în anii '60, când florile şi părul lung şi pictarea feţei în culori ciudate fuseseră — dacă s-ar fi luat după emisiunile televizate — la modă.

Între timp, Nimrod privi la mâncarea întinsă pe cuvertura Louis Vuitton cu un entuziasm făţiş.

— Ia uitaţi-vă, copii, spuse el, frecându-şi mâinile. Aţi mai văzut vreodată un picnic mai frumos? Minunat. *Foie gras*, homar, caviar, trufe, ouă de prepeliţă. Şi câte brânzeturi.

Brie, Roquefort, le simt mirosul de aici. Doamnă Coeur de Lapin, cu siguranţă ştiţi ce fel de mâncăruri le plac tinerilor, nu-i aşa?

Doamna Coeur de Lapin zâmbi cald şi-şi trecu degetele subţiri prin părul lui John.

— Nu există niciun înlocuitor pentru mâncarea bună, ei? spuse ea, invitându-i apoi pe toţi să se aşeze pe cuvertură.

— Asta aşa este, aprobă Nimrod. Ei bine, aceştia doi vor face în curând totul să dispară, aşa, paf! Nimrod pocni din degete. Nu-i aşa, copii?

— Cu siguranţă, ne vom da toată silinţa, promise John, aşezându-se aparent hămesit.

Philippa se aşeză lângă fratele ei şi se servi cu o bucată mare de *foie gras*, întinsă pe o felie de pâine prăjită. Habar n-avea ce era acolo, şi ar fi fost cu siguranţă oripilată dacă i-ar fi spus cineva. Dar recunoscu destul de uşor caviarul şi homarul şi se gândi că era destul de norocoasă pentru faptul că nu era nevoită să mănânce aşa ceva, întrucât detesta majoritatea bucatelor pe care le avea în faţă. Zâmbind însă către doamna Coeur de Lapin, spuse „Delicios!" şi, imediat ce privirea franţuzoaicei se mută, adăugă „FABULONGOSHOOMARVELISHLYWONDERPIPICAL!".

Felia de pâine unsă cu foie gras pe care o ţinea în mână dispăru instantaneu.

— Ce ai spus, *ma cherie**? o întrebă doamna Coeur de Lapin.

— Nimic, răspunse Philippa, luând şi o bucată de homar rece.

— QWERTYUIOP, murmură şi Nimrod, şi un ou de prepeliţă dispăru din mâna lui.

---

* Draga mea — în limba franceză, în text.

John îşi umpluse o farfurie cu o întreagă selecţie de mâncăruri şi, imediat ce se simţi pregătit, arătă spre florile din grădină.

— Ce flori minunate, doamnă Coeur de Lapin, spuse el, politicos. Sunt o specie locală?

— Sunt margarete albastre de Nil, rosti ea, uitându-se înspre flori şi adăugând că Fatih, grădinarul ei, era cel mai bun din Cairo.

— ABECEDARIAN, şopti John, trimiţând întregul conţinut al farfuriei sale în neant.

— Nu mânca atât de repede, John, îl mustră, vizibil afectat, Nimrod. Fii băiat cuminte. O să ai o indigestie.

— Îmi pare rău, unchiule, spuse John. Dar îmi este cam foame.

— Şi mie la fel, spuse şi Philippa, lingându-şi într-un mod melodramatic buzele. Aţi făcut toate astea singură, doamnă Coeur de Lapin?

— Nu, draga mea, râse gazda. Pe cele mai multe le-am importat din Franţa. Şi apoi, au fost pregătite de cei doi bucătari ai noştri.

— Aveţi doi bucătari, doamnă Coeur de Lapin? zâmbi John.

— Da, îl avem pe domnul Impoli din Paris şi pe domnul Malelévé din Vezelay*.

Nimrod făcu ca homarul din mâna sa să dispară cu o singură mişcare.

— *Ah, la belle France***, spuse el. Cât de dor îmi este de ea! Foarte inteligent să aduceţi toate aceste bunătăţi aici, în Egipt. Probabil c-a fost foarte scump.

---

* Cuvântul *impoli*, în limba franceză, înseamnă nepoliticos, în timp ce *mal elévé* are semnificaţia de prost-crescut, iar Vezelay este o transcriere fonetică aproximativă a lui *vaisselier*, adică dulap pentru vase.

** Ah, frumoasa Franţă — în limba franceză, în text.

— *Oh, non**, ridică doamna Coeur de Lapin din umeri. Contribuabilul francez. El plăteşte.

Prânzul continuă în acest fel timp de aproape patruzeci şi cinci de minute, până când aproape toată mâncarea dispăru, sau fu mâncată de doamna Coeur de Lapin. În acel moment, Nimrod clătină din cap când gazda lor îl întrebă dacă mai dorea brânză Brie.

— Nu, vă mulţumesc, spuse el, privind cu subînţeles spre gemeni. N-aş mai putea pune nimic în gură. A fost magnific. Nu-i aşa, copii?

— Da, confirmă John, aruncându-şi şervetul în faţă în felul în care o făcuse şi Nimrod. Mâncarea a fost absolut magică.

Nimrod se strâmbă un pic, dar trebui să lase remarca să treacă fără vreun alt comentariu.

— Aveţi un apetit excelent, remarcă doamna Coeur de Lapin, atunci când sosi timpul ca musafirii ei să plece. Unchiul vostru nu vă dă de mâncare acasă?

— Oricând dorim, spuse Philippa. Tot ceea ce trebuie să facem este să pocnim din degete şi să spunem cuvântul magic şi mâncarea apare.

— Atunci, va trebui să mai veniţi, şi asta repede, îi îmbie doamna Coeur de Lapin. Este o plăcere să cunosc nişte tineri americani cărora le place atât de mult mâncarea bună.

— Slavă Cerului că s-a terminat, spuse Philippa, în timp ce se îndreptau spre casa lui Nimrod. Nu crezi c-a observat ceva ciudat, nu?

— Cred că aţi fi putut fi, eventual, mai subtili, îi muştrului Nimrod. La un moment dat, John, a părut că mâncaseşi o întreagă farfurie dintr-o suflare. Probabil c-a văzut cai cu un apetit mai scăzut decât crede că aveţi voi.

---

* O, nu — idem.

— Voiam doar să nu nedreptăţesc mâncarea, cum ai spus şi tu, se scuză John.

— Sărmana femeie, spuse Philippa. Să se chinuie atât şi apoi să nu mâncăm nimic. O asemenea risipă de mâncare bună!

— Într-adevăr, sărmana femeie, spuse şi Nimrod gânditor, şi apoi căscă.

— I-ai observat ochii? continuă Philippa. A fost ciudat. Atunci când te privea, părea că nu te vede că eşti acolo.

John ridică din umeri.

— E franţuzoaică. Iar francezii se uită la americani de parcă n-ar fi acolo.

— Nu numai la americani, îl corectă Nimrod. Ei au părerea asta despre oricine care nu e francez. Da, asta numesc ei „civilizaţie". Djinnul căscă din nou. Pe lampa mea, uite ce mai casc. După toată mâncarea asta, ar trebui să trag un pui de somn. Din nefericire, nu e timp. Trebuie să ne grăbim să ajungem în Oraşul Vechi, ca să-l vizităm pe Hussein Hussaout.

CAPITOLUL 14

BĂIATUL CU PICIOARE ALBASTRE

Partea veche a oraşului Cairo se afla la sud de Oraşul Grădinilor şi aici, pe o stradă liniştită, flancat de case cu ziduri înalte, biserici medievale şi cimitire îngrijite, se găsea un magazin mare de unde se puteau cumpăra tot felul de suveniruri ieftine.

— Hussein ştie, desigur, că eu sunt un djinn, spuse Nimrod, în timp ce se apropiau de magazin. Dar, pentru moment cel puţin, vom păstra secret faptul că şi voi doi sunteţi djinni. Atunci când eşti djinn, nu e bine să le spui prea multor oameni. Şi, în afară de asta, dacă Hussein crede că sunteţi doar doi copii normali, va socoti că vă puteţi împrieteni cu fiul lui, Baksheesh. Băiatul vorbeşte destul de bine engleza şi s-ar putea să-i scape ceva din ceea ce tatăl lui nu va vrea să spună. Aşa că, fiţi pe faţă.

John privi pe fereastra magazinului, în interiorul acestuia.

— Astea sunt doar vechituri, nu? Chestii pentru turişti.

— Ţine lucrurile de valoare, originale, într-o cameră de la etaj, îl informă Nimrod. Unul dintre voi s-ar putea să vrea să arunce o privire prin jur, în timp ce celălalt îl ţine de vorbă pe Baksheesh.

Îl găsiră pe Hussein Hussaout lângă intrarea din faţă a magazinului, purtând un costum alb şi stând printre mormane

de perne brodate în stil beduin, în spatele unei mese de cafea pe care se aflau fistic, dulciuri arăbeşti, limonadă şi pahare. Emoţionat, le înmână un şirag de mătănii din secolul al unsprezecelea, din jad, iar apoi începu să fumeze ceva care mirosea foarte puternic a căpşuni dintr-un rezervor cu apă destul de mare şi să bea o cafea dulce şi fierbinte dintr-un ibric mic din argint. Era un bărbat arătos, cu barba albă, o mustaţă neagră şi strungăreaţă între dinţi, care-i dădea un aer uşor amuzant.

Văzându-l pe Nimrod, îi zâmbi, îşi atinse fruntea cu vârfurile degetelor şi-şi înclină uşor capul.

— Prin urmare, ai venit, spuse el. Începeam să mă întreb dacă mai ajungi.

Apoi se ridică şi-l sărută pe Nimrod pe obraz.

Nimrod se întoarse către gemeni.

— Ei sunt tinerii mei prieteni, John şi Philippa. Rudele mele din America. Stau cu mine vreo două săptămâni.

Hussein Hussaout zâmbi, arătându-şi strungăreaţa, după care se înclină spre copii.

— Sunteţi bine-veniţi, spuse el, mijindu-şi bănuitor ochii. Dar nu e prea cald în Egipt pentru voi?

Simţind că era, de fapt, o întrebare prin care voia, probabil, să descopere dacă gemenii erau djinni, precum unchiul lor, Philippa aprobă, sfârşită, din cap. Numai un djinn ar fi găsit căldura din Cairo suportabilă, şi numai un om s-ar fi plâns de ea.

— Da, foarte cald, spuse ea, făcându-şi vânt cu o hartă a Oraşului Vechi.

— Mult prea cald, adăugă şi John, dându-şi seama de ceea ce se petrecea. Dacă se face şi mai cald, o să mă coc.

— Ei bine, nu putem lăsa să se întâmple aşa ceva, spuse Hussaout, turnându-le câte un pahar de limonadă. Uite, ceva răcoros pentru voi.

Gemenii, care ar fi preferat de fapt o ceaşcă din cafeaua care li se părea că miroase delicios, luară fiecare câte un pahar de limonadă şi-i mulţumiră.

— Puţini oameni tolerează căldura atât de bine pe cât o tolerează Nimrod. Dar el este englez, şi, după cum spune şi un cântec, doar câinii turbaţi şi englezii ies afară la amiază, când soarele dogoreşte.

— Aşa este, spuse Philippa, încercând să menţină iluzia că ea şi fratele ei erau doar doi copii americani obişnuiţi. E ciudat că lui niciodată nu-i e cald.

— Da, el este un pic ciudat. Hussein Hussaout zâmbi. Un adevărat englez excentric.

Nimrod se aşeză pe un tron aurit, care era o copie fidelă a celui din mormântul lui Tutankhamon de la Muzeul din Cairo, şi se întoarse către Hussein Hussaout.

— Ce mai face fiul tău, Baksheesh? întrebă el, privind prin magazin.

— Foarte bine, mulţumesc.

— E la şcoală? Nu-l văd.

— Da, la şcoală.

Nimrod aprobă din cap.

— Bine, atunci. Să trecem la treabă. Am primit biletul tău.

Hussein Hussaout privi către gemeni.

— E în regulă? Să vorbim despre astfel de lucruri în faţa copiilor?

— Ceea ce ei nu pot înţelege nu-i poate răni, spuse Nimrod.

— Atunci ar fi mai bine să n-audă deloc, fu de părere Hussein Hussaout.

— Cum doreşti, prietene. Nimrod privi spre gemeni şi le făcu un semn cu ochiul, arătând cu capul spre partea din spate a magazinului. Copii! De ce nu mergeţi să vă căutaţi un suvenir drăguţ?

— Bine, unchiule, spuseră cei doi, ascultători, mergând apoi în spatele magazinului ca să se uite la câteva sarcofage de jucărie. În interiorul fiecărui sarcofag se afla o replică perfectă a unei mumii bandajate. Dar gemenii erau mult mai interesaţi de ceea ce se vorbea şi, ciulindu-şi urechile, descoperiră cu surprindere că puteau auzi aproape fiecare cuvinţel rostit de Nimrod şi de negustorul egiptean. În acelaşi timp, îşi păstrară privirile aţintite asupra lui Hussein Hussaout, aşteptând ocazia să iasă printr-o uşă care ducea în curte şi să caute prin jur, cum le sugerase şi Nimrod.

— Aşadar, spuse Nimrod. În scrisoarea ta ai spus c-ai găsit ceva.

— Asta fac eu de obicei, rânji Hussein Hussaout.

— Este ceva dezvelit de cutremur, poate?

— Este un vânt care n-aduce prevestiri prea bune, spuse Hussein Hussaout. Mai ales în Egipt. Tot felul de lucruri apar în ţara asta după fiecare cutremur. Tu, de exemplu. Şi Iblis. Amândoi căutaţi acelaşi lucru.

— L-ai văzut pe Iblis? Aici, în Cairo?

— Da. Alaltăieri. La Muzeul Cairo, explică Hussaout. După cum ştii, eu merg destul de des acolo, dimineaţa, să caut comori vechi şi să mă inspir. Acele pietre antice sunt pline de vibraţii. Aşa era şi atunci, o zi ca oricare alta. Sau, aşa mi s-a părut până când m-am uitat prin jurul meu şi am văzut c-am fost observat de Iblis. Şi nu doar de el, ci de mai mulţi Ifriţi din neamul lui. Maymunah, tatăl ei, Al Dimiryat, şi Dahnash. Întâlnirea noastră n-a fost o coincidenţă, sau aşa mi-au dat ei de înţeles. Nu veniseră să vadă muzeul, ci pe

mine. Aşa că i-am dus sus, la cafeneaua muzeului, ca să stăm de vorbă. Totul a fost foarte politicos, desigur.

— Şi, cum mai e Iblis? întrebă Nimrod.

— Are barbă acum.

— Chiar aşa?

— Da, una mică, blondă, pe bărbie, precum şi o mustaţă subţire. Ca un arab. Altfel, cum îl ştii. Finuţ. Ca un om de afaceri. Maniere impecabile. Costum scump, Saville Row. Pantofi lucraţi de comandă. Foarte englez, la fel ca şi tine, Nimrod. Hussein Hussaout rânji şi atinse spaţiul dintre dinţii săi din faţă cu unghia de la degetul mic. Tu şi cu el aveţi foarte multe în comun, prietene.

— Ca de exemplu?

— Mi-a spus că era interesat să achiziţioneze nişte antichităţi egiptene care ar fi putut fi găsite de la cutremur încoace. Antichităţi originale. Mai ales cele dintr-a Optsprezecea Dinastie. Şi, bineînţeles, banii nu sunt o problemă. Niciodată nu sunt, de fapt, în cazul poporului vostru. Aş putea să cer orice preţ, dacă obiectele sunt de calitate.

— Nu mai este nicio altă dinastie de care să fie interesaţi djinnii, spuse Nimrod. Cum, desigur, ştii şi tu.

— Iblis a spus că auzise un zvon cum că eu aş avea nişte informaţii privind mormântul pierdut al lui Akhnaton.

— Şi a auzit bine? Ai aceste informaţii?

Negustorul pufăi din narghileaua sa şi zâmbi.

— Vai, i-am spus şi lui, este, cum a zis, de altfel, doar un zvon. În fond, dacă aşa ceva ar fi adevărat, această informaţie ar valora o avere.

— Sau ar putea să te ucidă, completă Nimrod.

— Dacă Iblis ar şti că te-am chemat, ar fi foarte supărat pe mine, asta aşa e. Şi de aceea vei înţelege precauţia mea de a discuta acest lucru acum, cu tine.

— Dacă această informaţie ar exista, spuse Nimrod atent, cum ar putea să arate?

— Ca o hartă.

Nimrod zâmbi.

— O hartă? În ţara asta? Toată lumea are hărţi pentru comori de vânzare. Şi toate sunt inutile. Nisipurile mişcătoare fac ca un astfel de obiect să devină nefolositor, după cum ştii şi tu. Ai putea la fel de bine să-mi dai o hartă a Lunii.

— Sunt hărţi şi hărţi, spuse Hussein Hussaout. Asta nu este o hartă pe un papirus vechi. Nici una pe piele de animal luată din mâna unui explorator mort.

— Îmi pierd timpul, clătină din cap Nimrod. Doar dacă... Nimrod se opri. Doar dacă nu cumva ai găsit cheia de la Tăbliţa Netjer. Un obiect din piatră care permite să descifrezi ceea ce scrie acolo.

— Cine ştie dacă aşa ceva există? Hussein Hussaout zâmbi. Şi, ca să fiu sincer, cineva care ar găsi aşa ceva, ştiind ce semnificaţie are, ar distruge probabil imediat obiectul. Aşa zic eu. Hussein Hussaout îşi ridică mâna pentru a opri cuvintele de protest care erau pe cale să iasă din gura djinnului. Pe de altă parte, un om care ar fi înţeles tăbliţa, ar putea să deseneze el însuşi o hartă. Mai exact, o hartă a zonei Medinet el-Fayyum şi a împrejurimilor. O hartă care are o nouă semnificaţie de la cutremur încoace. Hussaout îşi atinse fruntea. Ar putea desena o astfel de hartă cu ajutorul unei bucăţi de hârtie şi a unui creion, şi a unei sume considerabile de bani, desigur. O astfel de hartă ar putea fi extrem de bună sau inutilă precum o hartă veche pe o bucată de papirus.

— Dar este adevărat? spuse Nimrod. Ai văzut Tăbliţa Netjer? Ştii unde se află mormântul lui Akhnaton?

— E o posibilitate destul de ridicată, admise Hussein Hussaout.

— Dacă le-ai dezvăluit atât de multe şi Ifriţilor, sunt surprins că încă mai trăieşti, spuse Nimrod. În special dacă mă gândesc la Iblis. Este un djinn foarte nerăbdător.

— Sunt mult mai orientaţi spre afaceri decât îţi imaginezi tu, Nimrod. Sunt destul de hotărâţi să cumpere ceea ce odată ar fi luat cu forţa.

În cealaltă parte a magazinului, John lăsă jos pisica mumificată pe care o ridicase şi, văzând că Hussein Hussaout şi unchiul său erau acum adânciţi în conversaţie, prea adânciţi ca să observe că rămăseseră singuri, o înghionti pe sora sa şi arătă către uşa din spate, deschisă:

— Haide, spuse el. Hai să vedem ce putem găsi dacă aruncăm o privire.

John şi Philippa se aflau acum într-o curte mare şi prăfuită, plină cu antichităţi egiptene, dintre care multe le păreau, lor cel puţin, reale. Într-un colţ se afla o altă uşă deschisă, cu o toaletă destul de urât mirositoare, pe care însă muştele păreau s-o găsească foarte atrăgătoare, şi în alt colţ se afla altă uşă, prin care se puteau zări nişte scări care duceau spre etajul superior.

— Aici, cred, spuse John, îndreptându-se către scară. Nimrod a spus că are o cameră la etaj, unde ţine toate lucrurile de valoare.

După ce stătuseră în soarele orbitor din curte, scara părea foarte întunecoasă şi sinistră, credea Philippa, chiar înspăimântătoare, în special din cauza modului în care scârţâia sub picioarele lor în timp ce urcau, ca într-un film de groază. Cu atât de multe obiecte egiptene împrejurul lor, se aştepta oarecum să găsească o mumie desfăşată aşteptându-i în capătul scărilor.

— Nu-mi place asta, admise ea, atunci când ajunseră la etaj şi păşiră pe un coridor care avea pereţii împodobiţi cu fotografii ale unor exploratori şi arheologi din trecut.

— Linişteşte-te, spuse John. Vom arunca numai o privire şi apoi ne vom întoarce jos.

În acea clipă, auziră un geamăt venind dinspre o uşă deschisă din capătul coridorului. Philippa simţi cum îi îngheaţă sângele în vine.

— Ce a fost asta? întrebă, apucându-l pe fratele ei de braţ.

— Nu sunt sigur, spuse John, care era şi el destul de speriat şi trebui să-şi reamintească de faptul că era djinn, chiar dacă un djinn foarte tânăr, şi că, dacă poveştile din *O mie şi una de nopţi* erau adevărate, trebuia să fie pregătit să vadă nişte lucruri destul de înfricoşătoare, genul de lucruri care l-ar fi îngrozit pe oricare băiat normal. Stai aici, dacă vrei, şopti el.

— Singură? răspunse Philippa, privind spre coridorul cel lung şi prost luminat. Se simţea atât de speriată, încât trebui să-şi ţină cuvântul de concentrare pregătit în minte ca să poată păşi mai departe. Nu, mulţumesc. Vin cu tine.

Dar, preţ de o clipă, fata se întoarse cu faţa către perete şi se sprijini de suprafaţa rece şi uşor umedă.

— Eşti bine? Apucând-o de mână, John o strânse cu afecţiune. Haide. Ar trebui să aruncăm o privire. Altfel, Nimrod va fi dezamăgit de noi.

— Cred, înghiţi Philippa cu greu, că va fi mai dezamăgit de noi dacă vom fi sfâşiaţi de vreun monstru.

Exact în timp ce vorbea, un alt geamăt se auzi din camera de la capătul coridorului, un geamăt înfundat, inuman, care putea veni ori dintr-un mormânt, ori dintr-un sarcofag deschis. Deja erau destul de aproape încât să audă nu numai gemetele, ci şi o respiraţie greoaie, hârâită, care părea să vină

de la un animal rănit sau de la o persoană care trecea prin dureri groaznice; sau căreia îi era frică.

Philippa se gândi că sunetul nu era la fel de puternic ca şi bătaia inimii ei şi, cuprinsă de un sentiment de groază, întrebându-se în acelaşi timp de unde avea John atât de mult curaj, nu mai îndrăzni să-l urmeze spre uşa deschisă şi în camera de unde veneau zgomotele. Urmă o tăcere lungă, după care John vorbi.

— E în regulă, Philippa, n-ai de ce să te temi.

Fata trecu de pragul uşii şi văzu că, pe un pat mare, se afla un băiat pe jumătate dezbrăcat, nu cu mult mai mare decât ei. Părea să fie inconştient, deşi se zvârcolea în pat, lac de sudoare, şi murmura, pierdut, cuvinte fără înţeles. Pielea îi era palidă şi era albastru în jurul gurii şi pe picioare, iar la unul dintre ele avea două puncte roşii, de parc-ar fi fost înţepat de două ori în călcâi cu un ac gros şi foarte ascuţit.

John privi mai atent piciorul albastru al băiatului.

— Dac-aş şti mai bine despre ce vorbesc, aş zice că băiatul ăsta a fost muşcat de ceva, spuse el. Poate de un liliac vampir.

— Liliecii vampiri sunt în America de Sud, nu în Egipt, spuse Philippa.

— Atunci, un şarpe. Cum era cel care era să mă muşte pe mine. John înghiţi în sec, amintindu-şi de soarta neplăcută pe care o evitase ca prin minune.

— Crezi că domnul Hussaout ştie despre asta?

— Aşa ar trebui. John arătă spre noptiera de lângă pat, pe care era o fotografie a băiatului lângă un Land Rover, împreună cu Hussein Hussaout. Aş spune că el e fiul lui Hussein Hussaout, Baksheesh.

Cei doi erau, evident, foarte fericiţi în poză şi, dacă era să te iei după fotografia aceasta, Hussaout nu părea genul de tată care şi-ar fi neglijat fiul.

— Nu spunea că Baksheesh e la şcoală? îşi aminti Philippa. Se aşează apoi pe pat şi-şi puse mâna pe fruntea băiatului. Arde. Cred c-ar trebui dus la spital.

Simţindu-i atingerea, băiatul păru să se relaxeze un pic, iar apoi îşi deschise ochii.

— Nu mers la spital, şopti el. Te rog.

— De ce nu? întrebă Philippa.

— Trebuie să plecaţi, gemu băiatul. Foarte periculos aici.

Philippa se ridică brusc.

— Doar nu crezi că e ceva contagios, nu, John? Neauzind niciun răspuns, se întoarse: John?

John privea într-o cutie deschisă de lângă fereastră.

— Uită-te la asta, spuse el încet.

Philippa se apropie de fratele ei şi văzu că în cutia de lângă el se afla corpul neînsufleţit al unui câine.

— Poate c-ar trebui să-l aducem pe Nimrod aici, spuse ea.

— Nimrod? repetă Baksheesh, devenind mai agitat. Nu, nu trebuie să vină aici. E în mare pericol. Trebuie să-i spuneţi să plece.

— Cine-l ameninţă? întrebă John. Ifriţii?

— Spuneţi-i să plece înainte să fie prea târziu, repetă Baksheesh, şi apoi deveni din nou inconştient.

— Haide, spuse Philippa. Să ieşim de aici.

Merseră înapoi la parter şi traversară curtea, ajungând la magazinul de antichităţi unde Nimrod şi Hussein Hussaout încă erau adânciţi în conversaţia lor.

— Nu e vorba că nu doresc să te ajut, spuse Hussaout. Bineînţeles că vreau. Crezi că vreau să închei un târg cu Ifriţii? Împunse furios cu degetul în aer. Iată, asta cred despre ei. Dar uită-te în jur, prietene. Totul e de vânzare. Sunt negustor.

N-am abilităţile tale speciale. Resursele tale infinite. Trebuie să-mi câştig existenţa. Rânji. Înţelegi, Nimrod? Nu e nimic personal. Sunt doar afaceri.

— Cât? întrebă, pe un ton sec, Nimrod.

— Nu e vorba despre bani. Nu de la tine, un prieten vechi. Cel puţin, nu direct. Pot obţine bani de la oricine. Nu asta vreau.

— Atunci, ce?

— De la un djinn? Ce altceva, dacă nu trei dorinţe?

— Asta ai putea obţine şi de la Ifriţi, spuse Nimrod.

— Dar aş putea avea încredere în ei că s-ar ţine de cuvânt? Ar putea să-mi acorde îndeplinirea celor trei dorinţe şi apoi s-ar putea întoarce să mă prefacă într-un purice, doar din răutate. Reputaţia lor e prea bine cunoscută, Nimrod. Aşa cum e şi a ta. În tine pot avea încredere că te vei ţine de cuvânt. Dar Ifriţii, chiar dacă obţin ceea ce vor, nu sunt de încredere.

Nimrod se gândi pentru o clipă.

— Doar trei dorinţe?

— Trei dorinţe.

— După *Legile Bagdadului*? O listă de dorinţe înainte.

— Dacă aşa vrei.

— Nu ştiu, spuse Nimrod.

Hussein Hussaout îşi înfăşură mătăniile în jurul încheieturii mâinii sale păroase şi rânji.

— Haide. Ştii că o să spui da. Şi, serios vorbind, ce te costă? O zi sau două din viaţă, la celălalt capăt? Hussaout ridică din umeri. La cât de mult trăiţi voi, îţi permiţi.

Nimrod privi nerăbdător spre gemeni, muşcându-şi unghiile pentru un moment.

— Ce-mi vei cere? întrebă el.

— După *Legile Bagdadului*, cum ai spus şi tu. Nu va fi nimic care să-ţi rămână pe conştiinţă. Nu, vor fi doar lucrurile obişnuite. Mulţi bani, să mă faci atrăgător pentru femei, să-mi îmbunătăţeşti sănătatea. Hussaout tuşi elocvent. Am tusea asta enervantă, ştii. Probabil, de la prea mult fumat. Sincer, mi-ar plăcea o pereche nouă de plămâni. Haide. Ce spui? Facem târgul?

— Bine, acceptă Nimrod.

— Excelent! Nu vei regreta, îţi promit.

— Şi primeşti cele trei dorinţe doar după ce-mi dai ceea ce vreau.

— Atunci, cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine. Ce spui de seara asta?

— Prea bine, aprobă Nimrod. Cum ajungem acolo?

— Întoarce-te aici pe la ora şase. Ne poţi duce acolo în frumosul tău Cadillac vechi. Călătoria va dura probabil o oră. Dar vino singur.

Nimrod se ridică.

— Fie, atunci. La ora şase.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile şi apoi Nimrod şi gemenii plecară de la magazinul de antichităţi al lui Hussein Hussaout.

Imediat după ce ieşiră în aleea principală, gemenii începură să-i spună lui Nimrod despre Baksheesh şi despre câinele mort din camera sa, dar Nimrod îi opri şi le ceru să aştepte până când ajungeau în maşină, departe de urechile străine.

— Pe străzile-astea vechi, spuse el, privind bănuitor în jur, niciodată nu ştii cine te ascultă. Pereţii au urechi. Mai ales când aceşti pereţi ar putea conţine spiritul viu al Ifriţilor.

— Este posibil aşa ceva? întrebă Philippa, grăbindu-se să ţină pasul cu unchiul ei, care mergea înainte. Ca un djinn să ia forma unui zid?

— O, da. De obicei, ia forma unui copac, dar şi un perete sau o piatră sunt forme posibile, deşi nu foarte confortabile. Şi doar pentru acei djinni experimentaţi care-şi pot stăpâni claustrofobia.

Ajunseră la Cadillac.

— Acum, spuse Nimrod, după ce intrară şi Creemy închisese uşa grea a maşinii, ce-mi tot spuneaţi despre Baksheesh?

Gemenii îi povestiră lui Nimrod tot ceea ce văzuseră în camera de deasupra magazinului. Îi ascultă răbdător, fără să-i întrerupă şi, când terminară, oftă şi clătină din cap.

— Mă întreb de ce mi-a spus că băiatul era la şcoală, spuse el. Nu prea îi stă în fire lui Hussein Hussaout. Şi toată discuţia noastră despre afaceri. Abia l-am recunoscut. Ziceţi că Baksheesh avea febră?

— Da, confirmă Philippa. Foarte mare.

— Îşi iubeşte băiatul mai mult decât propria viaţă, adăugă Nimrod. N-ar permite să i se întâmple nimic rău.

— Poate că deja a bătut palma cu Ifriţii.

Nimrod îl privi pe John şi se încruntă.

— Cum ai ştiut despre asta?

— V-am putut auzi, spuse John, ridicând din umeri. Cel puţin, atunci când ne concentram.

— Da, chiar mă întrebam dacă veţi putea, încuviinţă Nimrod. Atunci, ştiţi ce a spus despre târgul cu Ifriţii. N-ar putea avea niciodată încredere în ei că-şi ţin cuvântul dat. Ifriţii nu pot fi altfel decât trădători, ştie şi el asta.

— Ce vei face?

— O să-l întreb despre Baksheesh atunci când o să-l văd, în seara asta.

— Doar nu vrei să mergi, protestă Philippa. Ar putea fi o capcană.

— Adevărat, dar n-am de ales. Chestiunea este mult prea importantă, nu pot lăsa să-mi scape o asemenea şansă de a găsi mormântul lui Akhnaton.

— Cine e Akhnaton? întrebă John.

Nimrod se aplecă spre Creemy şi-i spuse să nu oprească în Oraşul Grădinilor, ci să conducă mai departe, către capătul de nord al cartierului Maidan Tahrir, la Muzeul Cairo.

— O să vă fac cunoştinţă, spuse el. E timpul să-l cunoaşteţi pe cel mai temut şi urât om din istoria djinnilor.

CAPITOLUL 15
AKHNATON

Cairo are peste o duzină de muzee, dintre care Muzeul Antichităţilor, cunoscut şi ca Muzeul Cairo, este cel mai cunoscut, cel mai garnisit şi cel mai popular. Este un loc uriaş, fierbinte, murdar şi haotic, cu ferestre sparte, acoperiş găurit, iluminare proastă şi explicaţii deficitare pentru exponatele preţioase. Este, de asemenea, unul dintre cele mai mari muzee din lume. În clipa în care intrară pe uşa din faţă şi trecură de numeroşii agenţi de pază, Nimrod le spuse gemenilor că, înainte să le facă cunoştinţă cu Akhnaton, trebuia să le facă o mărturisire foarte importantă.

— E legat de exercitarea puterilor voastre de djinn şi-ar fi trebuit să vă avertizez încă de la început. Ceva despre care l-aţi auzit pe Hussein Hussaout pomenind, atunci când mi-a cerut să-i îndeplinesc trei dorinţe. Voiam să vă spun de ce nu folosim noi puterea noastră mai des. De ce aleg să zbor cu avionul, de exemplu, în loc să zbor cu covorul. De ce prefer să-mi pregătească cineva mâncarea, în loc s-o fac să apară în faţa mea. Pe scurt, de ce fac atât de multe lucruri în felul în care le fac oamenii şi nu cum le fac djinnii.

— Chiar mă întrebam şi eu asta, admise John.

— După cum probabil v-aţi dat seama, spuse Nimrod, un djinn poate trăi foarte mult. Mult mai mult decât oamenii.

Până la cinci secole. Chiar şi mai mult, dacă stă într-o sticlă sau într-o lampă, unde intră într-o stare de conservare, de suspendare a funcţiilor vitale. Dar, de fiecare dată când vă folosiţi puterile de djinn, vă consumaţi o parte din forţa voastră vitală. De aceea, veţi constata că obosiţi când vă folosiţi puterile. Pentru că, atunci, ceva din voi se consumă iremediabil.

— Aşa este, spuse Philippa. Acum îmi amintesc. Atunci când i-am îndeplinit dorinţa doamnei Trump, am simţit ceva părăsindu-mi trupul. Aproape că m-a făcut să leşin pentru o clipă.

— Exact acesta este şi motivul pentru care, continuă Nimrod, puterea trebuie folosită cu chibzuinţă. De fiecare dată când îndepliniţi o dorinţă, sau faceţi ceva să apară sau să dispară, focul care arde în voi, focul djinnilor, se micşorează un pic; şi un pic din timpul pe care-l aveţi pe acest pământ se pierde. Şi, pe măsură ce îmbătrâniţi, costul îndeplinirii unei dorinţe este mai mare.

— Cât timp se pierde? întrebă John, cel cu firea mai pragmatică.

— Nimeni nu ştie cu siguranţă, recunoscu Nimrod. Dar, ca o regulă generală, pentru un djinn de vârsta mea, o dorinţă costă o zi din viaţă. Asta nu pare foarte mult, la vârsta voastră. Dar, atunci când veţi ajunge la fel de bătrâni ca domnul Rakshasas, o zi poate fi foarte preţioasă. De aceea el nu-şi foloseşte puterile decât foarte rar, doar pentru *transsubstantizare*, care, din fericire, este un proces în care se consumă puţină putere. N-aş fi vrut să vă dezvălui lucrul ăsta deocamdată, ca să vă distraţi încă puţin fără să vă gândiţi la consecinţe. Dar, de vreme ce aţi auzit ceea ce a spus Hussaout, n-am prea avut de ales. Cel puţin, acum veţi

înţelege de ce djinnii nu dau ghes să îndeplinească oricui cele trei dorinţe. În afară de evidentul haos care ar fi creat în societate, generozitatea asta ne-ar scurta, considerabil, şi vieţile.

— Cât de mult poate trăi un djinn într-o sticlă sau o lampă? întrebă Philippa.

— E o întrebare bună, spuse Nimrod. Şi este, de asemenea, unul dintre motivele pentru care ne aflăm în acest muzeu, acum. Vreme îndelungată, nimeni n-a ştiut cât de mult poate să stea un djinn într-o sticlă. Dar, din 1974, ne-am făcut o idee. Aţi auzit de armata de teracotă, din vechiul oraş Xian, din China centrală? A fost descoperită de ţărani, după ce stătuse îngropată 2200 de ani şi, printre soldaţii din teracotă, se afla şi un vas cu mai mulţi djinni.

— Vrei să spui că după 2200 de ani încă mai trăiau? se miră Philippa.

— Da. De atunci a devenit evident că, în starea suspendată din sticlă, putem trăi aproape la nesfârşit. Şi aici devine Akhnaton important.

Nimrod îi duse la etaj, şi apoi, în sensul de mişcare al acelor de ceasornic, pe lângă toaletele muzeului, în capătul îndepărtat al clădirii, şi probabil în dreptul celei mai ciudate statui din muzeu. Figura din faţa lor avea o faţă lungă, ochi înguşti şi migdalaţi, buzele groase, o falcă lăsată, un gât foarte lung, umerii căzuţi, o burtă proeminentă şi cele mai late coapse pe care le văzuseră vreodată gemenii.

— John, Philippa, aş vrea să vă fac cunoştinţă cu Akhnaton, spuse Nimrod.

— N-am mai văzut niciodată pe cineva atât de urât, constată Philippa, holbându-se la statuia din faţa ei.

— Da, e cam grotesc, nu? recunoscu şi Nimrod. E Akhnaton, numit şi Amenhotep al IV-lea, faraonul Egiptului

din cea de-a Optsprezecea Dinastie, care a domnit acum trei mii cinci sute de ani.

John atinse statuia mare din granit, una dintre cele patru din galeria Amarna din Muzeul Cairo, şi-şi înclină uşor capul.

— Încântat, Maiestate, spuse el.

— I s-a dat numele de Amenhotep la naştere, explică Nimrod. Dar el şi l-a schimbat atunci când a renunţat la toţi zeii egipteni — Isis, Anubis, Seth, Thot — în favoarea unuia singur, Aton, şi a provocat o revoluţie religioasă. Acest lucru a fost intens dezaprobat de preoţi, care erau cei mai bogaţi şi mai puternici oameni din Egipt. Chiar şi astăzi, Akhnaton este numit faraonul eretic, ceea ce defineşte o persoană despre care toată lumea crede că a comis o crimă îngrozitoare împotriva religiei sale. Din cauza fanatismului lui faţă de noua religie, se spune că şi-a neglijat poporul şi apărarea ţării sale. Forţele ostile au profitat de slăbiciunea militară a Egiptului, provocată de indiferenţa regelui faţă de armata sa, şi au invadat ţara. Akhnaton a fost forţat să fugă din palatul său şi a murit la scurt timp după aceea. Asta ne spune istoria, cel puţin. Dar adevărul este diferit.

Vedeţi voi, Akhnaton era mai mult decât un simplu faraon şi rege. El era, de asemenea, şi un mare magician. Mama lui, fiica unui djinn, era o vrăjitoare şi învăţase cum să lege un djinn de voinţa ei. L-a învăţat aceste trucuri şi pe fiul ei, care şi-a folosit cunoştinţele ca să devină mai puternic decât orice djinn. Nu se ştie cum a putut Akhnaton să lege atât de mulţi djinni de voinţa sa. Dar este sigur că puterea acestor djinni a fost şi sursa puterii lui Akhnaton. Istoricii au spus că Akhnaton a introdus cultul soarelui în Egipt. Dar aşa-numitul Zeu al Soarelui nu era deloc un zeu, ci forţa

colectivă a celor şaptezeci de djinni sclavi ai lui Akhnaton, pe care el a numit-o Aton, după discul soarelui cu acelaşi nume. Discul soarelui, Aton-Ra, a devenit simbolul noii religii.

Alţi djinni au fost oripilaţi de această blasfemie şi au ajutat poporul Egiptului să-l răstoarne pe Akhnaton şi să pună capăt acestei preaslăviri a djinnilor. Şi astfel, cu adepţii numeroşi pe care-i avea şi cu aceşti şaptezeci de djinni pe care-i legase de voinţa sa, Akhnaton a reuşit să fugă din capitala Amarna, pe care o construise în chip de centru al noii sale religii. A dispărut în deşert şi nici el, nici cei şaptezeci de djinni preoţi care-l serveau, n-au mai fost văzuţi. Probabil c-a murit în deşert, dar mormântul său n-a fost niciodată găsit.

— Totuşi, nu înţeleg. De ce vreţi tu şi Iblis cu restul Ifriţilor să-i găsiţi mormântul? întrebă Philippa.

— Pentru comoară, desigur, spuse John. E şi o comoară, nu-i aşa, unchiule Nimrod?

— O comoară? Da, aşa cred. Dar nu asta caut. Nici Ifriţii, de altfel. Au şi ei destui bani din cazinourile lor.

— Atunci, ce anume?

— Cum v-am spus şi mai devreme, în lumea djinnilor există un echilibru al puterilor între Bine şi Rău.

— *Homeostasisul*, spuse John. Măsurat cu *tuchometrul*.

— Exact. Echilibrul homeostatic a fost ultima oară dat peste cap în 1974, când mai mulţi djinni au ieşit din vasele găsite în acelaşi loc cu armata de teracotă din Xian. Pentru o vreme, a părut că djinnii aceia ar fi fost de partea Ifriţilor, a Shaitanilor şi a Ghulilor, împotriva triburilor de djinni care luptă de partea Binelui. Dar, în practică, s-a dovedit că lucrurile erau diferite, şi djinnii chinezi, şase la număr, s-au dovedit buni şi răi în egală măsură. Dar, dacă Iblis şi Ifriţii reuşesc să-i găsească pe djinni pierduţi ai lui Akhnaton,

lucrurile ar putea ieşi cu totul altfel decât atunci, la Xian. Echilibrul puterii s-ar putea pierde. Şi şaptezeci este un număr destul de mare ca să poată face asta.

— Dacă mă întrebi pe mine, spuse John, deja mi se pare că există destul ghinion pe lume. Nu-mi imaginez cum ar putea sta lucrurile mai rău ca acum.

— Dacă şi acei şaptezeci de djinni ar fi de partea ghinionului, consecinţele ar fi aproape prea groaznice ca să mai poată fi descrise, continuă Nimrod. Oamenii ar pierde lucruri, bani, ar uita, ar pierde trenurile şi avioanele, ar fi răniţi. Da, multe aşa-zise accidente sunt provocate de ghinionul aruncat asupra oamenilor de djinnii malefici. Nimrod clătină din cap şi se cutremură. Mi-am petrecut întreaga viaţă inventând sisteme ca să ruinez cazinourile, ca să influenţez guvernele să scoată în afara legii schemele de îmbogăţire rapidă, ca să combat forţele ghinionului în orice fel am putut, dar mereu trebuie să-mi folosesc propriile puteri ca să le dăruiesc noroc oamenilor. Da, uneori chiar dacă asta înseamnă să îndeplinesc trei dorinţe. Dar, cu atât de mult ghinion în jurul meu, djinnii buni ca mine, şi ca şi voi, ar trebui să muncească mult mai mult ca să-l compenseze. Şi cu un cost imens. În cele din urmă, ne-am consuma toată puterea şi am muri, iar după aceea întreaga rasă umană ar fi sortită pierzaniei. Asta s-ar întâmpla, John.

— Dar de ce ar fi djinnii aceia dispăruţi diferiţi de djinnii chinezi? întrebă Philippa. Dacă jumătate dintre ei sunt buni şi jumătate răi?

— Nu e chiar atât de simplu, spuse Nimrod. Vedeţi voi, nimeni nu i-a căutat pe djinnii aceia chinezi. Existenţa lor nu era ştiută de nimeni. Descoperirea lor a fost un accident. Dar, în 1974, după descoperirea armatei de teracotă şi a acelor

şase djinni, s-a ajuns la concluzia că djinnii pierduţi ai lui Akhnaton, despre care am ştiut dintotdeauna, ar putea să determine o înclinare a balanţei puterii, dac-ar fi vreodată găsiţi. Şi astfel, timp de peste treizeci de ani, triburile Ifrit şi Marid i-au căutat. Cine-i va găsi primul, va avea puterea de a-i controla. Aşa este legea djinnilor. Cei şaptezeci de djinni vor fi legaţi de voinţa celor care-i găsesc.

— Dar cum ar putea şti Hussein Hussaout unde se găseşte mormântul? întrebă John. Poate că minte.

— Dacă spune că ştie, atunci chiar ştie, răspunse Nimrod. E adevărat că are un magazin de antichităţi cu suveniruri ieftine, dar Hussein Hussaout, tatăl lui şi bunicul lui au fost cei mai mari descoperitori de morminte din istoria Egiptului. Mă îndoiesc că există cineva în ţară mai experimentat în astfel de treburi decât Hussein Hussaout. Şi, în afară de asta, el mai are un avantaj, pe care nu-l mai are niciun alt arheolog. Poate c-aţi auzit despre Piatra de la Rosetta. Este o bucată mare de piatră pe care sunt înscrisuri în trei limbi şi care i-a permis englezului Thomas Young să descifreze înţelesul hieroglifelor egiptene. O piatră similară, Tăbliţa Netjer — cuvântul este din egipteana veche şi înseamnă „putere divină" — a fost găsită, se presupune, de tatăl lui Hussein Hussaout, în anii '50. Această tăbliţă conţine, se pare, indicii foarte importante cu privire la locul în care se află mai multe morminte regale, inclusiv cele ale lui Akhnaton şi Ramses al II-lea. Doar că scrierile sunt într-un cod care nu poate fi descifrat fără o tăbliţă mai mică din piatră, numită stelă. Eu cred că Hussein a găsit această stelă din piatră după cutremur.

— Prin urmare, când ne întoarcem la magazin? întrebă John.

Nimrod clătină din cap.

— O, nu, nu! De data asta mă duc singur. Ar putea fi periculos. Voi veţi rămâne acasă şi veţi studia cărţile alea despre djinni, pe care vi le-a dat domnul Rakshasas.

Tocmai se îndepărtau de statuie, ca să vadă şi celelalte exponate ale muzeului, inclusiv mumiile şi comorile lui Tutankhamon, când John observă ceva pe peretele din spatele statuii lui Akhnaton.

— E crăpătura, spuse el. Cea făcută de cutremur. Îţi aminteşti, Phil? Cea pe care ai văzut-o şi tu în ziar. Crăpătura similară cu cea de pe peretele dormitorului meu.

— Aşa e, confirmă Philippa.

— Mă întreb, continuă John, o fi doar o coincidenţă c-a apărut aici, pe peretele din spatele statuii lui Akhnaton?

— Nu v-am spus? zise Nimrod. „Coincidenţă" este doar un alt cuvânt folosit de oamenii de ştiinţă pentru „şansă". Nu, nu este niciun accident. Cum am spus şi în Londra, este un mesaj. Dar de la cine?

După ce văzură statuia lui Akhnaton, Nimrod şi gemenii se duseră acasă şi se întinseră la soare, căscând ca un trio de şopârle aurii. Apoi, la cinci şi jumătate, Nimrod se sui în Cadillacul său Eldorado, singur, dar nu înainte de a le spune gemenilor că Creemy le gătise „specialitatea sa specială" şi de a se asigura că-i ofereau puţin şi domnului Groanin, ca să-i scoată după aceea undeva afară.

— Să ai grijă, îi spuse Philippa unchiului său.

— O să am.

— Ar putea fi o capcană, adăugă John.

— Ştiu.

„Specialitatea specială" al lui Creemy se dovedi că era o friptură umplută cu chili şi era extrem de iute. Spre încântarea lui Creemy, John şi Philippa descoperiră că le plăcea la nebunie. Abia începuseră să mănânce, când domnul Groanin, purtând un costum colonial bej şi o pălărie de pai şi părând mult mai slab decât ultima oară când îl văzuseră, ieşi din camera sa din spatele casei şi-i informă pe gemeni că era gata să-i însoţească afară.

— Nu înainte să gustaţi puţin din asta, îl invită John. Este una dintre specialităţile lui Creemy, şi este absolut delicioasă.

— Trebuie să recunosc că miroase foarte bine, spuse domnul Groanin. În mod normal, evit mâncarea din ţinutul ăsta sălbatic. Standardele de igienă nu sunt foarte bune. Este prea uşor să te alegi cu ceea ce se numeşte, în termeni relativ blânzi, un stomac deranjat. Domnul Groanin râse amar. Să vă spun eu, „deranjat" nici nu acoperă întregul fenomen. „Stomac dat peste cap" poate că da, „stomac răvăşit", sau un alt cuvânt mai puternic. Sau poate „stomac William Wallace", după rebelul acela scoţian căruia Edward Longshanks i-a scos maţele. Dar nu „deranjat". „Deranjat" este un cuvânt mult prea blând ca să poată descrie întregul fenomen al oribilelor încleştări şi sfâşieri ale unui stomac nenorocit în acest loc uitat de Dumnezeu.

John înghiţi pe nerăsuflate o îmbucătură zdravănă din „specialitatea specială" a lui Creemy.

— Dar cum de mai trăiţi dacă nu mâncaţi nimic? întrebă el.

— Am un frigider în camera mea, spuse domnul Groanin. Este plin cu sticle de apă minerală şi cu borcane cu mâncare pentru copii, pe care le-am adus din Londra. Asta mănânc.

— Mâncaţi mâncare pentru copii? John aproape se înecă de uimire. Mere şi pere pasate, orez cremos şi piersici, şi genul ăsta de mâncăruri?

— Vedeţi voi, toate sunt sterilizate, spuse domnul Groanin. În borcane mici şi sigilate. În ţara asta împuţită, este singura mâncare în care am încredere sută la sută din punctul de vedere al stomacului meu. Groanin privi apoi spre mâncarea din farfuria lui John şi-şi linse înfometat buzele. Totuşi, îţi spun, arată destul de bine, şi miroase la fel.

— Gustaţi un pic, spuse John.

— Nu ştiu dac-aş putea, răspunse Groanin. Se aşeză la masa din lemn de stejar, trase spre el vasul cu „specialitatea specială" a lui Creemy şi inspiră adânc aroma ei.

— Nu e un bucătar rău, Creemy ăsta, recunosc atâta lucru, spuse el, morocănos. Dacă-ţi place un ghiveci de mâncare. Groanin îşi poziţionă nasul lung deasupra vasului şi inhală încă o dată adânc. La naiba, mirosul ăsta îţi limpezeşte capul, chiar aşa. Cineva ar putea mânca asta şi n-ar mai suferi niciodată de răceală.

— Faptul că aveţi un singur braţ vă face să fiţi atât de preocupat de igienă? întrebă John.

— Poate că da.

— Sper că nu vă supăraţi dacă vă întreb, continuă John. Dar cum l-aţi pierdut? Braţul, vreau să spun.

— E o poveste destul de interesantă, răspunse Groanin. Lucram ca bibliotecar în vechea sală de lectură a bibliotecii Muzeului Britanic, şi-i uram pe cei care veneau acolo să citească. O gloată de înfumuraţi. Era un cititor pe care-l uram cu toţii în mod special. Un dresor de tigri, pe nume Thug Vickery. Thug Vickery, un anglo-indian din Dulwich, scria la o carte despre care spera să fie cartea supremă în materie de tigri; dar, într-o zi fierbinte de vară, deranjat în munca sa de noi, bibliotecarii de la Muzeul Britanic, sau cel puţin având această impresie, s-a hotărât să se răzbune pe noi toţi.

Alegându-şi o oră apropiată de închidere, la care cei mai mulţi alţi cititori deja merseseră acasă, Thug a adus o pereche de tigri albi, înfometaţi, în uriaşa sală de lectură, şi le-a dat drumul. Mai mulţi bibliotecari au fost ucişi şi mâncaţi, iar eu am fost suficient de norocos încât să-mi pierd doar un braţ.

— Ce li s-a întâmplat tigrilor? întrebă John.

— Au fost împuşcaţi de cei de la Protecţia Animalelor. Imediat după aceea, mi-am pierdut slujba şi am început să fur, şi aşa l-am cunoscut pe unchiul vostru. Asta e povestea mea. Groanin ridică apoi furculiţa de pe masă. Nu cred totuşi că o bucăţică din asta o să mă ucidă, spuse el, după care aruncă o cantitate considerabilă din „specialitatea specială" a lui Creemy pe o farfurie goală. Nu pot să supravieţuiesc la nesfârşit cu broccoli şi morcovi cu brânză. Am slăbit cinci kilograme de când am ajuns în ţara asta. Mă topesc cu zile din cauza foamei şi a îngrijorării, zău aşa.

— Dar este un pic cam iute, îl avertiză John. Aţi face bine să aveţi grijă.

Domnul Groanin râse.

— Uite ce e, fiule, eu mâncam ardei iuţi înainte să te naşti tu. Vindaloo, Madras! Dacă există un lucru pentru care eşti pregătit atunci când te naşti în nordul Angliei, fiule, acela este mâncarea iute. Aşa că nu-ţi face griji pentru mine, tinere. Tu ai grijă de organismul tău şi lasă-mă pe mine să am grijă de al meu. Groanin fornăi nervos. Obraznic băiat, mormăi el, apoi luă o îmbucătură zdravănă din mâncare.

Pentru o clipă, totul păru să fie în regulă. Groanin zâmbi sarcastic către John şi tocmai se pregătea să ia o a doua înghiţitură, când inevitabilul se produse. Faţa lui Groanin începu să devină din ce în ce mai roz, apoi roşie şi, în final, purpurie.

— Pe toţi dracii, arde, sughiţă el, scăpând furculiţa din mână. Repede! Nu staţi aşa! Apă! Apă!

Philippa ridică vasul cu apă şi era pe cale să-i toarne în pahar, când Groanin îi smulse vasul din mână şi-l dădu pe tot pe gât.

— Cred că asta înrăutăţeşte lucrurile, nu? observă John.

— Arde, repetă Groanin. Mai mult. Sughiţă apoi din nou.

— Chili?

— Apă! Apă! Pentru numele lui Dumnezeu, daţi-mi apă!

Philippa ridică vasul de apă şi era gata să alerge la bucătărie, să aducă nişte apă minerală, când domnul Groanin aruncă florile din vaza din centrul mesei şi bău apa verzuie în care stătuseră acestea. Dar asta nu păru să-l ajute prea mult.

— Faceţi ceva, spuse el, oarecum greoi. Limba mea! Parc-ar fi un cărbune încins. Sunaţi un doctor! Sunaţi la ambulanţă!

— Ce număr să formez? întrebă Philippa, ridicând receptorul.

— Nu mă-ntreba pe mine, protestă John. Pentru o clipă, se gândi să-şi folosească puterile de djinn ca să-l ajute pe domnul Groanin, dar apoi respinse ideea, din teama de a nu-l lăsa pe valetul cu un singur braţ al lui Nimrod şi fără limbă.

Philippa, gândind într-un fel similar, se temea să încerce să facă iuţeala din gura domnului Groanin să dispară, ca să nu-i îngheţe gura de tot.

Şi, astfel stând lucrurile, Creemy fu cel care-l ajută, până la urmă, pe Groanin.

Oprindu-l pe valet să mai bea apa din vaza florilor, îi spuse:

— Apa foarte rea, rog.

Apoi îi dădu lui Groanin bolul cu zahăr.

— Mănâncă, spuse el. Mănâncă. Şi, văzându-l incapabil să se controleze, Creemy îi îndesă o lingură plină cu zahăr în gură. Zahărul ajută gura arde foarte bine, spuse el.

Groanin înghiţi zahărul din lingură şi apoi, cum acesta păruse că-l mai liniştise, mai luă una; şi, după zece minute, focul din gura lui ajunse să fie destul de potolit încât să poată vorbi din nou.

— La naiba, a fost un chili foarte iute. Ce a fost, lavă topită? Am crezut că mi-a sunat ceasul. Nu ştiu cum de puteţi mânca aşa ceva, chiar nu ştiu. Groanin îşi dezlipi cămaşa de pe trup. Uitaţi-vă la mine. Sunt leoarcă de transpiraţie, chiar sunt. Ridică un covoraş şi începu să-şi facă vânt. A cui reţetă e asta? A lui Lucifer? A Inchiziţiei Spaniole? Expiră apoi, din adâncul plămânilor. Asta numeşti tu glumă, tinere? Te întreb, asta numeşti tu glumă?

— Nu, domnule, spuse John. Am încercat, dacă vă amintiţi, să vă avertizez că s-ar putea să fie un pic iute.

— Da, aşa ai făcut, aprobă Groanin. Nu pot să neg asta. Doar că toată chestia asta ar trebui să vină cu o avertizare de sănătate de la guvern, sau ceva de genul ăsta.

John se hotărî să nu mai pomenească de faptul că Nimrod fusese cel care-i sugerase să-i ofere lui Groanin ceva din „specialitatea specială" a lui Creemy. Era clar că sărmanul om suferise în mod real şi nu prea credea c-ar fi putut să râdă de ceea ce se întâmplase, cel puţin pentru o vreme.

După ce Groanin îşi reveni de-a binelea, îi luă pe gemeni şi-i duse la spectacolul de lumini şi sunete de la piramide (copiii fură prea politicoşi să-i spună că-l văzuseră deja), fără să se mai plângă, şi nu mai pomeni niciodată despre incidentul cu „specialitatea specială" a lui Creemy.

CAPITOLUL 16
CEA DE-A TREIA DORINȚĂ

În dimineaţa următoare, unchiul Nimrod nu apăru la micul dejun.

— Poate c-a stat până târziu, azi-noapte, spuse Philippa, plină de speranţe.

— Hai să-l căutăm în camera lui, propuse John.

Dar niciunul dintre gemeni nu se aştepta, de fapt, să-l găsească pe unchiul lor încă în pat.

Dormitorul lui Nimrod ocupa cea mai mare parte a primului etaj. Lângă uşa dublă a acestuia, se aflau două statui de mărimea unui om, care-l reprezentau pe Anubis, zeul morţii, cu cap de şacal. Înăuntru, lucrurile erau aranjate mai degrabă pentru lucru, decât pentru somn, pentru că Nimrod folosea uriaşa cameră şi pe post de birou. Pe o masă mare din lemn de nuc se afla un computer. Lângă un scaun din coarne de cerb se afla un set de rafturi înalte; pe unul dintre acestea, se găsea un borcan mare de sticlă, cu un homar albastru uriaş în el, de care atârna o plăcuţă pe care scria, cu litere grosolane: A NU SE MÂNCA. Lângă pat se afla un cufăr aurit, aparent egiptean, împodobit cu hieroglife, care conţinea o varietate foarte mare de sticluţe cu medicamente. În oricare altă situaţie, camera ar fi indicat un unchi care colecţiona antichităţi, sau care nu arunca nimic; era

dificil de hotărât între cele două variante: în jur se aflau maldăre de valize, laptopuri, CD-uri încă nedesfăcute, învelitori, seturi de *astaragali*, cutii pline cu ochelari, ceasuri, stilouri aurite, brichete, cutii de trabucuri, medicamente, caiete, precum şi un dulap plin cu pălării, pantofi, duzini de cravate şi aproape o sută de costume de diferite nuanţe şi materiale. Mai multe zigurate de cărţi înconjurau un pat franţuzesc imens, acoperit cu cele mai fine cearceafuri irlandeze, pe care nu dormise însă nimeni.

— Garajul, spuse Philippa. Poate că maşina este acolo.

Garajul lui Nimrod, din spatele casei, nu era mai puţin plin decât dormitorul lui. Avea acolo o motocicletă Vincent cu o înfăţişare destul de veche, un bob al echipei olimpice britanice (care părea foarte nelalocul lui în Egipt), cel puţin o duzină de covoare persane, puse unul peste altul ca nişte clătite, câteva echipamente pentru crichet şi un sarcofag din granit. Nu era, însă, nici urmă de vreun Cadillac Eldorado alb şi, în cele din urmă, gemenii fură nevoiţi să admită ceea ce deja bănuiau, şi anume că unchiul lor nu se întorsese în noaptea trecută.

— Am un presentiment rău în legătură cu toată povestea asta, spuse Philippa.

— Şi eu, admise John. Ce facem?

— Ar trebui să le spunem lui Creemy şi domnului Groanin. Şi apoi să plecăm să-l căutăm, desigur.

Gemenii îl găsiră pe domnul Groanin în camera sa, citind un exemplar al ziarului *Daily Telegraph* din ziua precedentă şi savurându-şi micul dejun: un borcan cu mâncare pentru copii.

— Fulgi de ovăz cu mure şi mere, spuse el, văzându-i pe gemeni. Delicios.

— Nu ştiu cum de puteţi mânca aşa ceva, spuse John, privind prin camera ticsită cu poze de-ale lui Shakespeare, Shelley şi Lordului Byron.

— Asta aud de la băiatul cu un stomac de azbest, spuse valetul, luând încă o îmbucătură din amestecul gelatinos. Cu ce vă pot ajuta?

— Este vorba despre unchiul Nimrod, spuse Philippa. Nu e aici. N-a venit acasă aseară.

Domnul Groanin gemu încet.

— Ei bine, şi ce vreţi să fac eu acum? Scoase ultimele rămăşiţe de mâncare din borcan şi apoi linse, lacom, lingura. Cred că va apărea. Şi, în afară de asta, poate să-şi poarte singur de grijă. Vorbeşte vreo şase limbi, inclusiv araba. Are bani. Cunoaşte ţara ca pe propriul buzunar. Asta ca să nu mai spunem că are şi puteri supranaturale. Nu e chiar neajutorat, nu? Eu, pe de altă parte, nu vorbesc o boabă arabă, n-am niciun sfanţ din banii locali, nu găsesc nici măcar drumul până la aeroport, oricât de mult aş vrea, vă spun. Şi, dacă n-aţi observat, am doar un braţ. Aşa că nu prea văd ce aş putea face.

— Trebuie să ne ajutaţi să-l găsim, stărui Philippa. A spus că la întâlnirea de aseară l-ar putea pândi o grămadă de pericole. De aceea a insistat să rămânem acasă.

— Foarte rezonabil din partea lui, spuse Groanin. În acest caz, ce vă face să credeţi c-ar aprecia dacă l-am căuta acum? Dacă mă întrebaţi pe mine, mai bine aţi face ceea ce vi s-a spus şi l-aţi aştepta aici până când va apărea la uşă.

Gemenii îi povestiră despre Hussein Hussaout şi despre djinnii captivi ai lui Akhnaton, dar şi despre cum plecaseră cei doi în deşert ca să caute mormântul lui Akhnaton.

— Asta pare o treabă de djinni, spuse Groanin, ştergându-şi singura mână pe un prosop pe care era o poză de-a

Madonnei. Am face mai bine să-l găsim pe domnul Rakshasas. Să vedem ce are şi el de spus.

Coborâră până în salonul de la parter, după lampa în care se afla bătrânul djinn. Era pe masa pe care o lăsase Nimrod. John o ridică şi o frecă nerăbdător, ca şi Aladin, se gândea el. Ca şi mai înainte, fumul albastru începu să iasă din gura îngustă a lămpii şi apoi, când se risipi, domnul Rakshasas şedea pe unul dintre scaunele din bibliotecă. Ascultă răbdător ceea ce-i spuneau gemenii şi apoi clătină, cu un aer grav, din cap.

— Mă tem că s-ar putea să aveţi dreptate, spuse el. Că i s-a întâmplat ceva dragului nostru prieten, fiindcă altfel cu siguranţă ar fi luat până acum legătura cu noi, să ne asigure că este bine. Haideţi să vedem dacă putem lua noi legătura cu el.

— Cum? Folosindu-ne puterile de djinn? întrebă John.

— Nu, spuse domnul Rakshasas, ridicând telefonul. Voi încerca să-l sun pe telefonul mobil. Formă un număr şi apoi aşteptă o vreme până să pună receptorul la loc. Se pare că şi-a închis telefonul. Domnul Rakshasas se încruntă. Sau asta, sau nu mai are semnal. Dar se poate să fie şi legat de un talisman, sau să fi fost făcut sclavul cuiva care doreşte ca Nimrod să-i asculte poruncile.

— Nu se compară nimic cu un strop de optimism, rosti, pe un ton sarcastic, Groanin. Pe de altă parte, poate că a pus cineva dopul sticlei în care se află el acum. Ca atunci când Nimrod s-a dus într-un magazin de antichităţi din Wimbledon şi a intrat într-o carafă ca să arunce o privire. Ar fi stat acolo o veşnicie, dacă nu eram eu.

— Da, e o posibilitate, acceptă domnul Rakshasas. Dar asta se poate întâmpla doar când un djinn se transformă în

fum, ca să intre într-o sticlă sau o lampă. Ca să capturezi un djinn, atunci când se află în starea sa normală, înseamnă să-l legi. Ca să faci asta, trebuie să-i ştii numele de djinn şi să ai ceva din corpul lui. Cum ar fi o unghie. Sau un fir de păr.

— Mi se pare că locul cel mai bun în care putem să ne începem căutările, spuse domnul Groanin, este magazinul lui Whoosy Whatsit*.

— Hussein Hussaout, îl corectă John.

— Hussein Hussaout este un om de treabă şi un prieten de nădejde al tribului Marid, spuse domnul Rakshasas. Dar se poate să fi devenit sclavul Ifriţilor şi să se afle sub controlul lor. Acesta ar fi unicul motiv pentru care l-ar fi trădat pe unchiul vostru. În acest caz, aţi face bine să fiţi foarte atenţi. Ar putea fi periculos.

— Nu vii cu noi? întrebă domnul Groanin.

— Nu voi putea să vă însoţesc în persoană, spuse domnul Rakshasas. Dar luaţi lampa mea cu voi. S-ar putea să vă pot oferi nişte sfaturi. În afară de asta, dacă Hussaout se află sub controlul Ifriţilor, ar fi mai bine să avem un as în mânecă. Am înţeles că unchiul vostru nu dorea să-l informeze pe Hussaout că voi sunteţi djinni, nu? Dacă Hussein Hussaout este sclavul Ifriţilor, atunci va fi mai bine dacă el şi Ifriţii vor crede că sunteţi doar simpli oameni. Nu se vor simţi ameninţaţi de voi.

— Cum o să ajungem acolo?

— Ne poate duce Creemy cu maşina, spuse domnul Groanin.

— Nu uitaţi ceva? N-avem maşină. Nimrod a luat-o aseară, spuse John.

---

* Un fel de *Cine-i ăla, ce-i ăla*, cu o pronunţie asemănătoare cu cea a numelui Hussein Hussaout.

— Atunci, va trebui să închiriem una, răspunse Groanin.

— Nu, se opuse John. Ar lua prea mult. Va trebui să facem să apară una. Noi înşine. Cu puterile de djinn. Ce spuneţi, domnule Rakshasas?

— Nu vă pot ajuta decât foarte puţin în această privinţă, John. Vai, sunt foarte bătrân, şi puterile mele sunt stoarse ca un prosop Galway ud. Dar, dacă tu şi sora ta v-aţi ţine de mână, v-aş putea ajuta eu să vă concentraţi energiile tinere. Doriţi să creaţi o maşină cu motor, da?

— Da, confirmă John.

— Atunci, va trebui să încercăm cu toţii s-o vizualizăm pe aceeaşi.

— Mi-era teamă că asta veţi spune, admise Philippa. Abia dacă ştiu diferenţa între un Jeep şi un Jaguar.

— Ce este un Jeep? întrebă domnul Rakshasas.

— Nicio problemă, spuse John şi, alergând la etaj, luă revista cu maşini pe care o cumpărase din aeroportul Heathrow şi o aduse jos, în camera de zi. Uite, spuse el, arătând modelul roşu, aerodinamic de pe copertă. Ferrari 575 M Maranello. Face suta în 4,25 secunde şi are o viteză maximă de 325 de kilometri pe oră. Iată o maşină pe care n-o uiţi uşor. Are şi patru locuri.

Groanin luă revista din mâinile lui John şi întoarse paginile.

— Poate că totuşi am putea găsi ceva mai puţin pretenţios, mormăi el. Ceea ce vrem noi este un model practic. Un fel de SUV. O maşină cu tracţiune integrală. Un Range Rover. Ferrariul ăla arată ca pentru o pistă de curse, nu pentru un drum prin deşert, în afara oraşului Cairo.

— De fapt, o mulţime de şeici ai petrolului cumpără maşina asta, spuse John.

Philippa se holbă cu atenţie la maşina de pe copertă. Părinţii uneia dintre prietenele ei de la şcoală aveau un Range Rover, şi-i plăcea destul de mult, dar nu se compara cu acest Ferrari.

— Îmi place, declară ea. E drăguţ. Prefer roşul faţă de negru. Tata mereu alege maşini negre. Una roşie ar fi mai drăguţă.

Îl aduseră pe Creemy şi merseră cu toţii în garaj, unde domnul Rakshasas îi luă de mâini şi-şi închise ochii, invitându-i să se gândească la mintea lui ca la un fel de amplificator care i-ar ajuta să mărească puterea propriilor lor gânduri.

— Domnule Groanin? spuse el. Aţi fi atât de bun să număraţi în sens invers, de la zece? John. Philippa. Fiţi gata să vă rostiţi cuvintele de concentrare, când îl auziţi pe domnul Groanin spunând „zero". Aţi înţeles?

— Înţeles, spuseră gemenii.

— Oricând sunteţi gata, domnule Groanin.

— Zece-nouă-opt-şapte-şase-cinci-patru-trei-doi-unu-zero!

— FABULONGOSHOO...

— ABECEDARIAN!

— ... MARVELISHLYWONDERPIPICAL!

Pentru câteva clipe, aerul din interiorul garajului se văluri ca o fata morgana deasupra nisipului încins al deşertului. Temperatura crescu şi ea considerabil, urmând apoi un clinchet, ca şi când o lingură ar fi lovit o sticlă. Domnul Groanin clipi o dată, dar nu văzu nimic, însă când clipi din nou, un Ferrari roz strălucitor se afla în garaj.

— Roz? urlă John. N-are culoarea care trebuie. Cum am făcut un Ferrari roz? Şi roţile? Ce s-a întâmplat cu roţile?

Era adevărat: şi roţile erau greşite. În loc de profilul subţire din aluminiu, gravat cu un cal cabrat, care se găseşte

de obicei la un Ferrari, acesta avea roți mari, de teren, cum se văd la un Range Rover.

— E vina mea, se scuză Philippa. Mă tem că am început să mă gândesc la culoarea roz în ultimul moment.

— Și roțile? gemu John.

— Ei bine, am fost un pic confuză, mărturisi sora lui. Atunci când domnul Groanin a pomenit despre un Range Rover, am început să mă gândesc la mașina părinților lui Holly Reichmann.

— Pare că poate fi condusă, anunță Groanin, deschizând ușa și ridicând scaunul din piele, astfel încât gemenii să se poată sui pe cele două scaune mici din spate. Dacă mă întrebați pe mine, e chiar o îmbunătățire.

— Haideți atunci, spuse John. Să mergem.

Acesta fu semnul pentru domnul Rakshasas să se întoarcă în lampa sa, pe care Philippa o ridică și o strânse la piept.

Creemy apăsă pe un buton de pe perete, ca să deschidă ușa electrică a garajului, în timp ce Groanin se urcă în mașină după gemeni și închise portiera.

— Eu, unul, prefer Rolls-Royce. Asta e un pic cam înghesuită pentru gusturile mele.

Creemy murmură ceva în arabă și arătă spre contactul mașinii, clătinând din cap.

— Nu prea e ulei în lampa asta a băiatului, mormăi Groanin, întorcându-se pe scaun ca să-l privească pe John. Ai uitat de chei, deșteptule.

— Îmi pare rău, spuse John și, închizându-și ochii, se concentră: ABECEDARIAN!

Câteva clipe mai târziu, Creemy dădu din cap și porni motorul, care părea mai puțin puternic decât crezuse John. Creemy scoase ciudatul Ferrari din garaj și o luă pe drumul

care mergea spre sud, afară din Oraşul Grădinilor, spre partea veche a oraşului Cairo, unde se afla şi magazinul de antichităţi.

Traficul prăfuit al oraşului nu mai văzuse niciodată o maşină atât de ciudată precum Ferrariul roz, iar oamenii se aplecau afară din autobuze, curioşi, sau ieşeau din magazine ca să se uite la el. Groanin gemu zgomotos atunci când Creemy fu nevoit să tragă brusc de volan ca să evite un măgar care trăgea după el o căruţă. Căruţaşul se ridică şi arătă spre Ferrariul roz, râzând. John îl observă.

— Cât de ruşinos, spuse el, cufundându-se în scaunul lui.

Creemy ajunse în final pe un drum mai liber şi apăsă pedala de acceleraţie. Maşina prinse viteză şi-i lăsă pe ceilalţi, încet-încet, în urmă. Uşor dezamăgit de primul său Ferrari, John se simţi uşurat atunci când, în sfârşit, ajunseră la Oraşul Vechi şi Creemy opri maşina.

— Amintiţi-vă de ceea ce a spus domnul Rakshasas, le atrase atenţia Groanin. Indiferent ce vă spune individul acela, cred că este bine să-i lăsăm impresia că încă avem încredere în el. E o vorbă veche pe care-o avem noi, în Lancashire: „Ţine-ţi prietenii aproape şi duşmanii şi mai aproape".

Lăsând lampa în care se afla domnul Rakshasas în maşină cu Creemy, domnul Groanin şi gemenii o luară pe străduţa mică şi pietruită, spre magazinul lui Hussein Hussaout.

Avură noroc că domnul Groanin îi avertizase să arate încredere, pentru că prima persoană pe care o văzură atunci când intrară fu Baksheesh, fiul lui Hussein Hussaout, care purta un bandaj la picior, dar altfel părea că-şi revenise. Hussaout însuşi, aşezat pe aceeaşi grămadă de perne, purtând acelaşi costum alb şi fumând din aceeaşi narghilea,

părea destul de obosit şi îngrijorat dar, văzându-i pe gemeni şi pe domnul Groanin, încercă din răsputeri să se arate cât mai primitor.

— Bună ziua, spuse el. Ce vă aduce aici? Aproape instantaneu, adăugă, pe un ton inocent: Şi unde e Nimrod?

— Speram să ne spuneţi dumneavoastră asta, replică domnul Groanin. Sunt valetul domnului Nimrod, domnule. Mă tem că nu l-am mai văzut de când a plecat spre dumneavoastră, aseară.

— Dar n-a ajuns aici, spuse Hussaout, ridicându-se în picioare şi părând chiar îngrijorat acum. Presupun c-a fost reţinut de ceva mult mai important şi că se va întoarce astăzi.

Philippa nu era foarte convinsă de povestea lui.

— Dacă n-a venit aici, atunci unde credeţi că s-a dus? îl întrebă ea, politicoasă, pe Hussaout.

Egipteanul ridică din umeri.

— Vă rugăm, domnule Hussaout, interveni John. Ne ajutaţi să-l găsim?

Hussein Hussaout privi nervos către fiul lui care, din fericire, nu arăta niciun semn că i-ar fi recunoscut pe gemenii care fuseseră în dormitorul lui cu o zi în urmă.

— Desigur, spuse el. Uite, de ce nu mergeţi voi acasă şi să aşteptaţi telefonul meu. O să cercetez prin jur. Voi căuta în câteva dintre locurile lui preferate. Important este să nu vă faceţi prea multe griji. Vă zic, Cairo este un oraş mare. Oamenii dispar tot timpul. Dar, de obicei, apar din nou. Dacă voi crede că există motive de îngrijorare, voi suna chiar eu la poliţie. Ce ziceţi?

— Este foarte drăguţ din partea dumneavoastră, vă asigur, spuse domnul Groanin. Şi suntem încântaţi de faptul că Nimrod are un prieten atât de bun. Nu-i aşa, copii?

— Da, răspunseră gemenii, fără să se simtă câtuşi de puţin încântaţi şi fiind destul de convinşi acum de faptul că Hussein Hussaout îi minţea. Era ceva în neregulă cu însănătoşirea atât de rapidă a lui Baksheesh, care părea să fie oarecum legată de dispariţia lui Nimrod. Băiatul însuşi îi privea nervos pe gemeni, mutându-şi privirea de la unul la altul, ca un robot prins cu mâţa-n sac.

— Încă un lucru, spuse John, în timp ce erau pe punctul de a pleca din magazin. Era o stratagemă pe care-o văzuse la avocaţii din procesele televizate: îşi lăsau martorii să creadă că nu mai aveau întrebări şi apoi aruncau o ultimă întrebare, sperând să-i prindă cu garda coborâtă. Locul ăsta unde trebuia să mergeţi, în deşert. Nu credeţi că s-a dus acolo singur, nu?

Hussein Hussaout încercă să pară gânditor pentru un moment.

— Nu, spuse el. Nu cred. I-am dat doar o idee generală despre unde s-ar afla.

— Şi unde anume i-aţi spus c-ar fi?

— La Medinet el-Fayyum, spuse Hussaout. Apoi clătină, ferm, din cap. Dar nu-l veţi găsi acolo, sunt sigur de asta. De ce-ar fi mers acolo fără mine? N-are niciun sens. Doar eu ştiu unde este el. Hussein Hussaout se grăbi să se corecteze. Adică, unde este locul. Locul de lângă Medinet el-Fayyum. Unde urma să-l duc şi pe Nimrod. N-are niciun rost să-l căutaţi acolo.

— Vă vom aştepta telefonul, spuse domnul Groanin.

— Da. Da, vă rog.

În clipa în care se întoarseră la maşină, domnul Groanin se încruntă.

— E un muşteriu greu de citit, nu încape nicio îndoială, spuse el.

— Dacă asta înseamnă că nu este de încredere, replică Philippa, atunci sunt de acord.

— Mi s-a părut mie, întrebă John, sau a părut destul de nervos la ideea c-am merge în acest loc, Medinet el-Fayyum?

— Nu, şi eu am remarcat, confirmă Philippa. Şi aţi auzit ce-a zis? „Doar eu ştiu unde este EL." Apoi s-a corectat, desigur, şi a zis: „Doar eu ştiu unde este LOCUL." Există doar o singură situaţie în care se poate face o astfel de greşeală: atunci când creierul tău gândeşte ceva, iar gura spune altceva.

— Da, ai dreptate, aprobă Groanin. Se numeşte scăpare freudiană. Şi sugerează că există o cauză inconştientă pentru un cuvânt greşit dintr-o propoziţie, care poate fi ghicită.

— Cred c-ar trebui să facem exact ceea ce nu voia el să facem, propuse John.

— Şi adică? întrebă Philippa.

— Să mergem la Medinet el-Fayyum, bineînţeles. Poate că i-a văzut cineva maşina. Un Cadillac Eldorado alb nu e chiar o maşină care să treacă neobservată în Egipt.

Domnul Groanin ciocăni în lampa veche din bronz a domnului Rakshasas.

— Aţi auzit, domnule Rakshasas? spuse el, cu voce tare. Vrem să mergem la Medinet şi să-l căutăm pe Nimrod.

O voce slabă, părând că-i aparţine cuiva care vorbea dintr-o fântână foarte adâncă, le răspunse:

— Ideea băiatului e mai bună decât orice aş fi putut eu să născocesc.

— Bine, atunci am stabilit, hotărî Groanin, punându-şi centura de siguranţă. Creemy? Arătă prin fereastra Ferrariului roz: Medinet el-Fayyum. Şi nu face economie de cai-putere.

Două ore mai târziu, Ferrariul roz ajunse la Medinet el-Fayyum, un orăşel destul de întins, aflat la vest de marele fluviu Nil. După ce fu parcat în piaţă, Ferrariul atrase destul de repede o mulţime de spectatori şi, cu ajutorul unor fotografii ale Cadillacului Eldorado alb, condus de Nimrod, pe care le purta cu mândrie în portofel, Creemy începu să-i întrebe pe localnici dacă-şi amintea careva să fi văzut acea maşină cu o noapte în urmă. Dar se părea că nimeni n-o văzuse şi, după o oră de întrebări răbdătoare, cei patru începură să se simtă uşor descurajaţi.

— Poate c-am putea să mergem pe aici, prin jur, propuse Philippa. Şi să vedem dacă nu cumva zărim noi maşina pe undeva.

Groanin arătă spre cealaltă parte a unui canal de irigaţii care lega râul de oraş.

— Vedeţi ăla de acolo? spuse el. Acela este Deşertul de Vest. Mai multe mii de kilometri pătraţi. Apoi, Groanin arătă în direcţia opusă. Şi acela este Deşertul de Est. Tot câteva mii de kilometri pătraţi. Să căutăm prin jur? Nu prea cred.

— Domnul Groanin are dreptate, spuse John. E ca şi cum am căuta acul în carul cu fân.

— Ce-ar fi să ne transformăm în păsări de pradă, propuse Philippa, şi să zburăm prin jur?

— Nu recomand asta, interveni domnul Rakshasas, din interiorul lămpii sale. În primul rând, transformarea într-un animal sau într-o pasăre cere multă experienţă. Şi, în cel de-al doilea, niciunul dintre voi n-a învăţat să zboare.

— Atunci, asta este, spuse John, lovind cu piciorul o piatră.

Deja soarele apunea acum şi era clar că, destul de curând, aveau să fie nevoiţi să se întoarcă la Cairo. Gemenii nu-şi

puteau ascunde dezamăgirea sau temerile privind siguranța lui Nimrod. În cele din urmă, în clipa în care Creemy era gata să pornească mașina și s-o ia înspre casă, un bărbat călărind o cămilă, care aflase despre Ferrariul roz și despre căutarea unui Cadillac Eldorado alb, se îndreptă către ei și începu o conversație cu Creemy, pe care o sfârși arătând în susul drumului și dându-i indicații.

— Cadillac, spuse Creemy și, după ce-i mulțumi călărețului, porni mașina. El văzut.

Domnul Rakshasas, traducând conversația celor doi din arabă în engleză, adăugă că străinul care călărea cămila îi spusese lui Creemy că văzuse o mașină americană în satul Biahmu, la câteva minute distanță de intersecția cu drumul principal, lângă o grămadă de pietre și niște ruine.

Ajunseră destul de repede înapoi, pe drumul principal, de unde, văzând un semn care arăta către Sennuris și Biahmu, Creemy îndreptă Ferrariul către un drum destul de accidentat pe o distanță de câțiva kilometri.

— Mai bine că avem roți de Range Rover la mașina asta, observă Groanin, când mașina lovi, cu zgomot, o altă groapă din drum. Dac-am fi avut roțile originale, n-am fi putut să mergem prin hârtoapele astea.

În cele din urmă, ajunseră la o grămadă de pietre, lângă care se afla o pereche uriașă de picioare din piatră și chipul unui faraon uitat. Creemy opri mașina și ieșiră cu toții afară.

— Astea sunt, probabil, ruinele, spuse John.

— Nu, nu ruine, rosti încet Groanin. Asta este poezie.

— Poezie? întrebă, mirată, Philippa. Îi plăcea destul de mult poezia, dar nu înțelegea despre ce vorbea Groanin. Înainte să-l roage însă să-i explice, Groanin deja se lansase în recitarea uneia dintre cele mai cunoscute poezii din literatura engleză:

Am cunoscut un călător venit de pe un vechi tărâm,
Care-a spus: „Două picioare uriaşe, fără trup, din piatră
Se află în deşert! Aproape de ele, în nisip,
Pe jumătate îngropat se află un chip,
A cărui încruntare şi buză încreţită, şi căutătură dură,
Spun că artistul care l-a sculptat prea bine a citit
Acele patimi care încă mai trăiesc, întipărite-n lucruri fără viaţă,
De mâna care le-a făurit, şi inima care le-a hrănit;
Iar pe piedestalul său, cuvintele acestea sunt cioplite:
Ozymandias mi-e numele, şi sunt al Regilor din lume Rege:
La vorbele-mi, cuprinşi de disperare, luaţi cu toţi aminte!
Nimic nu mai rămâne în urmă. În jurul decăderii
Acestei colosale stricăciuni, nemărginite în singurătate,
Se-ntind în depărtare, pustii, nisipurile tăcerii.

Groanin se opri, parcă aşteptând ca efectul poeziei să pătrundă în mintea tinerilor săi ascultători.

— Ce poezie este aceasta, domnule Groanin? îl întrebă Philippa, care se gândea că i-ar plăcea s-o mai asculte o dată.

— Ei, să nu-mi spuneţi că n-aţi mai auzit niciodată *Ozymandias*, rosti Groanin, clătinând din cap. Amintiţi-mi să vă dau un exemplar din *Noua ediţie Oxford a versurilor britanice*, atunci când ajungem înapoi. *Ozymandias* este primul poem pe care l-am învăţat vreodată la şcoală. De Shelley. Unul dintre cei mai mari poeţi englezi care au trăit vreodată.

— Bănuiesc că vrea să fie ironic, spuse John, care sărise pe o stâncă, încercând să vadă mai bine zona din jur. Deodată, zâmbi: Cum ar suna „Nimic nu mai rămâne în urmă... afară de un Cadillac alb".

Cadillacul alb al lui Nimrod era parcat aproape de peretele din piatră, de cealaltă parte a ruinelor. Era intact şi

descuiat, iar capota parţial îngropată în nisip, de parc-ar fi fost acoperită de o furtună.

— Mă duc să caut prin maşină, spuse John. Poate c-a lăsat un bilet.

Dar înăuntru nu era nimic.

Philippa îşi puse palmele în jurul gurii şi începu să-l strige pe Nimrod, în timp ce John se căţăra înapoi pe pietre ca să vadă ce mai putea observa în jur; dar nu erau nici măcar vulturi pe cer care să indice prezenţa unui cadavru pe vreo dună îndepărtată de nisip.

Philippa strigă încă o dată. Apoi îi veni o idee şi, închizându-şi ochii pentru o clipă, îşi rosti cuvântul de concentrare: FABULONGOSHOOMARVELISHLYWONDERPIPICAL! O portavoce din alamă, de genul celor folosite de marinari ca să comunice de la un vas la altul, apăru în nisip.

— Aşa mai merge, aprecie Groanin, în timp ce Philippa se învârtea printre ruine, strigându-l în continuare pe Nimrod prin megafonul ei. Nu se poate să n-audă asta, adăugă, acoperindu-şi o ureche cu singura sa mână.

— Opreşte-te, strigă şi John. Cred c-am auzit ceva.

Philippa îşi coborî portavocea şi ascultă, atentă.

În cele din urmă, Groanin răsuflă şi clătină din cap.

— Nu e nimic aici, spuse el, încet. Şi, fluturând energic din mână înspre deşertul arid, adăugă: Nimic! Dacă mă întrebaţi pe mine, a ajuns aici în maşina lui şi apoi a plecat cu altă maşină. Cel mai probabil, a fost răpit. Sau închis într-o sticlă şi luat.

John se ghemuise în spatele Cadillacului.

— Pe lângă urmele noastre de cauciucuri, mai este un singur rând, anunţă el. Parc-ar fi venit aici cu maşina şi apoi ar fi dispărut. Băiatul merse în faţa maşinii şi inspectă duna de

nisip care acoperea capota. Mă întreb... Vouă vi se pare că nisipul a ajuns pe cale naturală aici? Tot nisipul? Nu-mi amintesc să fi fost atât de puternic vântul astăzi.

— Nisipul e nisip, spuse Groanin. Şi cum ajunge în orice loc rămâne un mister pentru noi.

— Ăsta nu e un răspuns, îl repezi, iritat, John.

Dar Groanin deja se îndrepta înapoi spre Ferrariul roz.

— Vă spun eu, nu e nimic aici, repetă el supărat şi, intrând în maşină, închise uşa şi porni aerul condiţionat. Oftă de uşurare, în timp ce aerul rece îi învăluia trupul. Îi privi pe John şi Philippa vorbind cu domnul Rakshasas, care se afla încă în lampa sa, timp de câteva minute, şi apoi, când aceştia se întoarseră la maşină, i se păru că gemenii îl priveau într-un mod ciudat. Philippa deschise portiera maşinii, lăsând tot aerul rece să iasă.

— Domnule Groanin, spuse ea, cu grijă.

— Da, ce este? Simţind că gemenii pun ceva la cale, Groanin se încruntă şi adăugă: Orice-ar fi, nu doresc să ştiu. Mi-e cald, sunt obosit, mi-e sete şi vreau să mă întorc în camera mea.

— Ne-a venit o idee, continuă cu delicateţe Philippa. Dar implică un sacrificiu din partea dumneavoastră.

— Sacrificiu? Nu voi fi sacrificat ca să-l salvez pe unchiul vostru.

— Nu vrem să vă sacrificăm pe dumneavoastră, domnule Groanin, îl linişti Philippa. Vrem doar să folosiţi ceva din puterea dumneavoastră, ceva care ar fi fost în beneficiul propriu, pentru beneficiul altuia.

Groanin se încruntă.

— Mai puţin mister, te rog, copilă, ceru el. Şi mai multă claritate. N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti acum.

— Acum multă vreme, Nimrod v-a acordat îndeplinirea a trei dorinţe şi, până acum, aţi folosit doar două, nu? Fata se opri. Ei bine, nu e evident? Vă puteţi folosi cea de-a treia dorinţă ca să-l găsim pe Nimrod. Tot ceea ce trebuie să faceţi este să spuneţi: „Dorinţa mea este să ştiu unde se află Nimrod" şi-l vom găsi.

— Vreţi să-mi folosesc cea de-a treia...? Anii lungi de obişnuinţă îl împiedicară pe Groanin să folosească termenul exact, „dorinţă", şi în loc de asta el făcu un gest de spirală cu degetul, de parc-ar fi mimat acţiunea prin care un djinn îndeplinea o dorinţă.

— Exact, zâmbi Philippa.

— Dar asta ar însemna să nu mai am nicio chestie de-aia rămasă, obiectă Groanin. Ar însemna că, în toţi aceşti ani pe care i-am petrecut gândindu-mă la ceva, am pierdut timpul. Se încruntă: Oricum, n-ar trebui ca Nimrod să fie aici, ca să-mi îndeplinească dorinţa?

— Am discutat problema cu domnul Rakshasas, îi răspunse Philippa. Dacă Nimrod se află la mai puţin de cinci mile de aici şi dacă strigaţi destul de tare, vă va auzi şi vă va îndeplini dorinţa. Dar, dacă n-aude, atunci n-o va îndeplini şi cu siguranţă nu ne va fi mai rău decât ne este acum.

— Şi, oricum, nu veţi mai avea parte de o a treia dorinţă, dacă Nimrod e mort, nu? interveni şi John.

— Pe lângă asta, adăugă Philippa, am discutat şi am fost de acord să vă oferim şi noi îndeplinirea a trei dorinţe.

Groanin râse.

— Cu tot respectul, niciunul dintre voi nu se compară cu unchiul vostru Nimrod. Uitaţi-vă la ce s-a întâmplat atunci când aţi încercat să creaţi un Ferrari roşu. Nu spun că nu este bine, doar că, ei bine, în materie de astfel de chestiuni, nimeni nu vrea decât ce e mai bun, nu?

Se opri şi ieşi din maşină, învârtindu-se pe lângă ea şi cântărind în minte situaţia.

— Mă scuzaţi, spuse el, dar am nevoie de puţin timp de gândire, după atâţia ani de nehotărâre. Este o chestie destul de importantă, asta despre care vorbim aici. Ceva care mi-ar putea afecta restul vieţii.

Menţionarea restului vieţii sale păru că atinge ceva în adâncul lui Groanin; şi deodată îşi dădu seama cât de mult irosise din ultima perioadă a vieţii sale căutând cea de-a treia dorinţă. Oare timpul care-i mai rămăsese de trăit avea să fie petrecut în acelaşi fel? Şi, deodată, ştiu ce trebuie să facă. Nu doar pentru Nimrod. Ci şi pentru el însuşi.

— O s-o fac, anunţă el. O s-o fac, o s-o fac! N-aveţi idee câte necazuri mi-a adus această a treia chestie. Tot timpul ros de nehotărâre, gândindu-mă la ce să fac cu ea... Şi mereu m-am temut că o s-o folosesc din greşeală şi o s-o irosesc pe ceva inutil. Domnul Groanin zâmbi: Dumnezeule! Ar fi extraordinar dac-ar putea să mi se îndeplinească în sfârşit chestia şi s-o consum cu folos şi să termin pentru totdeauna cu ea. N-ar fi cel mai potrivit?

— Aşa vă vrem, domnule Groanin, îl felicită John.

— Dar staţi un moment, se încruntă Groanin. Aşteptaţi doar o clipă. Îşi roti un deget către gemeni. Trebuie să fii extrem de atent cu chestiile. Uneori poţi folosi cuvântul ăla cu „d" şi totul iese într-un fel pe care nu-l poţi anticipa. Credeţi-mă, ştiu perfect ceea ce spun. Aşa că, să zicem că spun: chestia mea este să ştiu unde este Nimrod acum. Este posibil să mă pomenesc transportat acolo unde se află el, şi atunci eu aş şti, dar n-am fi mai câştigaţi cu asta. Înţelegeţi?

— Poate c-ar trebui să scriem dorinţa pe hârtie, înainte, propuse John. În mod precis. Conform regulilor numite de Nimrod *Legile Bagdadului.*

— Îhî, aşa-i. *Legile Bagdadului!* Groanin aprobă din cap. Da, aşa trebuie să facem.

— „Fără să mă aflu într-un alt loc sau moment decât cel prezent", începu să dicteze Philippa, „îmi doresc să ştim cu toţii *exact...*"

— „*Exact*", repetă Groanin. Excelent.

— „*Exact* unde se află Nimrod acum", continuă Philippa.

John îl privi întrebător pe domnul Groanin, apoi pe Philippa şi, văzându-i că aprobă, scrise dorinţa în caietul său. Apoi, rupând foaia, citi dorinţa cu voce tare, pentru domnul Rakshasas.

— E o dorinţă bună, fu de părere acesta. Foarte precisă. Nu lasă loc de erori. Conformă cu secţiunea 93 a *Legilor Bagdadului*. Să sperăm că Nimrod o va auzi. Altfel, nu prea ştiu ce putem să facem. Nu prea putem să mergem prin tot Egiptul, repetând dorinţa, în speranţa că Nimrod o va auzi. În privinţa asta, Cadillacul reprezintă, probabil, unica noastră speranţă să ne restrângem căutările.

John îi întinse bucata de hârtie domnului Groanin.

— Gata? îl întrebă el.

— N-o să fiu niciodată mai pregătit decât acum, mărturisi domnul Groanin. Privi ceea ce scrisese John, ca un actor care încearcă să se familiarizeze cu un rol dintr-o piesă, iar apoi aprobă din cap. Bine. Haide!

Groanin îşi umezi nervos buzele şi apoi începu să dea glas dorinţei.

— Fără să mă aflu într-un alt loc sau moment decât cel prezent, îmi doresc să ştim cu toţii exact unde se află Nimrod acum, citi el, cu grijă.

În clipa următoare, pământul se zgudui şi, pentru câteva clipe, crezură cu toţii că se producea un alt cutremur.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Groanin.

— Asta a fost îndeplinirea dorinţei, idioţi nesimţitori, se auzi vocea profundă a lui Nimrod. Sunt aici. Nu m-aţi auzit strigând mai devreme?

— Te auzim, strigă Philippa. Dar nu te putem vedea.

— Normal că nu puteţi, spuse vocea lui Nimrod. Asta pentru că sunt îngropat de viu. Într-un mormânt, sub nisip, cam la două sute de iarzi de maşină. Mergeţi spre vest, către soare, şi o să vă spun eu când vă apropiaţi.

— Eşti bine? întrebă Philippa.

— Da, sunt bine, răspunse vocea lui Nimrod. Dar sunt un pic supărat pe mine c-am fost păcălit atât de uşor de Hussein Hussaout.

— Cum a putut face asta? întrebă Philippa, continuând să meargă în direcţia vocii lui Nimrod.

— Pentru că-mi rod unghiile, mărturisi Nimrod. A fost mereu un obicei de-al meu. Este unul dintre lucrurile de care are nevoie un om ca să lege un djinn. O parte din el, cum ar fi un dinte, o şuviţă de păr sau o unghie.

— Când am fost la magazinul lui Hussein Hussaout, îţi rodeai unghiile, îşi aminti John.

— Aşa se pare, încuviinţă Nimrod. Dar cumva îmi ştia şi numele secret. Cu aceste două elemente, m-a putut închide în mormântul ăsta.

— Dar de ce ar vrea Hussein Hussaout să te trădeze? întrebă John.

— Pentru că e şantajat de Ifriţi. Pe când mă aflam întins pe jos, năucit, în mormânt, l-am auzit cerându-şi scuze şi rugându-mă să-l iert. Sărmanul, n-a prea avut de ales. Ifriţii l-au otrăvit pe fiul lui, Baksheesh, şi pe câine, Effendi, şi au lăsat câinele să moară, ca un exemplu despre ceea ce i s-ar

întâmpla lui Baksheesh, dacă Hussein Hussaout nu făcea exact ceea ce i se spunea.

— L-am văzut pe Baksheesh, spuse John. Şi-a revenit de când l-am văzut ultima dată. Ne-am dus iar la magazin. Ne-am prefăcut c-am crezut ceea ce ne spunea. Că n-ajunseseşi pe acolo. Nu cred c-a bănuit că şi noi eram djinni.

— Am noroc cu nişte nepoţi atât de inteligenţi, altfel aş fi rămas aici secole întregi. Aţi făcut o treabă excelentă de detectivi. Ca să nu mai spun de faptul că v-aţi gândit că domnul Groanin mai avea o dorinţă. Ceea ce-mi aminteşte cât de îndatorat îţi sunt, domnule Groanin!

— Lăsaţi asta acum, spuse Groanin, mergând în continuare prin deşertul torid înspre soare. Ne apropiem?

— Încă vreo cincizeci de iarzi şi ajungeţi, îi îndrumă vocea lui Nimrod. O să vedeţi un dâmb. Mergeţi până la baza lui şi mai aşteptaţi instrucţiuni.

— Îl văd, anunţă John.

La baza dâmbului se opriră, după cum li se spusese, şi începură să privească în jur, la peisajul format în întregime din dune de nisip. Li se părea imposibil ca Nimrod să fie undeva prin apropiere.

— Unde staţi voi acum, se auzi vocea lui Nimrod. Sunt chiar sub picioarele voastre. Va trebui să mutaţi cea mai mare parte a dunei de nisip din faţa voastră. Singuri. Nu vă pot ajuta, înţelegeţi? Pentru că mormântul ăsta e sigilat cu puterea unui djinn, nu pot face nimic ca să vă ajut.

— Îl putem face să dispară? întrebă Philippa.

— Ar lua prea mult timp, răspunse Nimrod. Nisipul, prin definiţie, este un element prea înşelător pentru novici ca voi, ca să-l puteţi face să dispară. Fiecare fir de nisip tinde să se comporte ca un obiect individual, ceea ce-l face greu de

mânuit cu puterea unui djinn. Nu-l puteţi face să dispară şi nu-l puteţi sufla. Va trebui să găsiţi o modalitate să-l mutaţi.

— Bine, acceptă John. Ceva care să mute pământul. Un excavator. O privi pe Philippa. Crezi că ştii cum arată unul?

— Nu sunt foarte sigură, mărturisi Philippa.

— Am eu unul cu telecomandă acasă, spuse John. Galben. Stă peste cărţile mele. Acum ştii?

— Se întâmplă că, interveni Groanin, pe drumul înspre Medinet el-Fayyum, am trecut pe lângă nişte utilaje şi sunt destul de sigur că printre ele era şi un excavator. Uite, rămân eu aici cu domnul Rakshasas, ca să nu uităm unde este îngropat Nimrod. Voi doi şi cu Creemy mergeţi înapoi la drumul principal, să vedeţi dacă puteţi aduce excavatorul. Sau faceţi altul. Nu ştiu. Dar grăbiţi-vă. Se va întuneca în curând, iar locul ăsta deja începe să-mi dea fiori.

CAPITOLUL 17
SCORPIONUL

Stând singur în deşert, aşteptându-i pe Creemy şi pe copii să se întoarcă, Groanin se simţea oarecum ca o statuie uitată de lume. S-ar fi aşezat pe pământ, dar îi era teamă să nu fie muşcat de vreun scorpion, o creatură atât periculoasă, cât şi des întâlnită în deşert.

— Aşadar? îl întrebă el, emoţionat, pe Nimrod, în timp ce zbură ceva — un liliac? — aproape de capul lui. Cum e acolo, jos?

— Frig şi întuneric, răspunse Nimrod. N-am putut să fac nimic în privinţa asta. Puterea de djinn care mă leagă este foarte mare, iar puterile mele sunt aproape inutile aici. Probabil că Hussein a folosit o legare dublă. Sau chiar triplă. Am o lanternă, dar bateriile încep să se termine. Mobilul nu-mi merge. Şi am mâncat toată ciocolata pe care-o aveam în buzunar. Aşa că lucrurile stau destul de prost.

— Atunci, cum aţi putut să-mi îndepliniţi dorinţa? întrebă Groanin. Dacă n-aveţi nicio putere.

— *Legile Bagdadului*, spuse Nimrod. Secţiunea 152. O dorinţă importantă are prioritate faţă de legarea unui djinn. Vezi tu, atunci când îndeplinirea unei dorinţe este acordată, puterea acelei dorinţe i se ataşează purtătorului. Într-un fel, nici nu era prea mare nevoie să fiu prin preajmă ca să ţi se îndeplinească dorinţa. Nimrod oftă. Ce păcat c-ai avut doar

o dorinţă. Încă o dorinţă dacă mai aveai la dispoziţie şi ieşeam de aici.

— Mi-ar fi plăcut şi mie, mărturisi Groanin. Privi apoi în jur, la o creatură care se târa pe pământ; observă că era vorba despre un şarpe, care intră într-o gaură. Tot ţinutul ăsta îmi dă fiori.

Patruzeci de minute şi patruzeci de secunde mai târziu, Creemy şi gemenii se întoarseră cu un excavator, un Tata Hitachi portocaliu, cu o capacitate a cupei de un metru cub şi o adâncime de săpare de opt metri. Spre surprinderea lui Groanin, vehiculul părea că se conduce singur; asta, până când îl văzu pe John, ieşind din Cadillac cu o telecomandă în mână.

— Este exact ca şi excavatorul meu de jucărie de acasă, explică el. Mă pricep destul de bine să-l conduc, aşa c-am zis că-i mai simplu să-i fac câteva modificări celui adevărat. Şi, sub comanda lui expertă, excavatorul începu să sape în duna de nisip şi să depună nisipul la câţiva metri mai încolo de locul sub care se afla Nimrod.

O oră de săpat îi aduse aproape lângă uşă, iar Creemy îndepărtă ultimele rămăşiţe de nisip cu o lopată găsită în excavator. Deja se întunecase şi în jurul lor se mai aflau doar liliecii care se învârteau la lumina lunii, astfel încât şoferul fu nevoit să lucreze la lumina farurilor excavatorului, în timp ce John ţinea o lanternă găsită în portbagajul Cadillacului.

— E un loc malefic, spuse Groanin. O simt. Teribil.

— Nu mai spuneţi nimic, interveni Philippa. Şi-aşa sunt speriată.

— Aproape am ajuns, strigă John.

Creemy se retrase din faţa uşii şi, aruncând lopata deoparte, îi strigă lui John să coboare treptele cu lanterna.

Philippa porni pe urmele lui către uşa din piatră şi-l ajunse în clipa în care începuse să inspecteze spaţiul dintre uşă şi perete.

— Staţi un pic, spuse el. E ceva prins de uşă.

— Nu, orice-ai face, nu-l atinge, John, strigă Nimrod. Mi-era teamă de asta. Probabil că e un sigiliu de djinn.

— Ce înseamnă asta? întrebă Philippa.

— Înseamnă că Iblis sau unul dintre Ifriţi era cu Hussein Hussaout, spuse Nimrod. Doar ei ar fi putut face asta. Este foarte probabil să fie făcut din jad sau din cupru, ambele având puteri de talisman pentru tribul Marid; nu putem atinge aceste materiale, dacă se află sub puterea unui djinn.

— Bănuiesc că asta explică de ce mamei nu-i place jadul, murmură Philippa.

— Cu siguranţă, răspunse Nimrod, aşa că niciunul dintre voi nu trebuie să-l atingă. Sigiliul trebuie rupt doar de Creemy sau de domnul Groanin, pentru că altfel puterea Ifriţilor v-ar lega şi pe voi, copii. Sau mai rău.

John clătină din cap.

— Nu mi se pare c-ar fi jad sau cupru, raportă el. Mi se pare că este o bucată mare de substanţă ca de ceară, în spaţiul dintre uşă şi perete. E cam de mărimea unei mingi de fotbal şi pare semitransparentă. Ia staţi o clipă. Se mişcă. Parc-ar fi ceva arămiu înăuntru. Măiculiţă! E un scorpion!

— Un sigiliu viu, tălmăci Nimrod. Sunt cele mai periculoase dintre toate. Şi pentru oameni, şi pentru djinni, în egală măsură. Ceea ce înseamnă că însuşi Iblis a fost aici. Asta explică, desigur, şi puterea legării. Orice-aţi face, nu încercaţi să rupeţi sigiliul, fiindcă altfel scorpionul va ieşi şi va încerca să vă omoare. Trebuie să aprindeţi un foc sub sigiliu, care să topească învelişul de ceară şi să omoare scorpionul.

Se întoarseră la treptele din piatră, căutând ceva care s-ar fi putut aprinde, ceea ce nu era atât de uşor pe întuneric, şi având în vedere că tufişurile şi copacii sunt aproape inexistenţi în deşert.

— Am putea folosi covoraşele de la Ferrari, propuse Philippa. Dacă le înmuiem în benzină, ar trebui să ardă destul de uşor.

— Oricum n-aveau culoarea potrivită, încuviinţă John şi începu să le sfâşie.

— Încă un lucru, le spuse Nimrod, în timp ce gemenii puneau covoraşele îmbibate cu benzină sub sigiliul uşii de la mormântul lui Akhnaton. Atunci când scorpionul va fi ars, s-ar putea să auziţi cuvântul pe care i l-a dat Iblis lui Hussein Hussaout ca să facă legarea. Ţineţi-l minte, dacă se întâmplă aşa. Ar putea fi un indiciu.

Domnul Groanin aprinse un chibrit.

— Îmi place la nebunie un foc bun, spuse el, după care aruncă băţul aprins pe covoarele înmuiate în benzină.

O pălălaie se ridică în aer, iluminându-le feţele murdare şi îngrijorate şi, aproape imediat, balonul de ceară de pe uşa mormântului începu să se topească, făcând ca scorpionul arămiu din interior să se mişte. Chiar şi prin ceară, puteau cu toţii vedea coada înţepătoare a creaturii îndoindu-se pe spatele ei şi tremurând, ca unghia unei vrăjitoare rele.

— Nu vreau să fiu lângă chestia aia, atunci când se va topi ceara, recunoscu Groanin, urcând câteva trepte mai sus, mai departe de pericol. Dar, pentru câteva clipe, Creemy şi gemenii rămaseră încă pe loc. În cele din urmă, atunci când ceara se topi, cel mai mare scorpion pe care-l văzuse vreodată cineva, inclusiv Creemy, căzu în flăcări.

Gemenii înghiţiră amândoi în sec, speriaţi. Corpul lung de doisprezece inci al creaturii era la fel de gros şi de solid

împlătoşat ca al unui tatu, cleştii păreau desprinşi de pe o masă de tortură, cele opt picioare semănau cu ale unui păianjen, dar cea mai înfricoşătoare era coada, care avea mai mult de zece inci şi se termina cu un ac cât degetul mare al unui om. Spre oroarea lor, arahnida fu cuprinsă de flăcări, dar nu fu mistuită imediat, ci, cu o flacără lungă şi albastră ţâşnind din trupul său la aproape un picior înălţime, deasupra acului său veninos, scorpionul sări de pe covoarele arzând şi ţâşni instinctiv către gemeni, de parc-ar fi ştiut că făceau parte din acelaşi trib de djinni ca şi prizonierul pe care fusese pus să-l păzească pentru eternitate.

Creemy şi John se dădură un pas înapoi, dar John călcă strâmb pe terenul inegal şi căzu chiar în faţa scorpionului în flăcări. Simţind ocazia de a-l ucide, scorpionul arămiu sări spre braţul gol al lui John, cu cleştii clănţănind zgomotos şi cu vârful cozii ridicat ca acul unei seringi, veninul letal prelingându-se deja din sacii care alimentau arma sa mortală.

— Fereşte-te, John! O să te înţepe, strigă Groanin.

— Nu! ţipă Philippa, înaintând şi apoi lovind cu piciorul creatura.

În clipa aceea, scorpionul reuşi să se prindă cu ghearele sale oribile de şiretul pantofului Philippei, urcând apoi pe glezna ei descoperită; şi acum, că se afla pe piciorul ei, fata îşi dădu seama cu groază cât de greu era, gândind c-avea cel puţin două kilograme. Philippa ţipă ascuţit şi lovi cu putere în uşa mormântului, trimiţând scorpionul, în zbor, la pământ, unde insecta se rostogoli ca o minge, aruncă un proiectil cu venin chiar pe lângă capul ei, şi apoi fu cuprins de flăcări. Auzind cum aerul iese din corpul umflat ca o minge de piele al scorpionului şi amintindu-şi ce le spusese Nimrod, Philippa se aplecă foarte atentă, rămânând totuşi la

distanţă şi încercă să audă ceea ce părea a fi un cuvânt şoptit din adâncimile unei gropi infernale. Apoi, fata urcă pe trepte şi vomită după o dună. Peste câteva clipe, John se ridică de jos şi o urmă.

— Mi-ai salvat viaţa, spuse el. Scorpionul era gata să mă înţepe.

Philippa se şterse la gură.

— Şi tu ai fi făcut la fel, răspunse ea.

John aprobă din cap şi-i strânse, recunoscător, mâna.

— Eu nu, recunoscu Groanin. Urăsc scorpionii.

Scoaseră apoi rămăşiţele sigiliului de pe uşa mormântului, o deschiseră cu mare greutate şi intrară în vechea încăpere funerară, unde-l văzură pe Nimrod venind spre ei, din întuneric, părând mai sobru decât era de obicei. Gemenii alergară spre el şi-l îmbrăţişară călduros.

— Am crezut că nu te vom mai vedea niciodată, spuse Philippa.

— Aproape că aşa era să se întâmple, recunoscu Nimrod. Aş fi putut rămâne închis aici o vreme îndelungată. Răsuflă uşurat şi apoi îşi scoase batista, ştergându-şi o lacrimă din colţul ochiului. Mi-aţi salvat viaţa, copii, mi-aţi salvat viaţa.

Nimrod îşi înghiţi apoi emoţiile, tuşi uşor, îşi puse batista la loc în buzunar şi se apropie de valetul său, zâmbind subţire.

— Şi dumneata, domnule Groanin, continuă Nimrod. Deşi Secţiunea 42, subsecţiunea 12 a *Legilor Bagdadului* exclude acordarea îndeplinirii a trei dorinţe unui om care-l ajută pe un djinn să scape prin mijlocirea unor dorinţe anterioare, totuşi mă simt obligat să invoc secţiunea 44, privind situaţiile care au de-a face cu actele complet lipsite de egoism şi să-ţi mai acord trei dorinţe, domnule Groanin, care-ţi stau la dispoziţie oricând.

Groanin gemu cu putere.

— Nu! strigă el. Vă rog. Fără alte dorinţe. Pentru prima dată, după atâţia ani, mă bucur de libertatea de a nu mai avea dorinţe. Voi, djinnii, n-aveţi idee cât de oribil poate fi să trăieşti cu gândul unei astfel de alegeri. Câtă tensiune creează într-un om. Să-mi doresc asta, sau să-mi doresc aia? Să devin asta, sau să devin aia? Epuizant. Aşa că nu mai vreau.

— Dar acum am spus-o, insistă Nimrod. Şi dorinţele acordate nu pot fi luate înapoi.

— Atunci, îmi doresc să nu mai am dorinţe, spuse Groanin. Pentru simplul fapt că mi-am dat seama de ceva foarte important în legătură cu dorinţele. Că uneori eşti blestemat să nu mai vrei ceea ce ţi-ai dorit, de îndată ce ţi-ai rostit dorinţa. Nu, nici măcar un braţ nou nu vreau, pentru că adevărul este că m-am obişnuit să am numai unul, şi n-aş şti ce să fac cu al doilea.

— Ei bine, domnule Groanin... spuse Nimrod. Bine zis. Apoi îi privi pe gemeni. Apropo, aţi auzit vreunul dintre voi cuvântul care a ieşit din trupul muribund al scorpionului?

— N-a fost un cuvânt pe care să-l recunosc, spuse Philippa. Apoi ridică din umeri. Mi s-a părut c-a fost Rabat.

— Rabat, repetă John. Ăsta este un oraş din Maroc, nu?

— Rabat, zici? murmură Nimrod.

— Înseamnă ceva pentru tine?

Nimrod scutură hotărât din cap.

— Nu. Absolut nimic.

Între timp, domnul Rakshasas se materializase din nou din lampa sa şi, împrumutând lanterna de la John, începuse să examineze minunatele picturi în relief de pe pereţii mormântului, care altfel era gol. Având puteri magice, sculpturile în piatră aveau rolul de a uşura drumul către lumea cealaltă

a unui egiptean şi de a-l proteja pe veci. Domnul Rakshasas le atinse cu vârfurile degetelor, de parc-ar fi citit ceva scris în alfabetul Braille, ca un orb, iar gemenii n-avură de ales şi trebuiră să se ţină după el prin mormânt, ca să nu rămână singuri în întuneric.

— Sunt zeci de camere în mormântul ăsta, spuse Nimrod, de undeva din umbră. Se întinde pe sute de iarzi, până sub pietrele lângă care am lăsat maşina, unde se află o altă intrare, dezvelită de cutremur. Legarea pe care a folosit-o Hussein Hussaout le-a acoperit, probabil, cu nisip pe amândouă, înainte să plece. Am mers până aici, sperând să găsesc o altă ieşire. Dar se pare că e un soi de labirint şi n-am mai putut să mă întorc la cealaltă intrare.

— Priviţi hieroglifele astea, le atrase atenţia domnul Rakshasas. N-au referinţele obişnuite către Osiris, zeul vieţii de apoi, care apar în mod normal în mormântul unui egiptean care crede în zei. Toate aceste picturi îi aduc omagii numai lui Aton. Ăsta chiar e mormântul lui Akhnaton.

— Dar unde este comoara? întrebă John.

— Bună întrebare, murmură Nimrod.

— Poate că se află deja într-unul dintre muzeele lumii, fu de părere domnul Rakshasas. Având în vedere locul în care se află mormântul şi aceşti pereţi, aş spune c-avem de-a face cu mormântul 42, descoperit pentru prima dată în 1923 şi pierdut apoi în timpul unei furtuni de nisip, după ce a fost în mod clar clasificat greşit ca fiind mormântul unui trezorier, sau al unui administrator. Şi e uşor să ne dăm seama de ce. Picturile de lângă intrarea pe unde am venit sunt destul de diferite de cele din interior. De parcă Akhnaton ar fi vrut să-şi mascheze mormântul, de teamă să nu fie profanat de cei care-l considerau eretic. Probabil c-a fost înţelept să-şi ia atâtea măsuri de precauţie.

Domnul Rakshasas arătă către o pictură egipteană uriaşă care acoperea un perete întreg al mormântului gol. Acolo era înfăţişat un om cu un sceptru din aur de mărimea unui toiag, din care ţâşneau raze de soare către trupurile goale ale câtorva zeci de oameni care îngenuncheau în faţa sa.

— Dar asta, continuă el, vizibil emoţionat, asta e inconfundabilă. Pentru oricine care cunoaşte măcar un pic istoria djinnilor, povestea din imaginea asta este destul de clară. Preoţii care îngenunchează în faţa lui sunt în număr de şaptezeci, un număr destul de ciudat pentru egipteni; dar care mă face să cred că este vorba despre o pictură, poate singura existentă, a djinnilor pierduţi ai lui Akhnaton. Domnul Rakshasas privi peste umăr spre Nimrod. Interesantă mască, nu crezi, Nimrod?

— Mă gândeam la acelaşi lucru, aprobă Nimrod. La cele mai multe măşti egiptene, întregul corp al zeiţei şarpe Wadjet apare în faţă. Dar corpul şarpelui acestuia pare să se încolăcească în jurul capului Regelui. Este mai realist aşa. De parc-ar fi un şarpe adevărat. Corpul negru cu auriu seamănă foarte mult cu al unei cobre egiptene. Şi observaţi şi felul în care Wadjet pare să-l ţină pe Aton — discul soarelui — sub trupul său, de parcă... Nimrod îşi lovi palma cu pumnul. Da, desigur. De ce n-am remarcat mai devreme?

— Ce este? întrebă Philippa.

— Timp de mii de ani, tribul nostru s-a întrebat cum a fost posibil ca un om, fie el şi parţial djinn, să controleze atât de mulţi djinni. Şaptezeci. Dar această mască pare să sugereze că, în tot acest timp, Akhnaton n-a fost propriul său stăpân. Ci a fost controlat de un alt djinn. Cel mai probabil, de un Ifrit care a favorizat apariţia şerpilor şi scorpionilor.

— Asta ar explica multe, admise domnul Rakshasas. Cum ar fi de ce par Ifriţii să ştie mai multe despre asta decât ştim noi.

— Nu crezi că deja i-au găsit, nu? întrebă Nimrod. Pe cei şaptezeci de djinni pierduţi ai lui Akhnaton.

— Dacă era aşa, fu de părere Philippa, cu siguranţă că nu s-ar mai fi chinuit atâta ca să te dea la o parte din calea lor, nu?

— Bine gândit, încuviinţă Nimrod. Ar fi înclinat deja balanţa puterii şi deja aş fi fost mort.

— Cred că este destul de clar, din pictura asta murală, reveni domnul Rakshasas, că djinnii pierduţi s-au aflat, la un moment dat, aici. Într-un soi de vas. Probabil o canopă. Împreună cu restul comorilor lui Akhnaton. Dar unde se află acum, cine ştie? Probabil că într-un muzeu.

— Dar în care? întrebă Nimrod. Un astfel de recipient s-ar putea afla oriunde. Dacă nu este clasificat aşa cum trebuie, ar putea dura mulţi ani până să-l găsim.

— Atunci, orice-ar crede Ifriţii despre locul în care se află comorile-alea va fi la fel cu ceea ce vom crede şi noi, spuse Philippa.

— Posibil, admise Nimrod. Dar există un singur om care ne poate răspunde la aceste întrebări. Cel care a redescoperit mormântul 42. Hussein Hussaout. Privi spre ceasul său. Şi, oricum, trebuie să ne dea nişte explicaţii. Cred c-ar fi bine dacă i-am face o vizită, în drum spre casă. Cu siguranţă nu ne aşteaptă în seara asta.

Se întoarseră la ruine şi la Cadillac, unde Nimrod privi cu un ochi critic Ferrariul roz.

— Ce vrea să fie asta? întrebă el, râzând.

— N-aveam timp să închiriem o maşină, îi explică John. Aşa c-a trebuit să ne folosim puterile de djinni. Clătină din cap. Ştiu, ştiu. Roţile nu sunt potrivite. Şi culoarea...

— Da, pare a fi un automobil pe care un şeic al petrolului i l-ar oferi celei mai urâte dintre soţiile lui, ca să-i aducă pe copii acasă de la şcoală, prin deşert. Totuşi, având în vedere faptul că o maşină are cam douăzeci de mii de piese diferite, cred că v-aţi descurcat destul de bine. Zâmbi. Întrebarea este, ce facem acum cu ea? O ţinem şi mergem cu ea în Cairo, unde va îndura batjocura şi râsetele tuturor oamenilor care nu s-ar urca nici morţi în ea? Sau o aruncăm într-o bine-meritată uitare?

— O aruncăm în uitare, spuseră gemenii în cor.

— Răspunsul potrivit, aprobă Nimrod şi, fluturând din mâini, făcu astfel încât ciudatul Ferrari să dispară în neant. Acum, ce facem cu excavatorul?

— L-am împrumutat, mărturisi John.

— Asta mi-am dat şi eu seama. Pare mult prea normal ca să fi fost creat de voi. În primul rând, portocaliul nu este culoarea ta, Philippa. Sunt sigur c-ai fi preferat unul roz, nu? În general este bine ca, atunci când împrumutaţi ceva, să încercaţi mereu să-l returnaţi într-o stare mai bună decât cea iniţială, da? De dragul bunelor maniere.

În timp ce vorbea Nimrod, excavatorul Hitachi obţinu o nouă nuanţă de portocaliu, roţi noi, cutie de viteze nouă şi un rezervor plin.

După ce exploraseră mormântul lui Akhnaton, Creemy şi Nimrod dezgropaseră Cadillacul din nisip şi, îndată ce-şi văzu maşina, Nimrod deschise torpedoul, găsi o cutie cu trabucuri, îşi aprinse unul şi începu imediat să pufăie, scoţând un rotocol de fum, care luă forma maşinii sale.

— Nici n-aveţi idee cât de mult am aşteptat acest moment, spuse el, trăgând evident uşurat din trabucul său. Serios, am crezut că nu voi mai pune gura niciodată pe aşa ceva.

Intrară cu toţii în maşină şi urmară excavatorul pe care, folosind încă telecomanda, John îl duse încet înapoi pe drumul principal şi îl lăsă lângă celelalte utilaje, de unde îl luase. Apoi, Creemy porni spre nord, întorcându-se la Cairo.

CAPITOLUL 18

TINERELE SPIRITE

Trecuse de miezul nopţii, când au ajuns în Oraşul Vechi din Cairo şi, ca de obicei, străzile erau încă pline de oameni. Nimrod şi gemenii îi lăsară pe Creemy, pe domnul Groanin şi lampa în care se afla domnul Rakshasas în Cadillac, mergând în căutarea lui Hussein Hussaout. Dar, exact când intrau pe aleea care ducea către magazinul acestuia, îşi dădură seama de faptul că era ceva în neregulă. Aleea era ticsită de oameni şi, lângă magazin, câţiva poliţişti în uniforme albe stăteau de pază, oprindu-i pe toţi cei care voiau să intre.

— Ce s-a întâmplat aici? îl întrebă Nimrod, în arabă, pe unul dintre cei prezenţi.

— Proprietarul magazinului, Hussein Hussaout, a fost găsit mort, veni răspunsul.

— Cum a murit?

— Se spune c-a fost jefuit. Dar eu am auzit c-ar fi fost muşcat de un şarpe.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum mai puţin de o oră, îi răspunse bărbatul.

Nimrod îi luă pe copii de mână, îi duse pe o altă alee, mai liniştită, printr-un portic ornat, iar apoi pe nişte scări care duceau într-o biserică veche, unde îi aşeză şi le spuse ce aflase.

— Ucis? Philippei nu-i venea să creadă. Sărmanul Baksheesh.

— Să sperăm că este nevătămat, spuse Nimrod. Trebuie neapărat să intrăm în magazin şi să aflăm exact ce s-a întâmplat, dar se poate ca Ifriţii să supravegheze locul. În acelaşi timp, n-aş vrea să petrecem noaptea la secţia de poliţie, răspunzând unor întrebări stupide. Ceea ce se va întâmpla dacă vom merge acolo să spunem că l-am cunoscut pe bietul Hussein Hussaout. Poliţia din Cairo este foarte ineficientă.

— Sărmanul Hussein Hussaout? obiectă John. A încercat să te omoare.

— Poate că da, admise Nimrod. Dar, în mod evident, acţiona sub presiunea unei ameninţări. Vreau să aflu care era aceasta. Acum, ascultaţi cu atenţie. Ca să intrăm în magazin, va trebui să fim şi noi poliţişti.

John şi Philippa schimbară priviri nedumerite.

— Cum putem să facem asta? întrebă Philippa.

— Va trebui să ne lăsăm trupurile în biserica asta, spuse Nimrod. Nimeni nu le va deranja, dacă vor crede că se roagă. Apoi, vom pluti înapoi pe alee şi vom pune stăpânire pe trupurile a trei poliţişti, la fel cum am ocupat şi trupurile acelor cămile. Nu e foarte greu, serios.

John aprobă. Pentru el, să fie poliţist, chiar şi unul egiptean, i se părea o îmbunătăţire evidentă faţă de o cămilă; dar Philippa era destul de deranjată de idee. Cămila ei fusese femelă, dar un poliţist era bărbat, iar ideea de a ocupa trupul unui bărbat, chiar şi pentru câteva minute, o stingherea.

— De ce nu putem doar să plutim? întrebă ea. De ce trebuie să fim în trupurile altcuiva?

— Simplu, spuse Nimrod. Dacă vrei să stea de vorbă cineva cu tine, este mai uşor aşa. Şi e singurul mod în care

poţi să ridici ceva de pe jos, ca să vezi ce este. În afară de asta, dacă stai prea mult timp fără trup, rişti să zbori prea departe. Un trup este ca o ancoră, vezi tu. Te ţine pe pământ. Nimrod clătină din cap. Dar, dacă nu-ţi place ideea, Philippa, atunci mai bine rămâi aici şi ne păzeşti trupurile.

Philippa privi în jur, prin biserica mică şi ciudată. Din tavanul vechi, care arăta ca o barcă răsturnată, candele aprinse atârnau de lanţuri lungi şi de undeva se auzea o voce îngânând o rugăciune. Biserica părea să aibă o mie de ani vechime.

— Dacă vine cineva şi, găsind trupurile noastre, ne face vreun pocinog, cât timp suntem noi plecaţi? spuse ea.

— Într-o biserică? Nimrod îngenunche pe un covoraş şi-şi plecă uşor capul, într-o atitudine de rugăciune. Ai deranja pe cineva care stă cam aşa?

— Nu, admise Philippa. Bine, vin şi eu.

— Aşa te vreau! Asta e starea de spirit potrivită, zise Nimrod. Şi spun „spirit" la propriu. Încercaţi să nu vorbiţi cât timp nu suntem în trupuri. E destul de alarmant pentru mundani să audă voci în aer.

— Pentru cine? întrebă John.

— Pentru mundani, repetă Nimrod. Aşa îi numim noi pe oameni. Oricum, ţineţi minte ceea ce v-am spus. Multe dintre superstiţiile din lume au fost provocate de djinni neglijenţi sau răuvoitori, care le-au vorbit mundanilor când nu se aflau în trupurile lor. Aşa că, dacă nu vreţi să aveţi asta pe conştiinţă, aţi face mai bine să păstraţi tăcerea. Ce mai trebuie să ştiţi? A, da, încercaţi să nu dărâmaţi nimic, decât dacă vreţi să faceţi pe cineva să creadă că este bântuit de o stafie. Credeţi-mă, e destul de uşor să faci asta, atunci când nu-ţi vezi mâinile sau picioarele. Încă un lucru. N-ar trebui să fie o

problemă pe o noapte călduroasă ca asta, dar oricum ţineţi minte. Când sunteţi invizibili, nu staţi în curent de aer rece. Frigul afectează destul de tare puterile unui djinn şi, invizibili fiind, vă poate face să deveniţi semitransparenţi, aşa c-aţi putea părea nişte stafii.

— Adică vrei să spui că nu există fantome? întrebă Philippa.

— Ba da, există fantome. Fantome umane, oricum. În general, nu sunt malefice. Dar fantomele umane pot deveni foarte rele, dacă sunt posedate de spiritul unui djinn mort. Sau, cel puţin, aşa cred eu. Din fericire, n-am întâlnit niciodată aşa ceva. Vedeţi voi, djinnii nu devin fantome, ca regulă generală. Dar nu este chiar atât de rar ca spiritul unui djinn, *Neshamahul* său, să posede o fantomă a unui om, în acelaşi fel în care ar poseda un corp de om. Dar, după cum am spus, toate astea sunt altă mâncare de peşte faţă de experienţa de părăsire a trupului prin care vom trece noi acum. Nimrod zâmbi. Încercaţi doar să vă relaxaţi şi să vă bucuraţi de asta. Vă veţi simţi ciudat, dar destul de repede vom găsi nişte trupuri şi totul va fi bine din nou. Vă promit. Făcu câte un semn din cap spre fiecare. Haideţi, atunci!

John îngenunche în stânga lui Nimrod şi-şi înclină uşor capul.

— Gata, spuse el.

— Gata, spuse şi Philippa, făcând la fel ca fratele ei, dar la dreapta lui Nimrod.

Nimrod îi luă pe gemeni de mâini.

— Încercaţi să nu-mi daţi drumul, până când nu găsim nişte poliţişti pe care să-i ocupăm, spuse el. E mai uşor dacă ştim cu toţii unde ne aflăm la un moment dat. Dar, dacă ne despărţim, atunci ne vedem la maşină. Bine, cred că asta ar fi cam tot.

— O să fie trăsnet, spuse John.

— Ei, sper că nu*, replică Nimrod. Haideţi. QWERTYUIOP!

Philippa ţipă uşor în clipa în care se simţi ridicându-se din propriul ei trup. Pentru o clipă, avu impresia că începe să crească în înălţime, tot mai mult, doar că atunci când privi în jos văzu capul unei persoane roşcate cu ochelari, pe care n-o recunoscu, şi mai dură câteva clipe până să-şi dea seama, tresărind, că era chiar capul ei. Vai, cum îi stătea părul! John nu se simţea mai puţin dezorientat decât sora lui şi, dacă n-ar fi ştiut că Nimrod îl ţinea de mână, ar fi intrat lesne în panică.

— E destul de normal să vă simţiţi aşa, le spuse Nimrod, observându-le frica. Trageţi aer în piept şi veniţi după mine.

— Dacă nu suntem aici, unde suntem? întrebă John, în timp ce pluteau înapoi spre aleea întunecată, către magazinul de antichităţi.

— Aţi putea spune că ocupăm două dimensiuni diferite, zise Nimrod. Sau, ca să fiu mai precis, corpul vostru este de o parte a gardului, în timp ce spiritul e de cealaltă parte. Aş putea explica şi în termeni mai ştiinţifici, dar mă tem c-aţi avea nevoie de o licenţă în fizică pentru a putea înţelege. Poate chiar de două.

— Te rog, îl opri Philippa. Fără fizică. Urăsc fizica.

— O, nu spune asta, răspunse Nimrod. Tot ceea ce face un djinn, şi tot ceea ce poate face, este rezultatul fizicii. Într-o zi, veţi înţelege asta.

— Câtă vreme nu trebuie să iau un examen ca să demonstrez c-am înţeles, se încăpăţână Philippa, totul va fi bine.

---

* Acelaşi joc de cuvinte ca şi mai devreme, cuvântul *cool* fiind folosit atât în sensul de trăsnet, stranşnic, cât şi în cel de frig, răceală.

Trecură de bariera poliţiştilor şi apoi merseră, neobservaţi, în magazinul luminat, care era plin de poliţişti. Unul dintre ei folosea o bucată de cretă galbenă ca să deseneze conturul trupului lui Hussein Hussaout, care zăcea pe podea, între seturile de şah şi tronurile egiptene. Celor doi gemeni li se părea că trupul îi semăna cu al lui Baksheesh, atunci când fusese bolnav în patul său; buzele şi mâinile îi erau albastre.

— Sărmanul, şopti Philippa.

Auzind asta, unul dintre poliţişti privi în jur, dar nu văzu nimic, aşa că ridică din umeri şi apoi se mută în partea cealaltă a magazinului, lângă alţi doi poliţişti care se sprijineau de perete, fumând şi părând plictisiţi.

— Acolo, şopti Nimrod. Se pare c-avem acolo trei trupuri care ne cheamă. Nimrod o strânse pe nepoata sa de mână, cu înţeles, şi apoi îi conduse pe gemeni prin văzduh chiar deasupra poliţiştilor. Ţineţi-vă degetele de la picioare în jos şi ochii fixaţi pe poliţistul ales, îi sfătui el încet. Nu e mai dificil decât dacă v-aţi îmbrăca într-un costum ud. Imediat după ce veţi fi înăuntru, o să vedeţi că spiritul care se află deja în trup va fi atât de copleşit de sosirea voastră, încât nu vă va face nicio problemă. Nici nu-şi vor aminti ceva după aceea.

Imediat după ce se întrupară cu toţii în câte un poliţist, Philippa privi la cei doi bărbaţi de lângă ea şi spuse, cu o voce şi într-o limbă pe care abia le recunoscu:

— Nimrod?

Unul dintre poliţişti dădu din cap către ea.

Philippa zâmbi.

— E ciudat să fii bărbat, spuse ea.

— Da, răspunse poliţistul în care se afla Nimrod. Dar să nu mai spui asta, da? Să nu te audă vreunul dintre colegii bietului om şi să-şi facă o părere greşită despre el. Şi încearcă să vorbeşti în arabă, Philippa.

— Putem? întrebă poliţistul lui John.

— Desigur, răspunse poliţistul lui Nimrod. Doar eşti într-un egiptean, dacă-ţi aminteşti

— Îmi amintesc tot felul de lucruri, recunoscu John. Unele dintre ele nu sunt prea plăcute.

— Haideţi, îi îndemnă poliţistul lui Nimrod, aruncându-şi ţigara pe jos. Să mergem. Pe aici.

Îl urmară pe poliţistul-sergent pe uşa din spate, prin curte şi apoi pe scara de lemn, până la camerele de la etaj, unde îl găsiră pe Baksheesh singur în dormitor, stând pe marginea patului pe care se aflase şi atunci când îl cunoscuseră gemenii, plângând încet. Sergentul îngenunche în faţa lui şi-i luă mâinile.

— Ascultă-mă foarte atent, Baksheesh, spuse sergentul. Nu te speria de ceea ce o să-ţi spun. Tatăl tău a fost un om bun. Şi mi-a fost prieten.

Băiatul se încruntă, încercând să-şi amintească dacă tatăl lui îi pomenise vreodată despre vreun sergent de poliţie.

— Serios?

— Ştiu că ţi-a povestit despre djinni. Aşa că ştiu că nu te vei speria, dacă îţi voi spune că Nimrod îţi vorbeşte din interiorul trupului poliţistului pe care-l vezi.

Pentru o clipă, băiatul păru îngrozit, ochii lui se dilatară de spaimă, iar gemenii crezură c-avea să alerge afară din cameră, ţipând. Dar Nimrod îl ţinu de mâini şi, cu o voce aproape hipnotică, îi vorbi băiatului până când îl linişti.

— Eşti mort? întrebă băiatul. De aceea te afli în trupul poliţistului?

— Nu, nu sunt mort, spuse sergentul. Sunt în acest trup pentru că este posibil ca ucigaşul tatălui tău să mai fie încă prin preajmă, supraveghind magazinul.

Băiatul începu din nou să plângă.

— Îţi aminteşti de băiatul şi de fata care au venit aseară să te viziteze? întrebă sergentul. Nepoţii mei. Mă căutau. Îţi aminteşti?

— Da, spuse Baksheesh, ştergându-şi ochii cu dosul mânecii. Mi-i amintesc.

— Şi ei sunt djinni, îi destăinui sergentul. Şi sunt acum cu mine. În trupurile acestor doi poliţişti. Philippa. Vino aici şi vorbeşte cu Baksheesh. Cu vocea ta, dacă poţi.

Philippa îngenunche lângă sergent şi încercă să fie cât de expresivă putea cu noul său chip; dar, spre surprinderea ei, constată că încă-şi putea folosi vocea de fată.

— Baksheesh, spuse ea, cu blândeţe. Îmi pare foarte rău pentru bietul tău tată.

— Mă bucur că unchiul vostru este bine, răspunse Baksheesh. Tatăl meu n-a vrut niciodată să vă facă rău.

— Ştiu, spuse ea, mângâindu-i părul.

— Iblis l-a forţat să vă mintă. Şarpele lui m-a muşcat de picior şi m-am zbătut între viaţă şi moarte, în timp ce tatăl meu era obligat să-i asculte poruncile. Abia atunci când ai fost prins, Iblis l-a lăsat pe Palis, servitorul lui, să-mi lingă piciorul, ca să îndepărteze otrava.

— Palis? întrebă sergentul. Palis Lingetălpi a fost şi el aici?

— E un djinn foarte rău, spuse Baksheesh, privindu-şi piciorul bandajat.

Sergentul o privi pe Philippa şi-i explică:

— Palis linge talpa piciorului cuiva până când poate să-i sugă sângele. Limba lui este foarte aspră, ca şmirghelul. Sau ca a bizonului. Suficient de aspră, încât să jupoaie pielea din doar câteva mişcări. După care suge sângele. Întorcându-se

spre Baksheesh, Nimrod spuse: Ai fost norocos c-a băut doar un pic din sângele tău, Baksheesh. De obicei, Palis îl bea pe tot.

— Nu cred că sunt atât de norocos, oftă Baksheesh.

— Nu, desigur că nu. Nimrod se opri. L-ai văzut şi pe Iblis?

— Nu, doar i-am auzit vocea. Atât de şoptită, încât ai fi crezut că este bun. Dar mereu a stat în umbră. Cred că i-a fost frică să mă lase să-l văd. Mereu în umbră. Mereu vorbind atât de şoptit, ca şi şarpele pe care l-a adus. Cobra egipteană. Cea mai mare pe care am văzut-o.

— Spune-mi exact ce i s-a întâmplat tatălui tău, îi ceru Nimrod. Băiatul însă nu-i răspunse, aşa că Nimrod adăugă: Dacă-l voi răzbuna pe tatăl tău, trebuie să ştiu exact ce s-a petrecut.

Baksheesh oftă nesigur şi apoi aprobă din cap.

— Un scorpion a murit, începu el. Era într-o cuşcă din bambus. Geamănul celui lăsat de Iblis să păzească uşa mormântului tău, a spus el. L-a lăsat aici cu tatăl meu şi, atunci când scorpionul a murit, tata a devenit foarte palid şi speriat, pentru că ştia că asta însemna că scăpaseşi şi că Iblis se va întoarce ca să-l împiedice să-ţi dezvăluie ceva. A bănuit că nu avea timp să fugă. Iblis se mişcă iute ca vântul, a spus. A izbutit doar să mă ascundă într-un sarcofag din curte, ca să-l împiedice pe Iblis să-şi pună şarpele să mă muşte. Aşa c-a fost muşcat numai el.

— Ifriţii i-au găsit cumva pe djinnii pierduţi ai lui Akhnaton? îl întrebă Nimrod.

— Nu. Băiatul zâmbi. I-au pus o mulţime de întrebări despre acei djinni tatălui meu. Cred că încă-i mai caută.

— Unde sunt? interveni Philippa. Ştii?

Băiatul clătină din cap.

— În ce sunt închişi? întrebă sergentul.

— Nu ştiu nici asta.

— O să te descurci, Baksheesh? întrebă Philippa. Cine o să aibă grijă de tine? Te putem ajuta în vreun fel?

— Am o mătuşă în Alexandria, şi un unchi în Heliopolis. Cred că vor veni ei să aibă grijă de mine acum.

— Nu uita că ai un unchi şi în Anglia, îi spuse sergentul, cu căldură. Într-o zi, când îţi vei fi terminat studiile, vino şi vizitează-mă şi te voi ajuta în orice vei dori să faci. Îţi voi trimite adresa mea. Ai înţeles?

— Da, vă mulţumesc, domnule.

Auzind voci pe scări, Nimrod se ridică.

— Mă tem că trebuie să plecăm. Noroc, băiete. La revedere!

— La revedere, domnule.

— John? Philippa? Plecăm.

Philippa se ridică şi ea şi se întoarse spre uşă.

— Nu, se opuse sergentul. Nu e timp pentru asta. Va fi mai rapid dacă vom călători ca spirite. Repede. Luaţi-mă de mâini!

În timp ce gemenii îl apucau pe sergent de mâinile întinse, se simţiră din nou plutind către tavan, doar că de data asta totul se întâmplă mult mai repede şi abia avură timp să-i vadă pe cei trei poliţişti care, recăpătându-şi controlul trupurilor şi văzând că se ţineau de mână, făcură feţe-feţe.

— Ne întoarcem la biserică, le şopti spiritul lui Nimrod, conducându-i la parter.

— Ce vom face acum? întrebă John, în timp ce pluteau afară din magazin şi se îndreptau, pe aleea pietruită, spre biserică.

— Trebuie să-i găsim pe Iblis şi pe Ifriţii săi, înainte să-i găsească ei pe djinnii captivi ai lui Akhnaton, spuse Nimrod.

Pentru aceasta, va trebui să-l scoatem din umbră în câmp deschis.

— Cum vom face asta? întrebă Philippa.

— Nu va fi uşor. De fapt, s-ar putea să fie chiar periculos.

După ce îşi reluară trupurile din mica şi ciudata biserică, merseră pe jos până la Cadillac, pe străzile întunecate — gemenii păşind un pic nesigur, din cauză că nu erau obişnuiţi să treacă de la forma trupească la cea de spirit şi înapoi. Zărindu-i, Creemy îi ajută să găsească mai uşor drumul, aprinzând farurile maşinii.

— Mâine am să vă încredinţez o misiune importantă, le spuse Nimrod gemenilor, când ajunseră în casa din Oraşul Grădinilor.

— Are ceva de-a face cu scoaterea lui Iblis la lumină? întrebă John.

— Da, răspunse Nimrod. Haideţi să vă arăt la ce m-am gândit.

Nimrod îi duse până pe acoperiş şi arătă peste gazonul întunecat, care-i înconjura casa, spre casa ambasadorului francez, care se afla de cealaltă parte a zidului grădinii. Casa ambasadorului era luminată din belşug, cu paznici patrulând peste tot, şi, într-un turn în stil italian, o lumină răzbătea printr-un mic geam dreptunghiular.

— Vedeţi turnul acela? îi întrebă el. Aceea este biblioteca ambasadorului francez. Pe lângă faptul că este pasionat de egiptologie, este şi astronom amator, iar biblioteca are nu numai un număr impresionant de cărţi, dar şi un telescop destul de puternic. Folosindu-l, cineva ar putea vedea aproape tot ceea ce se întâmplă în această parte a casei şi a grădinii. Mâine, vă propun s-o întrebaţi pe doamna Coeur de

Lapin dacă vă puteţi petrece ziua în bibliotecă, să vă uitaţi prin cărţile ambasadorului.

— Ce? gemu John. Chiar trebuie să facem asta? se plânse el. Mereu îmi pune mâna pe păr şi-mi spune cât de frumos sunt. Şi nu văd cum o să ajute la prinderea lui Iblis cititul unor cărţi vechi.

— Nu suntem chiar copii, să ştii, adăugă Philippa. Dacă nu eram noi, ai fi încă în mormântul ăla.

— Lucru pentru care vă sunt, desigur, foarte recunoscător, mărturisi Nimrod. Dar vreţi să mă lăsaţi să termin?

Gemenii dădură din cap.

— Folosind telescopul din biblioteca doamnei Coeur de Lapin, veţi putea ţine casa asta sub observaţie.

— De ce? întrebă John.

— Pentru că, dragul şi nerăbdătorul meu nepot, îi voi întinde o capcană lui Iblis şi am nevoie ca voi doi să mă ajutaţi.

— Oau! exclamă John.

— Ce fel de capcană? întrebă Philippa.

— Voi lansa zvonul prin anumite locuri din Cairo, unde sunt văzuţi uneori Ifriţii, cum ar fi Cafeneaua Ibis, din spatele hotelului Cairo Hilton, restaurantul Groppi, desigur, şi clubul de dansatoare orientale Yasmin Alibhai, că am găsit o casetă cu djinnii pierduţi ai lui Akhnaton. Cu puţin noroc, Iblis va apărea aici, sperând să fure caseta pentru Ifriţi. Va găsi casa goală, desigur, şi va profita de absenţa noastră ca să caute prin jur. Într-una dintre camerele situate în partea aceasta a casei, supravegheată de voi prin telescopul doamnei Coeur de Lapin, va găsi o casetă de lemn din Dinastia a Optsprezecea, cu numele Amenophis al III-lea înscris pe ea, în care voi pune dinainte o capcană specială pentru djinni. Şi astfel, îl vom captura.

— De unde vei lua o astfel de casetă? îl întrebă Philippa.

— Am una la mine în dormitor, le destăinui Nimrod. O folosesc drept cufăr pentru medicamente. Desigur, Iblis nu e prost şi va simţi, cu siguranţă, dacă eu sau domnul Rakshasas ne aflăm în imediata apropiere. Ceea ce l-ar încuraja să intre în casă. Dar nu cred că vă va simţi pe voi în casa de alături. N-aţi ajuns încă la maturitate şi n-aveţi aura pe care o avem eu sau domnul Rakshasas. Nimrod ridică din umeri. Şi cam asta ar fi tot. Imediat după ce vedeţi că Iblis a fost prins în cutie, mă sunaţi pe mobil.

— Tu unde vei fi? îl întrebară gemenii pe Nimrod.

— La mai multe mile distanţă. De cum aflu că Iblis este prins, voi da fuga acasă şi voi termina procesul de legare a lui. Creemy şi domnul Groanin vor veni cu mine, fireşte. N-are sens să-i expun la riscuri inutile. Servitori buni precum Creemy şi domnul Groanin se găsesc greu.

Ochii Philippei se îngustară, bănuitori. Era ceva în planul lui Nimrod care nu-i mirosea a bine.

— Pe cuvânt de onoare că nu încerci să ne dai la o parte, ca să fim în siguranţă, îl întrebă ea pe unchiul ei, ca să mergi tu în altă parte şi să faci ceva mult mai periculos?

— După cum ştiţi foarte bine, spuse Nimrod, doamna Coeur de Lapin vă place pe amândoi foarte mult şi, deşi nu cred că s-ar supăra dacă voi doi aţi privi prin telescopul soţului ei, cred că n-ar mai fi la fel de înţelegătoare sau de indulgentă, dac-ar fi vorba ca eu, Creemy sau domnul Groanin să-i cerem voie să-i folosim biblioteca. Nu, nu încerc deloc să vă dau la o parte. După cum veţi vedea, dacă vă gândiţi mai bine, planul ăsta depinde de voi, copii.

— Bine, acceptă Philippa. Vom face cum spui dumneata.

— Ar fi o schimbare binevenită, suspină Nimrod.

CAPITOLUL 19

ŞERPI ŞI SCĂRI

În dimineaţa următoare, se treziră şi aflară din ziarele egiptene povestea unei spargeri senzaţionale la Muzeul de Antichităţi din Cairo, petrecute peste noapte. Ignorând fabuloasele comori de aur ale regelui-adolescent Tutankhamon, intruşii îşi concentraseră eforturile asupra altor încăperi din muzeu, unde erau expuse artefacte din timpul Dinastiei a Optsprezecea, mult mai puţin valoroase. Şi mai curios pentru ziare şi pentru poliţie, care se declarau uimite de acest incident, era faptul că niciunul dintre exponate nu fusese luat, ci doar câteva fuseseră mutate de la locul lor: un sceptru regal şi nişte figurine Shabti fuseseră sparte, iar mai multe canope, urnele menite să adăpostească măruntaiele unor mumii, se ciobiseră când fuseseră deschise.

— Crezi că Ifriţii au făcut asta? întrebă John.

— N-am nicio îndoială, răspunse Nimrod. Dinastia a Optsprezecea este perioada din care provin artefactele de pe vremea lui Akhnaton. Trebuie să spun că toate astea se potrivesc de minune cu planul nostru.

— Nu crezi c-au găsit ceea ce căutau? întrebă John.

Philippa scutură cu fermitate din cap.

— Conform articolului din ziar, spuse ea, hoţii au intrat în muzeu în jurul orei nouă seara. Dar Hussein Hussaout a fost

ucis de şarpe la miezul nopţii. Nu s-ar mai fi deranjat să-l reducă la tăcere, dacă deja ar fi găsit ceea ce căutau. Pariez că sunt multe muzee, prin toată lumea, care vor fi sparte în felul ăsta, fără să fie luat nimic din ele.

— Asta, dacă n-ajungem noi acolo primii, spuse John.

— Trebuie să ajungem acolo primii, spuse şi Nimrod. Chiar trebuie. *Homeostasisul* o cere.

După micul dejun, Nimrod îi telefonă doamnei Coeur de Lapin, care-i spuse c-ar fi fericită să aibă grijă de gemeni toată ziua. Imediat ce totul fu pus la punct şi după ce recapitulară pentru ultima oară planul de capturare a lui Iblis, cei doi copii merseră la Ambasada Franceză cu un mic cadou: o sticlă veche de parfum, pe care Nimrod spusese că o luase de la Huamai, din Giza.

— Cât de drăguţ din partea lui, spuse doamna Coeur de Lapin, atunci când văzu parfumul. A unchiului vostru. Este de-a dreptul fermecător. Şi, pentru un englez, atât de romantic. Sunteţi norocoşi să aveţi un unchi ca el, zic eu. Un bărbat foarte interesant.

— Da, este minunat, aprobară gemenii.

— Bine, atunci... ce v-ar plăcea să faceţi, copii? Sunt la dispoziţia voastră.

— Păi, începu Philippa, Nimrod ne-a povestit că aveţi o bibliotecă minunată.

— Da, aşa este.

— Cu un telescop uriaş, adăugă John, cu un entuziasm uşor prefăcut, care-i atrase o privire critică din partea surorii sale.

— Ideea este, doamnă Coeur de Lapin, continuă Philippa, c-aş vrea să citesc câte ceva despre aceste situri arheologice, ca să le pot aprecia mai bine, când le voi vedea.

— Şi eu sunt interesat să observ păsările, adăugă John. Speram să folosesc telescopul ca să mă pot uita la unele păsări din grădina noastră.

— Sunteţi siguri? se miră doamna Coeur de Lapin. Am putea să luăm barca pentru o mică plimbare, dacă vreţi. Sau am putea merge la piscina de la Hiltonul Nilului. E o piscină foarte bună, cea mai bună din Cairo, cred. Şi servesc şi un prânz delicios acolo. Sau, poate facem o călătorie până la piramidele de la Saqqârah.

— Nu, serios, insistă John. Biblioteca este perfectă. Ca să fiu sincer, am avut parte de cam mult soare în ultimele zile şi chiar am vrea să stăm înăuntru, la aer condiţionat.

Philippa aprobă din cap, gândindu-se că, atunci când voia, fratele ei putea să mintă destul de convingător.

— Prea bine, cum doriţi voi, zâmbi doamna Coeur de Lapin, după care-i conduse în bibliotecă.

Biblioteca nu semăna cu nimic din ceea ce-şi imaginaseră ei. Era foarte curată şi funcţională, cu o mulţime de picturi abstracte, un covor bej, o mobilă care fusese odată atât de modernă şi acum părea de modă veche, şi mai multe sute de metri de rafturi de metal lustruit, pe care se odihneau mai multe sute de cărţi. Vitrinele din sticlă erau aranjate de jur împrejurul camerei, ca să etaleze colecţia de obiecte antice egiptene a familiei Coeur de Lapin, în timp ce la ferestre, lângă o masă cu un computer şi câteva eprubete, se afla un telescop uriaş, pe un trepied din aluminiu.

Philippa se uită la fiecare obiect în parte şi apoi începu să privească, politicoasă, cărţile.

— Cred că ştiţi o mulţime de lucruri despre Egipt, remarcă ea. Sunteţi arheolog, sau ceva de genul acesta?

— Doar amator, mărturisi doamna Coeur de Lapin. Domnul Coeur de Lapin este mai priceput decât mine.

John arătă spre zecile de figurine mici şi verzi, în formă de mumii de pe poliţa de marmură a şemineului.

— Astea sunt dintr-un mormânt?

— Da. Se numesc figurine Shabti şi au fost create ca să fie servitorii unui egiptean mort, în viaţa de apoi. Doamna Coeur de Lapin ridică o mică statuetă şi le-o arătă mai de aproape gemenilor. Mie personal îmi place la nebunie să ţin figurinele astea în mână, pentru că sunt atât de vechi. Mă fac să mă simt conectată cu trecutul. Aproape că pot să-mi dau seama cum era în trecut, în Egiptul Antic. Înţelegeţi?

— Aş putea să mă uit prin telescop acum? întrebă John.

Doamna Coeur de Lapin zâmbi şi-şi trecu mâna prin părul lui John. John se strâmbă. Îi detesta pe oamenii care-i atingeau părul, şi în special pe doamna Coeur de Lapin, căreia acest lucru părea să-i facă o atât de mare plăcere.

— Desigur, spuse ea, arătând printr-un gest elegant cu mâna în direcţia telescopului. Poftеşte! Doar să nu-mi ceri să-ţi spun cum funcţionează. E al soţului meu.

— Cred că ştiu să-l manevrez, spuse John.

Băiatul îi mulţumi apoi gazdei sale şi, după ce se urcă pe o scară mică de lângă telescop, îndreptă lentila puternică spre ferestrele deschise, construite în stil franţuzesc, de la camera de zi a lui Nimrod. Cufărul egiptean al faraonului se afla în mijlocul camerei şi, ajustând încă un pic obiectivul telescopului, John descoperi că putea să vadă suficient de clar încât să citească şi hieroglifele care acopereau lemnul auriu. Ar fi fost imposibil, constată el, să deschidă cineva cufărul şi să nu fie foarte lesne observat de o persoană care ar fi privit prin telescopul domnului Coeur de Lapin. Misiunea lui avea să fie relativ uşoară, presupunând, desigur, că planul lui Nimrod ar funcţiona. N-avea idee în ce consta exact o capcană pentru djinni. Nimrod fusese un pic cam

evaziv în această privinţă, dar se gândea că totul o să i se lămurească odată ce apărea Iblis.

— Poţi să vezi bine prin el, John? îl întrebă doamna Coeur de Lapin, trecându-şi încă o dată mâna prin părul lui. Înţelegi cum funcţionează, da?

— Da, spuse el, stingherit. Da, mă descurc, mulţumesc.

În mod hotărît, îşi spuse el, era ceva ciudat la doamna Coeur de Lapin, care nu putea fi explicat prin simplul fapt că era franţuzoaică. Poate că era bentiţa neagră cu auriu, pe care o purta mereu şi datorită căreia John se gândea că o face să arate precum un indian apaş. Sau poate că erau ochii ei albaştri, şterşi, aproape lipsiţi de viaţă, care păreau să privească prin el, chiar şi atunci când zâmbea. În orice caz, nu era nicio îndoială că doamna Coeur de Lapin îl făcea pe John să se simtă ciudat şi emoţionat.

— John, i se adresă ea. Vrei să vezi colecţia mea de scarabei?

Philippa nutrea exact aceleaşi sentimente ca şi fratele ei: doamna Coeur de Lapin era greu de suportat. Şi era bucuroasă că John era cel care trebuia să vorbească mai mult cu ea. În timp ce el privea colecţia de scarabei a doamnei Coeur de Lapin — mici bijuterii din jad şi din lapislazuli — şi din când în când arunca o privire prin telescop, Philippa începu să examineze unele dintre cărţile din biblioteca doamnei Coeur de Lapin. Cele mai multe erau în engleză, dar chiar şi cele în franceză păreau să fie despre egiptologie şi faraoni. Fata se aşează pe un scaun incomod, modern, şi ridică de jos o carte, care părea că tocmai e citită de domnul sau de doamna Coeur de Lapin, întrucât pe ea se odihnea o pereche de ochelari, iar în interior, în chip de semn, avea o pagină ruptă dintr-o revistă sau un catalog.

Spre surprinderea Philippei, era o carte despre Akhnaton, ca de altfel şi cele mai multe cărţi care se aflau pe podea, lângă scaun. Descoperirea înfioră sângele de djinn tânăr al fetei, care simţi cum i se opreşte inima în loc. Era doar o coincidenţă că doamna Coeur de Lapin citea cărţi despre Akhnaton? Sau exista un motiv ascuns, mai sinistru, pentru interesul pe care-l arăta faţă de faraonul eretic al Egiptului?

Philippa se holbă la soţia ambasadorului francez, sperând să nu-i atragă atenţia. Acum, doamna Coeur de Lapin râdea la glumele nesărate ale lui John, într-un fel care-i amintea fetei de chiţăitul jucăriilor ei de pe patul camerei sale din New York. Doamna Coeur de Lapin era atât de ciudat de feminină, trase concluzia Philippa. La fel ca şi gesturile ei prosteşti. Unghiile stupid de lungi. Fardul de ochi prea gros. Bentiţa ridicolă. De ce trebuia s-o poarte mereu, ca un fel de fată de cabaret din anii '20? „Şi oare de ce", se gândi Philippa, „de ce mi se pare bentiţa atât de familiară, de parcă am mai văzut-o undeva, şi încă recent?"

Şi era oare imaginaţia ei, sau bentiţa părea, brusc, *vie*?

Philippa clipi şi se frecă la ochi, iar apoi încercă să vadă bentiţa mai de aproape, fără să-i trezească doamnei Coeur de Lapin bănuiala că ea şi bentiţa ei îi stârniseră o deosebită curiozitate. Nonşalantă, cu mâinile la spate, Philippa se îndreptă către masa telescopului, unde erau şi scarabeii, şi ridică unul.

— De ce considerau egiptenii că insectele astea sunt atât de interesante ca să le ia ca modele pentru bijuteriile lor? întrebă John, privind repede prin telescop şi apoi înapoi la scarabei, strâmbându-se discret în acelaşi timp la sora sa.

— De ce? Doamna Coeur de Lapin ridică una dintre bijuterii cu degetele ei osoase. Să vă spun de ce. Sunt foarte

multe specii de scarabei. Şi multe dintre ele sunt gândaci de bălegar.

— Asta înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă? întrebă John. Privi în jur, dându-şi seama de faptul că deschisese cineva computerul.

Doamna Coeur de Lapin râse în stilul ei inconfundabil.

— Da, spuse ea. Strâng bălegar de la oi sau de la cămile, îl aduc la forma unei mingi de tenis şi apoi îl duc la cuiburile lor de sub pământ, unde femelele îşi depun ouăle în minge. Şi, atunci când larvele eclozează, mănâncă balega.

— Fugiţi de-aici, exclamă John. Văzând-o pe doamna Coeur de Lapin privindu-l nedumerită, adăugă, în chip de traducere: Glumiţi.

— Nu, râse doamna Coeur de Lapin. Nu glumesc. Se duse la computer şi-l stinse. Ai aprins tu ăsta? îl întrebă.

John era prea fascinat de gândacul de bălegar, ca să-i mai răspundă la întrebare.

— Mănâncă balegă de cămile, spuse el. Nu văd ce ar fi atât de remarcabil în asta. Şi nu prea e genul de insectă pe care aş folosi-o ca inspiraţie pentru un ornament. Schiţă un zâmbet schimonosit, ca rictusul unui mort, şi apoi mai aruncă o privire prin telescop, spre camera lui Nimrod unde, ca şi mai înainte, nu se întâmpla nimic. Supravegherea se dovedea o sarcină mai grea decât crezuse, având în vedere faptul că doamna Coeur de Lapin îi tot arăta scarabeii ei blestemaţi şi vorbea întruna, ciufulindu-i părul.

— Dimpotrivă, îl contrazise doamna Coeur de Lapin. E un animal ieşit din comun. Egiptenii credeau că scarabeul îl reprezintă pe zeul soarelui, pe Ra. Ra era zeul egiptean care împingea soarele în fiecare zi pe cer şi-l îngropa în fiecare seară. Ca un scarabeu. Scarabeii aceştia sculptaţi ar fi trebuit

să-i dea proprietarului aceleaşi însuşiri ca şi ale scarabeului însuşi.

— Ce? se încruntă John. Să mănânce balegă?

Doamna Coeur de Lapin ţâţâi zgomotos din buze.

— John, îl mustră ea. Nu fi prostuţ. Nu, egiptenii admirau perseverenţa cu care scarabeul împinge rotocolul de balegă, ca şi utilitatea sa ecologică. E un simbol al unei vieţi noi. Şi al învierii, de asemenea, prin felul în care iese la lumină din pământ.

Philippa scăpă scarabeul pe care-l ţinea în mână pe podea, lângă picioarele doamnei Coeur de Lapin, de parc-ar fi fost şocată de ceea ce auzea. Dar, de fapt, gestul ei avea un alt scop.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— E în ordine, răspunse doamna Coeur de Lapin, aplecându-se să ridice scarabeul. Sunt făcuţi aşa cum trebuie. Chiar şi acum, după mii de ani, este aproape imposibil să se spargă.

În timp ce doamna Coeur de Lapin se apleca să culeagă scarabeul din piatră verde de pe jos, Philippa profită de ocazie ca să arunce o privire mai atentă la bentiţa neagră şi aurie; făcând asta, avu impresia că, pentru un scurt moment, cel puţin, bentiţa se umflase foarte uşor şi apoi se micşorase la loc, ca şi cum — Philippa nu putea găsi altă explicaţie — s-ar fi umplut cu aer. Şi, chiar în clipa în care Philippa începuse să bănuiască faptul că bentiţa de pe capul doamnei Coeur de Lapin inspirase şi apoi expirase o gură de aer, fata îşi aminti de ce i se părea atât de cunoscută. Bentiţa pe care o privea era aproape similară cu cea pe care-o purta Akhnaton, în pictura murală din mormânt. Aproape identică, mai puţin faptul că acest şarpe negru cu auriu — dacă, într-adevăr, asta era — nu părea să aibă cap.

John nu observase nimic. Era prea ocupat să profite de aplecarea doamnei Coeur de Lapin după scarabeul ei ca să privească din nou prin telescop, aşa că nu acordă nicio atenţie bentiţei. Philippa ajunse la concluzia că trebuia să fie o cale de a afla cu siguranţă dacă bentiţa era un şarpe sau nu. „Ce mănâncă şerpii?" se întrebă ea. „Rozătoare mici? Ar putea un şarpe respectabil, chiar şi unul care a ales să trăiască înfăşurat în jurul capului sec al soţiei ambasadorului francez, să refuze şansa unei mese gratuite, constând în, să zicem, un şoarece?" Philippa începu să se concentreze foarte puternic, mult mai mult decât îi era obiceiul, probabil ca urmare a faptului că dorea să creeze o fiinţă vie, lucru pe care nu-l mai făcuse până atunci. În cele din urmă, atunci când concentrarea ei păru să fie completă, fata îşi rosti cuvântul de concentrare, cât de tare îndrăzni.

— FABULONGOSHOOMARVELISHLYWONDERPIPICAL!

— Ai spus ceva, draga mea? o întrebă doamna Coeur de Lapin.

— Ăăă, am spus că vă mulţumesc pentru faptul că ne-aţi arătat o colecţie fabuloasă, spuse Philippa, încercând să ignore micul şoarece de câmp pe care-l făcuse să apară în vârful hălăciugii de păr blond din capul doamnei Coeur de Lapin.

Philippa nu se dădea în vânt după şoareci, dar, văzând vietatea din părul doamnei Coeur de Lapin, îşi dădu seama de faptul că noţiunea ei de şoarece era mai îngrozitoare decât drăgălaşul animăluţ care acum explora mediul din jur; şi fata speră ca bănuielile ei în legătură cu bentiţa să fie complet greşite, măcar de dragul micuţului şoarece. Dar, chiar în timp ce privea, bentiţa de pe capul doamnei Coeur de Lapin

începu să se desfacă, precum dopul unei sticle care se deşurubează, şi ceea ce păruse a fi doar mătase şi satin se arătă a fi, de fapt, un şarpe cu pielea strălucitoare.

Philippa îşi simţi sângele îngheţându-i în vene şi-l lovi uşor pe John în picior, în timp ce capul unei cobre egiptene sinistre, enorme, se ivea dintre buclele doamnei Coeur de Lapin şi, scoţându-şi limba, privea hipnotic la şoarece. John privi în jurul său, aproape furios şi apoi, văzând ochii surorii sale, se uită spre părul doamnei Coeur de Lapin, exact în clipa în care, simţind pericolul, şoarecele iscodea cu privirea, dincolo de corpul şarpelui, încercând să-şi dea seama de mărimea săriturii pe care ar fi trebuit s-o facă de pe capul franţuzoaicei până la podea. Prea târziu! În secunda următoare, şarpele lovi cu viteza unui bici şi, în câteva clipe, sărmanul rozător fu înghiţit de viu, cu totul.

CAPITOLUL 20
ÎMBUTELIAȚI

— Bestial, îngăimă John, în timp ce şarpele îşi închidea gura şi începea să-şi îndese şoarecele pe gât.

— Nu-mi place asta, şopti Philippa. Poate c-ar fi mai bine să plecăm.

— Cred că ai dreptate, aprobă John, împingând telescopul deoparte cu nonşalanţă, de parcă nu i-ar fi păsat câtuşi de puţin de coafura doamnei Coeur de Lapin şi, zâmbind politicos în timp ce cobora scara, se îndreptă spre uşă.

— Nu puteţi pleca, protestă doamna Coeur de Lapin, aparent neavând habar ce se întâmpla pe capul ei. Abia aţi venit. Apoi tresări un pic, de parcă s-ar fi rupt un arc în interiorul ei. Abia aţi venit. Abia aţi venit. Doamna Coeur de Lapin părea un disc zgâriat. Abia aţi venit. Abia aţi venit.

Şi apoi ochii îi deveniră sticloşi şi goi; gura i se deschise, dinţii falşi îi căzură şi capul îi căzu într-o parte, pe umăr, de parcă ar fi apăsat cineva pe un întrerupător de curent din ceafa ei.

— Să ieşim de aici, spuse John.

— Încerc, răspunse Philippa, dar se pare că nu prea-mi pot mişca picioarele.

— Hei! Nici eu! Ce se întâmplă? Sunt paralizat.

— Mi-aş dori să fie şi Nimrod aici.

După ce înghiţi şoarecele, cobra egipteană îşi ridică fiorosul cap şi partea de sus a corpului în faţa chipului doamnei Coeur de Lapin şi începu să-şi descolăcească trupul, care părea interminabil, până când ajunse la podea. Acolo, cobra prinse să crească în dimensiuni, până când trupul îi deveni gros cât un om, iar capul mare cât o lopată.

— Nu te uita în ochii lui, îl sfătui Philippa pe John. Încearcă să ne hipnotizeze.

— Nu mă deranjează să fiu hipnotizat, mai rău mă deranjează să fiu muşcat, spuse John, care se simţea deja uşor hipnotizat, fiindcă avea impresia că şarpelui îi creşteau mâini şi picioare şi părea să se fi prefăcut într-un bărbat cu nasul coroiat, cu o barbă micuţă, deschisă la culoare, şi cu o expresie neplăcută pe faţa-i îngustă. Câteva clipe mai târziu, locul reptilei fu luat de un englez arătos şi arogant, care mirosea destul de puternic a şarpe şi a snobism.

Văzând că nu putea alerga, Philippa încercă să-şi ascundă teama.

— Iblis, bănuiesc, spuse ea, cu răceală.

— Bănuieşti cam multe, broască mică şi băgăcioasă ce eşti, fornăi Iblis. Dacă există ceva ce urăsc mai mult decât un djinn tânăr din tribul Marid, ei bine, asta ar fi doi djinni tineri din tribul Marid. Iblis înghiţi, vizibil incomodat, şi-şi duse mâna la stomac. Presupun că acum te crezi foarte isteaţă, cu şoarecele ăla, nu?

— Nu chiar atât de isteaţă, răspunse, tremurând, Philippa.

— Ai măcar idee cât de dezgustător este un şoarece? Uh, mi-e rău de-a binelea. Şi miros ca o cameră de reptile de la Grădina Zoologică din Londra.

Djinnul îşi plimbă limba prin gură, îşi trase nasul cu zgomot şi scuipă o substanţă verde şi scârboasă pe covor.

— Nu, cred că nu.

— Atunci, de ce l-ai mâncat? îl întrebă Philippa.

— Pentru că, domnişoară Isteţimea în Persoană, asta fac şerpii, răspunse Iblis. Şerpii mănâncă şoareci. L-am mâncat înainte să am timp să mă întreb cum e posibil ca un şoarece să fojgăie prin părul doamnei Coeur de Lapin. O fi ea franţuzoaică dar, contrar părerii generale, chiar şi francezii îşi mai spală părul, din când în când.

Iblis purta un costum cu dungi Saville Row, o pereche de pantofi din piele de şarpe, făcuţi pe comandă, şi avea un baston ornamentat cu mâner din argint. Îşi slăbi la gât cravata cu nod de tip Eton, vechi, îşi deschise primii nasturi de la cămaşa sa Turnbull & Asser şi tuşi într-un mod neplăcut. Tusea se transformă într-un vomitat zgomotos.

— Asta se întâmplă dacă-mi reiau înfăţişarea umană atât de repede după ce mănânc un şoarece, mărturisi Iblis, vomitând şi mai multă substanţă verde pe podea. Blana este de vină. Mai vomită o dată. Îţi rămâne în gât. Chiar şi şerpii o vomită după ce mănâncă.

Iblis se îndreptă către tava cu băuturi, luă o sticlă de coniac şi-i goli conţinutul dintr-o singură înghiţitură. Pentru o clipă, se uită iritat la computer, de parc-ar fi fost un pic distras. Apoi, cu ochii micşoraţi, privi cu ură la gemeni.

— Desigur, nu m-aş fi întors atât de repede la înfăţişarea umană, dacă nu v-aţi fi vârât degetele voastre mici şi murdare în lampa mea.

Clătină nerăbdător din cap şi apoi zâmbi sarcastic.

— Dar, nu. N-aţi putut rezista, nu-i aşa? Aşa fac toţi cei din tribul Marid. Mereu vă băgaţi nasul unde nu trebuie.

Eu eram chiar dispus să vă arăt milă, datorită tinereţii voastre, dar voi a trebuit să aruncaţi şoarecele ăla spre mine. Iblis mai icni o dată oribil şi, de data asta, aruncă şi şoarecele pe podea. Ei bine, mârâi el, pregătiţi-vă să vă pară rău, copii.

Îmbibat cu coniac, şoarecele rămase nemişcat pentru o clipă şi apoi se ridică, întrucât, incredibil, încă mai trăia. Mustăci câteva clipe şi apoi alergă spre uşă. Philippa se bucură în tăcere că şoarecele scăpase cu viaţă din chinurile sale groaznice.

— Vedeţi şoarecele ăla? întrebă Iblis. Şi, cu o palmă înainte ca animalul să ajungă la uşă şi să fie liber, djinnul îl arse cu o privire a ochilor săi cruzi prefăcându-l în cenuşă. Atunci când am să termin cu voi, continuă el, o să vă gândiţi că şoarecele a fost mai norocos decât un om care a sărit fără paraşută dintr-un avion şi a căzut într-o fabrică de saltele. Singurul motiv pentru care încă n-aţi murit este că nu m-am hotărât dacă să vă mănânc sau să vă arunc trupurile inutile în cea mai adâncă hazna din lume, care, în cazul în care vă întrebaţi, se găseşte într-un hotel din Sankt Petersburg, în Rusia. Credeţi-mă, nu ştiţi ce este suferinţa adevărată, până când nu staţi într-un hotel din Rusia. Cât despre haznale, sunt ca desprinse din opera lui Dante.

Chiar şi în timp ce vorbea Iblis, John simţi că Philippa încerca să-şi adune suficientă voinţă pentru momentul în care, împreună, ar fi putut învinge forţa djinnului care-i ţinea pe loc, aşa că încercă să facă şi el acelaşi lucru.

— Nici să nu vă treacă prin minte să vă folosiţi puterile împotriva mea, mârâi Iblis, ajustându-şi mânecile cămăşii sale superbe. Djinnii tineri ca voi n-au absolut nicio şansă împotriva unui djinn cu experienţa şi răutatea mea. V-aş mânca la fel de uşor precum aş mânca un biscuit scoţian

subţire şi fără gust, la cafeaua mea de dimineaţă. Pe lângă asta — Iblis le flutură sub ochi câteva şuviţe de păr — am părul vostru. Ceea ce face ca legarea voastră să fie floare la ureche.

— Prin urmare, de asta îmi tot treceai mâna în păr, se lumină John. Mereu am simţit că era ceva ciudat în asta.

— Şi eu am simţit mereu că era ceva ciudat cu voi. De când am controlul asupra femeii ăsteia, ca să-l pot iscodi pe Nimrod. V-am urmărit şi pe voi, încă de la picnicul acela. Niciun copil pământean n-ar fi mâncat caviar şi *foie gras* mai cu poftă decât ar fi mâncat un şoarece. Iblis îşi înlătură cu grijă ultimul smoc de blană de şoarece de pe buze.

— Nu ţi-am făcut nimic, spuse John, sfidător.

— Desigur, uitaţi de şoarece.

— În afară de şoarece.

— Vreţi să imploraţi îndurare? Iblis se aşează pe scaunul modern şi incomod şi rânji. Vă rog. După ce am mâncat un şoarece, chiar mi-ar prinde bine o porţie sănătoasă de râs.

— Nu, pe cinstite. De ce vrei să ne ucizi? insistă John.

— O, văd că dragul vostru unchi Nimrod nu prea şi-a dat silinţa să vă pună la curent, spuse Iblis. Ne aflăm în tabere diferite în acest război, fiule. De asta. Ai putea la fel de bine să întrebi de ce nu se înţeleg şoarecii cu şerpii. Eu mă ocup cu ghinionul, iar tribul vostru cu norocul. Doar că, în cazul vostru, norocul e mereu foarte puţin.

— Cu siguranţă, n-ar trebui să fie aşa, îl contrazise Philippa.

Iblis râse, părând sincer amuzat de remarca fetei.

— Ce naivitate adorabilă, comentă el. Faimoasa conştiinţă a celor din tribul Marid, presupun. Chipul lui Iblis deveni mai dur în clipa în care djinnul se ridică repede şi se

apropie de fața lui John, suficient cât băiatul să poată simți mirosul de șoarece în damful lui: Care e problema cu tribul vostru? De unde această pornire de a le strica distracția altor djinni? Ca tineri djinni, ar trebui să înțelegeți că e mult mai distractiv să atrageți ghinion asupra oamenilor, decât să încercați să le aduceți un pic de noroc. Și ce zadarnică e strădania asta a voastră.

Iblis se încruntă și respiră adânc atunci când văzu îndoiala de pe chipul lui John.

— Sau Nimrod nu v-a spus? Văd că nu. Adevărul este că toți începem la fel. Ifrit, Marid, Jann, Ghul. Tuturor ne plac farsele. Să tragem scaunul de sub o femeie grasă. Să aruncăm o coajă de banană în fața unui polițist tâmpit. Nu-i așa, John? N-ai vrut niciodată să faci să apară o băltoacă în fața unui orb care traversează strada? Sau să faci un stilou să curgă pe costumul alb al unui mire? Văd c-ai vrut.

Iblis zâmbi și își îndreptă spinarea.

— Când era tânăr, cam de vârsta voastră, Nimrod se dădea în vânt să împartă și el un pic de ghinion. O, da. N-a fost întotdeauna un băiat bun. Doar că, pe măsură ce a îmbătrânit, ca și restul tribului vostru, a devenit scorțos și plictisitor. Conștiința Maridului. *Homeostasisul*. Prostii. Nu există niciun *homeostasis*. Adevărul este că mereu va exista pe lume mai mult ghinion decât noroc și că tribul vostru duce o bătălie deja pierdută. Iblis îl privi din nou îndeaproape pe John. Văd că așa gândești și tu, nu, John?

— Nu, îl contrazise John. Te urăsc și pe tine, și tot ceea ce reprezinți.

— Avem principii, nu? Iblis râse din nou. Ești la fel de scorțos ca și unchiul tău. Nu c-ar mai conta. Ifriții îi urăsc pe cei din tribul Marid și invers. Mereu a fost așa. Aș spune și că

mereu va fi aşa dar, ca trib, zilele vă sunt numărate. Imediat după ce voi pune mâna pe djinnii pierduţi ai lui Akhnaton.

Iblis scutură sticla goală de coniac pe care încă o mai ţinea în mână.

— Dar întâmplarea face că nu vă voi ucide. Ar fi o pierdere. Vă voi închide în sticlă şi vă voi ţine în frigiderul meu până când va veni ziua în care veţi fi gata să mă numiţi stăpânul vostru.

— Acea zi nu va veni niciodată, protestă Philippa.

— Nu te vom numi niciodată stăpânul nostru, întări şi John.

— Curajoase cuvinte, tinerilor, dar n-aţi citit *Legile Bagdadului*. Nu prea aveţi de ales în această chestiune. Sunteţi obligaţi să-i acordaţi îndeplinirea a trei dorinţe celui care vă eliberează. Inclusiv mie.

— Niciodată, spuse Philippa.

— Nu c-ar conta *Legile*. Vedeţi voi, puteţi fi siguri că, după un an sau doi de stat închişi în sticla asta, vă veţi schimba părerile. Iblis scutură din nou sticla în mână. Închiderea într-o sticlă limpezeşte foarte bine mintea. Credeţi-mă pe cuvânt. Nu există nimic ce n-aţi face, nicio faptă rea pe care n-aţi comite-o, după ce vă veţi răcori aici o vreme.

Djinnul goli şi ultimele picături de coniac pe limba sa verde şi apoi puse cu grijă sticla pe masă, printre scarabeii doamnei Coeur de Lapin.

— Aveţi ultime implorări de milă? Cuvinte sfidătoare? Nu? Păcat.

— Mori, îl blestemă John.

Iblis râse.

— Ai face mai bine să speri că nu mi se va întâmpla asta, fiule djinn, spuse el. Ia gândeşte-te un pic. Dacă eu mor, atunci cine va mai şti că vă aflaţi în sticla asta? Aţi putea

foarte uşor să ajungeţi ca idiotul de Rakshasas. Agorafob. Liliac. Dus cu pluta. Bătrânul Rakshasas a stat timp de cincizeci de ani într-o sticlă murdară de lapte. Gândiţi-vă puţin, copii. Cincizeci de ani. După cum se pare, mirosul de lapte, de brânză acră şi de mucegai, desigur, l-au înnebunit. Serios, este uimitor că se mai poate comporta normal în societatea djinnilor. Gândiţi-vă la asta, atunci când o să vă mai dezmorţiţi în sticla asta de coniac, da?

Un fum gros începu să apară sub picioarele gemenilor, astfel că, pentru câteva clipe, crezură că luase foc covorul. Dar, treptat, îşi dădură seama că fumul le învăluia trupurile şi deja nu-l mai vedeau pe Iblis, nici camera în care se aflau.

— Şi să fiţi recunoscători pentru faptul că nu folosesc o legare dublă. Şi că vă închid într-o sticlă relativ decentă ca mărime, continuă Iblis, în loc de una mai mică. Aş fi putut la fel de bine să vă închid în interiorul stiloului meu, sau în compartimentul pentru otravă din mânerul bastonului meu. Cel puţin, veţi sta confortabil.

Vocea lui Iblis părea să se ridice deasupra lor şi, în câteva clipe, gemenii îşi dădură seama că asta se datora faptului că ei se dizolvau şi se preschimbau în fum.

Apoi, procesul păru să se inverseze, iar ceea ce era fum se solidifică şi luă formă umană, iar senzaţia puternică de plutire îi lăsă locul celei de atingere a pământului, urmată de un simţ apăsător al spaţiului închis. În clipa în care dispăru şi ultima urmă de fum, gemenii se găseau în ceea ce părea a fi o cameră uriaşă din sticlă şi, brusc copleşiţi de claustrofobie şi aburi de coniac, dură câteva minute până ca vreunul dintre ei să se dezmeticească.

Philippa oftă adânc şi apoi se aşeză pe podeaua din sticlă, murmurând:

— S-a zis cu planul lui Nimrod. Stăpânindu-se să nu izbucnească în plâns, adăugă: Ce vom face acum?

— Putea să fie şi mai rău, îşi dădu cu părerea John. Puteam să fim morţi.

— Da, aşa este, admise Philippa, muşcându-şi buza. Mi-e frică, John, mărturisi fata.

— Şi mie, spuse John. Cred că pân-aici ne-a fost. Trecându-şi mâna tremurândă peste peretele neted şi strălucitor, adăugă: Casă, dulce casă. Până când ne scoate cineva.

— Nu-mi imaginez de ce ar alege cineva să călătorească prin lume aşa, spuse Philippa. Încercă să inspire adânc, dar descoperi că era o limită a aerului pe care-l putea trage în plămâni. Mi-aş dori să fie mai mult aer aici.

Văzând efortul surorii sale de a respira, John păru şi el afectat atunci când încercă să tragă o gură de aer în piept, în încercarea de a-şi stăpâni sentimentul de panică.

— Nu crezi că o să rămânem fără aer aici, nu?

— N-ai auzit ceea ce-a spus Iblis? Că domnul Rakshasas a stat într-o sticlă timp de cincizeci de ani.

— Nu-mi aminti. John clătină din cap. Oare cum o fi respirat?

— Cred că e mirosul de vină. Te face să crezi că n-ai destul aer. Ce e mirosul ăsta oare? E destul de toxic.

— Cred că sunt aburii de la coniac, răspunse John. Băiatul linse apoi peretele. Are un gust destul de bun, constată el şi, lingând încă puţin, începu să râdă necontrolat. Ar trebui să încerci. Te-ar putea ajuta să te calmezi.

— Nu văd ce e atât de amuzant, protestă Philippa.

— Mă gândeam şi eu. Djinn într-o sticlă de coniac*.

Philippa zâmbi sarcastic.

— Încerc doar să privesc partea bună a lucrurilor, se scuză John.

---

* Joc de cuvinte bazat pe asemănarea fonetică dintre djinn şi gin.

— Există şi aşa ceva? Philippa îşi scoase batista şi-şi şterse colţul ochiului. Mai spune-mi.

— Ne avem unul pe celălalt, o consolă John. Aşezându-se lângă sora sa, băiatul îşi puse mâna după umerii ei. Mi-ar fi cumplit de greu să fiu singur aici.

— Şi mie, mărturisi Philippa.

— Adică, aş prefera să nu fii şi tu aici, dacă înţelegi ceea ce vreau să spun. Dar, de vreme ce eşti, ei bine, mă bucur, atâta tot.

După o vreme, Philippa îi dădu braţul la o parte şi începu să se plimbe preocupată prin sticla de coniac, timp de vreo câteva minute.

— Curios, spuse ea. Cât de mare pare pe dinăuntru.

— Suntem în afara spaţiului tridimensional, de-aia, îi explică John.

— Mă întreb dacă asta înseamnă că suntem şi în afara timpului. Asta spune şi Einstein, nu? Relativitatea timpului. Depinde de spaţiu.

— Asta însemnând...?

Philippa ridică din umeri.

— Nu ştiu exact. Poate că timpul curge altfel în sticla asta.

— Ce gând optimist, comentă John. Încercam să mă obişnuiesc cu ideea că vom petrece cincizeci de ani aici, şi acum tu sugerezi că şi aceşti cincizeci de ani ar putea părea mai mult decât atât.

Philippa înghiţi, neliniştită.

— Ai dreptate. Pe de altă parte, poate că timpul trece mai repede aici, iar cincizeci de ani or să ne pară cinci minute. Oricum, aş vrea să am pastilele de cărbune ale mamei.

— De ce nu încerci? îi propuse John. N-a zis Nimrod ceva despre faptul că, în interiorul unei sticle, un djinn îşi poate

folosi puterile ca s-o mobileze şi să-şi aducă mâncare şi băutură? Nişte pastile n-ar fi prea greu de obţinut.

Ezitând foarte puţin, Philippa îşi murmură cuvântul de concentrare şi două pastile de cărbune îi apărură în palmă.

— Foarte bine, o lăudă John, înghiţind pastila care i se oferise.

— Ce-ai zice despre un covor? îl întrebă Philippa. Podeaua asta e cam tare şi cam alunecoasă.

— Ce culoare?

— Roz, spuse Philippa. Îmi place rozul.

— Roz? John se strâmbă. De ce nu negru? Îmi place negrul. Negrul este straşnic. Şi totuşi, n-ar fi mai bun un televizor?

— Vrei să te uiţi la televizor, acum?

John ridică din umeri.

— Ce altceva să facem?

După câteva încercări nereuşite, materializate în nişte obiecte ce aduceau mai degrabă a sculpturi moderne decât a televizor, John reuşi să creeze un aparat şi, imediat după ce-şi făcu şi un fotoliu, se aşeză şi-l aprinse.

— Tipic, observă Philippa. Suntem blocaţi aici şi ţie-ţi stă mintea la televizor.

Dar, în clipa în care apăru imaginea, John gemu.

— Grozav, spuse el. Televiziunea egipteană.

— Ce credeai? Doar suntem în Egipt. Fata ridică din umeri. Poate că putem învăţa araba.

John aruncă telecomanda către ecran, ţipă de furie şi apoi îşi îngropă faţa în mâini.

— N-o să scăpăm niciodată de aici, oftă el.

CAPITOLUL 21

SCEPTRUL SEKHEM

În interiorul sticlei, minutele se transformară în ore, iar orele deveniră zile. Gemenii se distrau încercând să decoreze şi să mobileze sticla de coniac a doamnei Coeur de Lapin astfel încât să fie amândoi mulţumiţi. Acest lucru se dovedi, totuşi, imposibil, aşa că, după o săptămână, conveniră să împartă spaţiul în două, prin intermediul unui paravan, alegând două stiluri complet diferite de amenajare interioară: John aranjă, pentru el, un spaţiu de locuit foarte *high-tech*, în nuanţe de gri şi negru, completat de un fotoliu din piele cu spătar rabatabil, de un frigider imens, de o consolă PlayStation şi de un televizor cu ecran foarte lat, cu DVD player, astfel încât să aibă întotdeauna la ce să se uite, cu condiţia să fie vorba despre un film mai vechi, fiindcă se dovedi imposibil să poată crea un DVD pe care să nu-l mai fi văzut niciodată. Spaţiul de locuit creat de Philippa era, totodată, mai roz şi mai pufos, cu un pat mare, o mulţime de jucării din pluş, un aparat de radio (difuzând numai muzică egipteană, care aproape că începu să-i placă), o bibliotecă plină cu cărţi despre faraoni, precum şi o bucătărie foarte bine utilată, în care se apucă să înveţe să gătească. Într-o zi, se hotărî să gătească pentru John şi-şi invită fratele în jumătatea ei de sticlă. Abia se aşezaseră, când auziră un

sunet puternic şi strident, sus, mult deasupra capetelor lor, anunţând că sticla de coniac urma să fie destupată.

Philippa înghiţi în sec zgomotos, în timp ce începea să se dezintegreze din nou.

— Poate că Iblis a hotărât să ne omoare, până la urmă, zise John, în timp ce sticla se umplea de fum.

— Parcă ziceai să fim optimişti, ripostă Philippa.

— Nu-mi pasă, doar să fie repede, zise John. Înnebunesc să tot stau închis aici.

— Ce te face să crezi că Iblis e tipul de djinn care să-i ofere cuiva o moarte rapidă? întrebă ea şi începu să ţipe, simţind cum trece prin gâtul sticlei şi ajunge din nou în lumea de afară.

După ce fumul se împrăştie, cei doi gemeni se treziră iarăşi în biblioteca doamnei Coeur de Lapin. Franţuzoaica stătea întinsă într-un şezlong, cu ochii închişi, sforăind cu poftă. Dar nu era nici urmă de Iblis sau măcar de vreo cobră; în schimb, gemenii fură încântaţi să-l vadă pe Nimrod, aşezat pe acel incomod scaun modern, fumând un trabuc şi părând foarte mulţumit de sine.

— Ce s-a întâmplat? întrebă John.

— Unde-i Iblis? întrebă Philippa.

— Iblis? Nimrod flutură sticluţa antică pe care gemenii i-o aduseseră mai devreme doamnei Coeur de Lapin. O, e pus la păstrare, aici, zise el. N-o să ne mai deranjeze.

— L-ai prins? exclamă Philippa. Cum?

— N-aş fi reuşit fără voi doi, chiar n-aş fi reuşit. Vedeţi voi, mă tem că v-am trimis aici cu un motiv fals. Încă de la acel picnic, am început să am bănuieli în legătură cu doamna Coeur de Lapin. Mă bazam pe faptul că şi voi aveţi suspiciuni legate de ea. Mai ales că trebuia să vă petreceţi o zi

întreagă cu ea. Iblis o stăpânea pe biata femeie de când am ajuns noi în Cairo.

— Prin urmare, toată povestea aia legată de casetă şi de faptul că trebuia s-o supraveghem cu telescopul a fost o păcăleală, zise John.

— Ne-ai folosit ca momeală, adăugă Philippa. Ca şi când ai folosi o capră ca să atragi un tigru.

— O, cred că sunteţi cam aspri, se apără Nimrod. N-aţi fost niciodată cu adevărat în primejdie.

— Puteam să ne pierdem vieţile, insistă Philippa.

— O, nu, o contrazise Nimrod, fumându-şi fericit trabucul. Iblis n-ar fi renunţat la doi djinni atât de buni ca voi. Mai ales că sunteţi aşa de tineri. Încă doi care să-i îndeplinească poruncile? Nu prea cred. Nu e prost. Tot ce zicea, că o să vă mănânce şi o să vă îngroape, era doar ca să vă sperie.

— L-ai auzit spunând asta? Cum? întrebă John.

— Doar nu credeţi că v-aş fi lăsat să veniţi singuri aici? Eram înăuntrul unui obiect fără viaţă. Sau, mă rog, aproape fără viaţă.

— Cum? Vrei să spui c-ai fost aici tot timpul? se miră Philippa.

— Bineînţeles. Am fost înăuntrul calculatorului de pe birou. Să vă aduc aminte: la un moment dat, după ce şi-a băut coniacul, am crezut că m-a descoperit. M-am aprins, din greşeală, pentru o clipă.

— Îmi amintesc, zise John. Mi s-a părut cam ciudat.

— Da, la fel i s-a părut şi lui Iblis. Sunt convins. Oricum, ştiam că are să vă închidă în sticlă. Şi ăsta era momentul pe care-l aşteptam. Vedeţi voi, puterile unui djinn sunt mai slabe atunci când şi le foloseşte împotriva altui djinn. Şi sunt şi mai slabe atunci când este nevoit să le folosească împotriva a

doi djinni. Şi, dacă se întâmplă ca, aşa cum a fost acum cazul, cei doi djinni să fie şi *gemeni*... ei bine, înţelegeţi ceea ce vreau să spun. În momentul în care v-a vârât în sticla aceea de coniac, am acţionat. Vă asigur că nu exista o altă cale prin care să-l ataci pe un djinn atât de puternic cum e Iblis.

— Şi unde-ai fost în tot acest timp? întrebă Philippa. Am stat câteva săptămâni în sticla aia.

Nimrod clătină din cap.

— Vouă vi s-au părut săptămâni. De fapt, aţi stat acolo... să vedem... Nimrod se uită la ceas. Cincisprezece minute.

— Cincisprezece minute? se miră John. Doar atât? Eşti sigur?

Nimrod îi făcu un semn cu ochiul.

— Da, îmi pare rău. După cum v-am povestit, interiorul unei sticle de djinn e în afara spaţiului tridimensional. Mă tem că n-am avut timp să vă spun despre modul potrivit pentru un djinn de a se transforma şi de a intra într-o sticlă. În emisfera nordică, trebuie să-ţi aminteşti să intri în sens invers acelor de ceasornic: altfel, timpul trece încet; şi invers, în emisfera sudică. E acelaşi principiu ca atunci când se scurge apa dintr-o cadă. Sau aproape. Fireşte, e mult mai greu să-ţi aminteşti despre astfel de lucruri când altcineva te vâră în sticlă. Dar, dacă nimereşti direcţia corectă, poţi să economiseşti o grămadă de timp. De exemplu, o călătorie cu avionul de la Londra în Australia, care durează de obicei douăzeci şi patru de ore, poate să pară c-a durat doar douăzeci şi patru de minute. Dacă nu procedaţi corect, poate să pară ca douăzeci şi patru de săptămâni. Timpul, faţă de spaţiu, e relativ. Credeam că v-au învăţat lucrurile-astea din clasa-ntâi. Totul a ieşit splendid. Şi voi aţi fost de-a dreptul minunaţi. Mie nu mi-ar fi venit niciodată ideea să fac să

apară un şoricel în părul doamnei Coeur de Lapin. Aţi fost foarte inspiraţi. L-ai creat perfect, Philippa.

Gemenii încă păreau puţin supăraţi pe unchiul lor.

— Îmi pare rău că v-am minţit, continuă Nimrod, dar sincer vă spun că nu exista o altă cale. N-aţi mai fi venit aici, dac-aţi fi crezut că nu luaţi parte la adevărata acţiune. Şi nu puteam să vă mărturisesc că faceţi parte din capcana mea pentru djinn, ca să nu vă daţi cumva de gol. Hai, vă rog, spuneţi-mi că mă iertaţi!

— O, în regulă, ziseră ei.

— N-ar trebui să-ţi îndeplinim trei dorinţe? adăugă John. Aşa cum spun *Legile Bagdadului*.

— Nu e nevoie. Secţiunea 18. *Înrudirea*. Suntem rude, aşa că nu e nevoie.

Nimrod trase fericit din trabuc şi scoase un rotocol de fum în forma unei cobre.

— Dar cum de ţi-ai dat seama de faptul că Iblis o controlează pe doamna Coeur de Lapin? întrebă Philippa.

— După panglică, bineînţeles. E la fel ca panglica pe care o poartă Akhnaton, în desenele din mormânt. Ei bine, ăsta a fost unul dintre indicii.

— Şi celălalt?

— Un lucru pe care mi l-ai spus tu, Philippa.

— Ce anume?

— Cuvântul pe care l-ai auzit atunci când scorpionul cu care m-a legat Iblis de mormântul lui Akhnaton a fost ars de foc.

— Rabat?

— Da... Dar cuvântul nu este *rabat*, ci unul asemănător. *Rabbit*, mai exact.

— Iepure! exclamă John. Bineînţeles. *Lapin* înseamnă iepure, în franceză.

— Exact, confirmă Nimrod. Iblis, pe cât e de inteligent, pe atât e de leneş. Şi mă aşteptam să-i dea lui Hussein Hussaout un cuvânt ca să mă lege care-mi va oferi măcar o informaţie despre el. Dar chiar şi-aşa, mi-a luat ceva timp până să fac legătura între iepure şi *lapin*.

— Dar cum rămâne cu ceilalţi Ifriţi? întrebă John. Palis, cel care linge tălpile... Şi ceilalţi.

— O, nu vor îndrăzni să încerce nimic acum. Nu când l-am înlăturat pe conducătorul lor, Iblis. Sunt mult prea laşi.

Nimrod se lăsă pe spate şi suflă spre tavan un rotocol imens de fum, care luă forma unui „V" churchillian, de la victorie.

— Nici nu pot să vă spun ce lucru minunat am realizat. Poate că nu i-am găsit pe djinnii captivi ai lui Akhnaton, dar am făcut un lucru aproape la fel de bun. I-am împiedicat pe Ifriţi să-i găsească.

— De fapt, interveni Philippa, cred că ştiu unde să-i căutăm pe aceşti djinni.

Scrumul căzu din trabucul lui Nimrod, în timp ce acesta o privea surprins pe Philippa.

— Ştii?

— Da.

Philippa îngenunche lângă incomodul scaun modern şi, luând de jos cartea despre Akhnaton, pe care o citise doamna Coeur de Lapin, dădu la o parte pagina ruptă care era folosită pe post de semn de carte şi i-o întinse lui Nimrod.

Nimrod şi John priviră pagina pe care erau patru imagini colorate ale aceluiaşi obiect ciudat. Obiectul avea forma unui baston, lung de vreo două picioare, având partea de sus sub formă de romb, gros de vreo trei-patru inci şi lung de vreo şase-şapte.

— Acestea sunt sceptre Sekhem, zise ea. Sceptre regale, folosite de regii egipteni şi de înalţii conducători, ca simbol al puterii, şi fluturate deasupra ofrandelor la morminte, astfel încât să dea putere sufletelor morţilor, zise ea, cutremurându-se. Am citit multe de când am venit în Egipt.

Nimrod zâmbi cu duioşie.

— Dar nu văd cum ne vor ajuta informaţiile astea să-i găsim pe djinnii pierduţi.

— Cineva a încercuit imaginea unui alt sceptru regal din cartea asta, continuă Philippa. Presupunând că Iblis a fost cel care a încercuit sceptrul, sau doamna Coeur de Lapin, sub îndrumarea lui, atunci am putea crede că Iblis a vrut să pună mâna pe sceptrele regale.

— Spune mai departe, o îndemnă Nimrod.

— În primul rând, anunţă Philippa, am găsit asta. În articolul din ziar despre spargerea de la Muzeul din Cairo, scria c-au fost distruse mai multe sceptre regale.

— Da, aşa e, încuviinţă Nimrod, gânditor. Dar au fost deschise şi nişte vase. Canope egiptene.

— Da, dar dac-a fost doar o diversiune pentru presă, ca să ne arunce praf în ochi? Poate că voiau doar sceptrele.

— În regulă, acceptă Nimrod. Să presupunem că aşa este. De ce-ar vrea cineva să fure un sceptru Sekhem?

— Pictura murală din mormântul lui Akhnaton, explică Philippa, îl înfăţişa pe faraon ţinând sceptrul deasupra capetelor celor şaptezeci de djinni. Îţi mai aminteşti cum razele soarelui păreau să emane din partea de sus a sceptrului, acea parte voluminoasă, şi să-l atingă pe fiecare djinn în parte?

— Da, îmi amintesc, zise Nimrod.

— Ei bine, iată cea de-a treia parte a teoriei mele. Iblis a zis ceva, atunci când ne-a închis în sticla de coniac. A zis

c-am avut noroc că nu ne-a închis în stiloul lui, sau în compartimentul cu otravă din bastonul lui. Şi asta m-a pus pe gânduri. Dacă partea voluminoasă a sceptrului este goală pe dinăuntru, n-ar fi aceasta un loc potrivit unde să-i ascunzi pe cei şaptezeci de djinni, de la care îţi aduni puterile? Nu într-un vas sau într-o sticlă, ci în sceptrul tău, chiar în simbolul puterii tale. Eu am fost doar înăuntrul unei sticle de coniac. Dar mi-am dat seama deodată că acolo pot încăpea cu uşurinţă şaptezeci de djinni. Şi, dacă încap acolo atâţia, de ce nu i-ar ascunde în partea de sus a sceptrului, unde se află toate inscripţiile cu hieroglife?

— Sceptrul Sekhem are legătură cu Osiris, zise Nimrod. Osiris era numit odată Marele Sekhem. Sekhem înseamnă „putere" sau „măreţie". Chiar ai dreptate, Phil. Djinnii fiind sursa puterii şi măreţiei lui Akhnaton, acolo ar fi fost locul perfect în care să-i ascundă pe cei şaptezeci de djinni.

Nimrod privi cu atenţie imaginea sceptrului.

— Cred că au loc toţi acolo, dacă e gol pe dinăuntru, aşa cum ai spus tu. Ar putea chiar să ascundă o sticlă secretă. Da, pe lampa mea, e o teorie extraordinară.

— Totuşi, cum de a reuşit Akhnaton să obţină puterea asupra atâtor djinni? întrebă Philippa. Încă n-am reuşit să-mi dau seama.

— Ba cred că ştim, interveni John, acum, când am văzut cum a obţinut Iblis controlul asupra doamnei Coeur de Lapin. Pun pariu că, acum patru mii de ani, Ifriţii îl aveau în puterea lor pe Akhnaton, la fel cum o stăpânea Iblis pe doamna Coeur de Lapin şi că unul dintre ei a luat înfăţişarea unui şarpe adevărat, stând înfăşurat pe capul regelui ca o panglică.

— Da, aprobă Nimrod. Raţionamentul tău nu-i rău deloc, John.

Merse spre masă şi ridică receptorul.

— Pe cine suni? întrebă John.

— Sun la poliţie, răspunse Nimrod. Vreau să le pun o întrebare despre spargerea de la muzeu.

Nimrod vorbi în arabă timp de câteva minute şi apoi puse receptorul în furcă, părând surescitat.

— Sceptrele n-au fost rupte în jumătăţi, le comunică el. Doar partea de sus, cu ornamentul sculptat, a fost deteriorată. Zdrobită, de fapt, ca şi când ar fi vrut cineva să afle dacă este goală pe dinăuntru.

Se îndreptă repede spre uşă.

— Unde pleci? întrebă Philippa.

— Acasă. Trebuie să-i spunem domnului Rakshasas despre asta. Cât mai repede.

— Şi cu ea cum rămâne? zise Philippa, arătând spre doamna Coeur de Lapin, care dormea pe canapea. O să fie în siguranţă?

— O să fie bine, după ce va dormi o vreme, zise Nimrod. Nu cred că o să-şi amintească mare lucru, când se va trezi. Cum era şi de aşteptat. Oricum, e franţuzoaică. Atunci când se va deştepta, probabil se va gândi c-a băut prea mult vin la micul dejun.

Acasă la Nimrod, Groanin aduse în bibliotecă lampa din bronz în care se afla domnul Rakshasas şi o frecă energic, pentru a-l chema pe bătrânul djinn. Domnul Rakshasas ascultă cu răbdare ceea ce-i povesti Nimrod şi apoi încuviinţă.

— Nu găsesc altă explicaţie, fu el de acord. Nepoata ta are o minte foarte ageră.

— Nu-i aşa că-i extraordinar? zise Nimrod. Acum ştim ce căutăm, chiar dacă nu ştim încă unde să căutăm.

— Aşa este, încuviinţă domnul Rakshasas, sunt o mulţime de sceptre, pretutindeni în muzeele lumii.

Le făcu un semn gemenilor.

— Cred că este unul şi în Muzeul Metropolitan din New York. Dar n-am auzit decât despre un singur sceptru Sekhem din cea de-a Optsprezecea Dinastie care să nu se mai afle în Cairo. Acela este în Muzeul Britanic din Londra.

Nimrod oftă.

— Nu-i aşa că-i o ironie a sorţii? Timp de treizeci de ani i-am căutat pe djinnii ăştia pierduţi şi se pare c-au fost chiar sub nasul meu tot timpul.

— Asta înseamnă c-o să ne întoarcem în Anglia? întrebă John.

— Da, mă tem c-o să ne întoarcem, confirmă Nimrod. Domnule Groanin, ar trebui să suni la Liniile Aeriene Britanice, să ne rezervi bilete pentru următorul zbor spre Londra.

— Slavă Domnului! zise Groanin, îndreptându-se vioi spre uşă. Slavă Domnului! Nu mai suportam căldura asta!

— Mare păcat, comentă Nimrod, ignorându-şi servitorul. Tocmai când vă descopereaţi puterile de djinn. S-ar putea să vă scadă considerabil, departe de căldura deşertului.

— N-avem ce face, zise John, ridicând din umeri.

— Lucrul ăsta e mult mai important, fu de acord Philippa.

— Putem să ne întoarcem oricând în Egipt, continuă John. Nu-i aşa?

— Bineînţeles, răspunse Nimrod. În următoarea voastră vacanţă.

— Ai avut dreptate, îi mai zise John lui Nimrod. În legătură cu Cairo. Nu mă aşteptam să-mi placă atât de mult. Deşi e murdar, miroase urât şi e prea aglomerat, niciun loc din lume nu se compară cu el.

— Am spus eu asta? se mira Nimrod. Ei, da, e minunat, într-adevăr. Dar stai să vezi cum e Alexandria. Şi Ierusalimul. Şi Delhi-ul. Şi Istanbulul. Ca să nu mai amintesc de deşertul Sahara. Chiar şi Berlinul, unde locuieşte Djinnul Albastru din Babilon, după cum ştiţi. Doar că acum niciunul nu e la fel de important ca Londra şi Muzeul Britanic. De ceea ce vom găsi acolo depinde nu numai viitorul djinnilor, dar şi cel al întregii lumi.

CAPITOLUL 22
CAMERA 65

Ca de obicei, locuitorii Londrei nu se prea bucurau de vara londoneză. Ba era prea cald, ba nu era cald destul. Ba era prea multă ploaie, ba nu era suficientă. Şi întotdeauna era cineva care să se plângă de vreme, oricum ar fi fost aceasta. Singurul londonez care nu se plângea aproape niciodată din cauza verii londoneze era Groanin.

— Cel mai mult îmi place diversitatea vremii, zicea el, în timp ce se întorceau în casa de lângă Grădinile Kensington. Niciodată nu sunt două zile la fel. Astăzi e cald, foarte cald pentru Londra. Aşa că, mâine, probabil, va ploua, iar poimâine, poate la fel de bine să bată vântul. Încercaţi să urmăriţi un joc de crichet timp de patru zile, dacă nu mă credeţi. Vremea se schimbă de nenumărate ori în timpul unui meci de crichet.

John, care descoperise că e greu să priveşti un joc de crichet şi timp de patru minute, ce să mai vorbim de patru zile, îi zise lui Groanin că-l crede pe cuvânt.

A doua zi dimineaţa, exact la ora zece, Nimrod îi duse pe gemeni la Bloomsbury şi la clădirea imensă în care se afla Muzeul Britanic sau, cum îi plăcea lui Nimrod să-l numească, MB.

MB este o clădire impunătoare, care seamănă puţin cu un templu grecesc, în special cu marele templu grecesc închinat

zeiţei Atena Parthenos, de pe Acropole, în Atena. Dar urcând treptele din faţă, care dădeau în strada Great Russell, Nimrod şi gemenii nu întâlniră decât un autocar plin de turişti japonezi, veniţi în Londra să-l venereze pe Hermes, zeul grec al călătoriilor, al comerţului şi al genţilor ridicol de scumpe.

Nimrod îi conduse pe gemeni prin holul de la intrare într-o curte interioară, numită Marea Curte, apoi trecură de vechea Sală de Lectură, o imensă clădire rotundă din mijlocul Marii Curţi. Merseră spre partea vestică a Marii Curţi şi intrară în Galeriile Egiptene, unde erau expuse cele mai multe şi mai importante antichităţi egiptene. Ignorând exponatele mai mari, Nimrod îi conduse spre nord, pe scările vestice, în camerele 60-66 unde, într-o vitrină, printre multele mumii ale regilor Egiptului, unele vechi de cinci mii de ani, şi diferite obiecte funerare, Nimrod găsi ceea ce căutau. Dar, punându-şi ochelarii pentru a cerceta mai îndeaproape sceptrul, aşezat pe un mic soclu de granit, se încruntă şi clătină din cap.

— Vai de mine, zise el. Aici scrie aşa: „Sceptru regal, A Şaptesprezecea Dinastie". E prea devreme pentru Akhnaton. Sper că domnul Rakshasas nu s-a înşelat.

Philippa cercetă exponatul şi ridică din umeri.

— Prin urmare, MB nu ştie totul, zise ea, şi mai privi o dată. Poate că *ei* au greşit.

Nimrod mormăi ceva, ca şi când ar fi vrut să spună că era imposibil.

— Deşi, trebuie să recunosc, zise Philippa, arată destul de obişnuit. Nu pare să conţină şaptezeci de djinni.

— Aşa e, confirmă Nimrod, oftând.

— Poţi să-ţi dai seama dacă e cel pe care-l căutăm? întrebă ea. Vreau să zic, nu emană vreo vibraţie sau ceva?

— Nu sunt baghetă fermecată, se apără Nimrod. Şi nici clarvăzător. În orice caz, dac-ar emana vreo vibraţie, aşa cum zici tu, nu crezi că, după atâtea zeci de ani, eu sau alt djinn am fi observat până acum?

— Cred că da, recunoscu Philippa.

Lipindu-şi nasul de vitrină şi privind cât putu de aproape sceptrul Sekhem, John fu aproape gata să-i dea dreptate surorii sale, când observă ceva ciudat.

— Staţi puţin! zise el. N-aţi observat nimic? Făcu vreo câţiva paşi înapoi şi arătă cu degetul. E o fisură foarte subţire în geam.

Nimrod şi Philippa se îndepărtară puţin de vitrină, în timp ce John adăugă:

— Şi, dacă vă vine să credeţi, arată exact ca fisura peretelui meu din dormitor.

— Ai perfectă dreptate, John, zise Nimrod. Bravo! Trebuie să-mi iau alţi ochelari. Ăştia nu mai sunt buni de nimic.

— Bine, dar ce înseamnă asta? întrebă Philippa.

— E un mesaj, răspunse John. Şi, de data asta, cred că ştiu de la cine.

— De la cine? întrebă Philippa.

— De la djinnii captivi ai lui Akhnaton, bineînţeles, zise John.

— Dumnezeule, da, confirmă Nimrod. John are dreptate. Asta trebuie să fie explicaţia.

— E un semn ca să ştim că tocmai acesta este sceptrul pe care-l căutăm, încheie John.

Pentru o clipă, rămaseră cu toţii cu privirile aţintite asupra lui.

— E din aur? întrebă Philippa. Nu pare să fie din aur.

— Dac-ar fi fost din aur, ar fi fost prea greu, zise Nimrod. Un sceptru nu-i bun, dacă e prea greu de purtat. Nu, e din lemn acoperit cu foiţă de aur.

— Şi acum, o să-l furăm? întrebă John.

— Dumnezeule mare, nu! zise Nimrod. Acum cercetăm teritoriul, cum se spune în lumea hoţilor. Stabilim întinderea perimetrului, ca să zic aşa. Pe scurt, ne uităm cu atenţie în jur, înainte de a ne face un plan care să ne ajute să punem mâna pe sceptru.

— De ce nu facem, pur şi simplu, ca geamul protector să dispară şi apoi să-l înşfăcăm? întrebă John. N-ar trebui să fie prea complicat, fiind deja fisurat.

Nimrod îl privi pe John şi apoi îi arătă cu capul spre camera de supraveghere dintr-un colţ al tavanului.

— Facem să dispară şi camera! îi sugeră John.

— Dragul şi tânărul meu nepot, începu Nimrod. Nu te-am sfătuit să-ţi foloseşti cu prudenţă puterile de djinn? Nu te-am prevenit în legătură cu preţul pe care trebuie să-l plăteşti, dacă le foloseşti în mod greşit pentru a-ţi îndeplini dorinţele? Unde şi când putem, încercăm să ne comportăm ca oamenii obişnuiţi. Şi, în plus, în situaţia asta, s-ar putea să fie periculos să ne folosim puterile de djinn.

— Periculos? De ce?

— Acum, când ştim că în acest sceptru într-adevăr se află djinnii pierduţi ai lui Akhnaton, puterile de djinni s-ar putea dovedi primejdioase pentru cei dinăuntru. Sau chiar şi pentru noi. Aşa că, decât să intrăm în MB cu ajutorul puterilor de djinni, ca să spargem vitrina, cred c-ar fi mai bine să folosim metodele mai convenţionale de I prin E, zise el, zâmbind. Adică, de intrare prin efracţie.

— Cum ar fi? întrebă Philippa.

Nimrod lovi uşor geamul.

— Un arzător, zise el. Geamul acesta e, de fapt, din plastic. Ceea ce înseamnă că nu se va sparge prea uşor, dar se va topi ca untul.

— Grozav! exclamă Philippa. Putem să purtăm pulovere negre pe gât, ca ăia din filme care dau spargeri?

Nimrod îi făcu un semn cu ochiul.

— Noi n-avem de gând, aşa cum ai zis tu, să dăm o spargere la MB.

— Dar plănuim o intrare ilegală, insistă John.

Nimrod privi stânjenit spre câţiva turişti japonezi, care-şi făceau fotografii lângă una dintre mumii, şi se întoarse cu spatele la sceptrul Sekhem.

— Nu poţi să vorbeşti mai tare? îi zise el printre dinţi lui John. Cred că turiştii ăia japonezi nu te-au auzit prea bine.

Apoi, Nimrod privi de jur împrejurul camerei 65 de parc-ar fi căutat ceva.

John îi urmări privirea.

— Ce cauţi? îl întrebă el.

— Un loc în care să ne ascundem, atunci când ne vom întoarce, mai târziu, îi explică Nimrod.

— N-or să ne detecteze camerele de filmat?

— Nu, pentru că o să fim într-un recipient, ceva.

John încuviinţă, făcând un semn cu capul, în timp ce unul dintre turiştii japonezi scoase o sticlă de Coca-Cola din rucsac şi începu să bea.

— Ca, de exemplu, o sticlă de Coca, zise el.

— Da, fu de acord Nimrod. Nimeni n-ar observa-o.

John merse de-a lungul sălii şi se aplecă spre una dintre mumii, numai că ochii săi priveau spre golul dintre capătul de jos al vitrinei şi covor.

— Domnul Groanin ar putea să pună o sticlă de Coca, în care ne-am afla noi, sub una dintre vitrinele acestea cu mumii, zise el.

— Da, răspunse Nimrod, gânditor. Lucrul ăsta ar fi posibil.

Atinse cu degetul arătător marginea unei vitrine, cercetând praful care se strânsese.

— După murdăria de aici, aş putea crede că vor trece câteva zile până când o va găsi vreuna dintre îngrijitoare.

Nimrod se ridică, frecându-şi bărbia, gânditor, analizând planul lui John.

— Da, zise el. Ne vom întoarce aici, în interiorul unei sticle, chiar înainte de ora cinci, când se închide MB. Domnul Groanin va aşeza sticla sub acest răposat şi, mai târziu, după ce se va face întuneric, ne vom *transsubstantiza* şi ne vom apuca de treabă.

John citi eticheta exponatului.

— Un egiptean necunoscut, de rang înalt, a Nouăsprezecea Dinastie.

Clătină din cap.

— Pare ciudat s-o sfârşeşti aşa, într-o vitrină de muzeu. Nu cred că mi-ar plăcea să mi se întâmple şi mie la fel. Bietul tip, nici măcar n-are un nume. Nici cel de lângă el. E chiar trist.

— Mie mi se pare grotesc, zise Philippa. Toţi oamenii aceştia au avut vieţile lor. Prieteni, părinţi, copii. Probabil erau exact ca şi noi. Mă rog, nu exact ca noi, dar ştiţi ce vreau să spun. Ar trebui să fie o lege împotriva lucrurilor de genul ăsta.

— Cred că o să fie, într-o bună zi, dacă nu există deja, replică Nimrod. Se pare că în Anglia există o lege împotriva

oricărui lucru, mai puţin a ignoranţei şi prostiei. Dar, în momentul de faţă, mă preocupă mai mult djinnii captivi decât drepturile sacului ăstuia de oase. Pe lângă asta, după cinci mii de ani, nu cred că-ţi mai pasă unde ajungi. Eu mi-am dorit întotdeauna să fiu aruncat în mare şi să fiu mâncat de peşti. Mi se pare corect, după cât peşte am mâncat eu. Apropo! E ora prânzului.

După ce mâncară homar de Cornwall şi calcan de Dover, la Ivy, un restaurant în care Nimrod era foarte cunoscut, acesta cumpără un arzător de la o fierărie din Seven Dials, pe care-l testă pe o fereastră din sera sa de lângă casă. Exceptând îngrozitorul miros de plastic ars, experimentul decurse bine, iar lui Nimrod îi luă mai puţin de cincisprezece minute să facă o gaură de mărimea unei farfurii într-unul dintre panouri.

— Sper că paznicii n-au mirosul prea fin, comentă Philippa. Duhneşte îngrozitor.

Cam pe la ora trei, John bău o sticlă de Coca-Cola, pe care apoi Groanin o spălă cu minuţiozitate. Gemenii se echipară cu ceea ce considerară ei potrivit pentru un jaf (îmbrăcară pulovere pe gât, îşi înnegriră feţele şi-şi luară rucsacurile), iar Nimrod, care purta un costum mai închis şi o pălărie neagră, cu boruri late, ca singură acceptare a caracterului necinstit al faptei lor, îi *transsubstanţiză* pe cei doi alături de el în sticla cea goală.

— Luaţi! zise el, dându-le câte o pastilă de cărbune. Mai bine luaţi câte una. S-ar putea să stăm aici câteva ore. Zâmbi. Relativ vorbind, bineînţeles.

— Partea asta din experienţa de djinn nu-mi place, recunoscu Philippa, plimbându-se nerăbdătoare înăuntrul sticlei.

— O să te obişnuieşti, o linişti Nimrod. Ai călătorit cu avionul la clasa economic în ultimul timp? Sau cu metroul

din Londra? Părerea mea e că interiorul unei sticle de Coca e mult mai plăcut. Oricum, n-am terminat amenajarea. Ne mai trebuie nişte scaune.

Nimrod îşi folosi puterile pentru a crea trei fotolii imense din piele, cu centuri de siguranţă.

— Întotdeauna folosesc modelul ăsta, zise el. Sunt aceleaşi scaune ca la clasa întâi de la Liniile Aeriene Britanice. Sunt foarte comode, când călătoreşti.

Simţind că sticla începe să se mişte, adăugă:

— Fiindcă veni vorba, ar fi bine să vă legaţi centurile de siguranţă. Din proprie experienţă, vă pot spune că domnul Groanin manevrează destul de brutal sticlele de djinn. Bineînţeles, asta pentru că el n-a stat niciodată în interiorul vreuneia.

John şi Philippa ţipară de îndată ce sticla începu să se clatine ca un clopot.

— Se duce la maşină, chicoti Nimrod. Ăsta-i necazul, atunci când n-ai decât o mână. O să tot dea din ea.

— Cred c-ar trebui să-i arăţi şi lui cum e să fii înăuntru, propuse John. Poate aşa o să fie mai atent în viitor.

— O, nu, e imposibil, zise Nimrod. Pământenii n-ar rezista unei astfel de experienţe. Nu v-aţi dat seama, dar un djinn n-are nevoie să respire prea mult atunci când se află în interiorul unei sticle sau al unei lămpi. Când un djinn se află în starea aceasta imaterială, poate supravieţui mult timp fără aer. E, întru câtva, ca şi cum ţi-ai suspenda toate funcţiile vitale. Dar, vedeţi voi, mundanii nu mor doar din cauză că trebuie să inspire, ci pentru că trebuie să expire. Nu lipsa oxigenului îi omoară, ci dioxidul de carbon. Aşa că nu încercaţi nici în glumă să-l închideţi pe un mundan într-o sticlă! Tocmai de aceea îi transformăm în animale pe cei care ne enervează, să ştiţi. Cel puţin, pot respira.

— Apropo, interveni Philippa. Ce s-a întâmplat cu sticla în care se află Iblis?

— E în congelatorul meu, zise Nimrod. În casa din Cairo. E spre binele lui. Vedeţi voi, djinnii seamănă puţin cu şopârlele. Se mişcă mai încet atunci când este frig.

— În congelator? se miră Philippa. Nu eşti cam crud?

— Nu uiţi ceva? o certă John. Iblis era gata să ne facă acelaşi lucru. Poate mai rău.

— Fratele tău are dreptate, Phil, zise Nimrod. Să nu-ţi pară rău pentru Iblis! E pus numai pe rele. Aşa semicongelat, Iblis n-o să se mai enerveze atât de uşor şi, dacă o să deschidă cineva, din greşeală, sticla în care se află, el n-o să înceapă să distrugă imediat toate lucrurile. Ifriţii sunt cunoscuţi pentru faptul că se enervează repede, chiar şi în zilele lor cele mai bune. Aţi auzit de marele incendiu din San Francisco, din 1906, provocat de un cutremur? Iblis a fost de vină. Dar asta nu-i nimic în comparaţie cu ce a făcut tatăl lui, Iblis Senior, în 1883. A distrus o insulă întreagă, lângă Indonezia. Se numea Krakatoa. Explozia a fost atât de puternică, încât s-a auzit la patru mii cinci sute de kilometri depărtare. Cenuşa a căzut până la mai mult de şapte sute cincizeci de kilometri la nord de Krakatoa, în Singapore, şi din cauza exploziei s-a format un tsunami înalt de treizeci de metri. Pe puţin treizeci şi şase de mii de oameni au murit atunci.

Nimrod clătină din cap.

— Nu, într-adevăr. Nimeni n-ar vrea să fie în apropierea unui Ifrit care a stat închis mult timp.

Douăzeci de minute mai târziu, Groanin parcă Rollsul în Piaţa Montagu şi, cu sticla de Coca în buzunar, intră în MB pe uşa din spate. Chiar şi în cea mai bună dispoziţie a lui, ura să vină la MB, pentru că locul acesta îi amintea de

întâmplarea în urma căreia îşi pierduse braţul, cu mai mult de zece ani în urmă. N-ar fi putut să intre pe uşa din strada Montagu sau, cu atât mai puţin, prin intrarea din strada Great Russell, fără să retrăiască întâmplările din acea zi îngrozitoare, când tigrii parcă înnebuniseră în Sala de Lectură, scoţând răgete fioroase şi sărind pe masa cu noutăţi, atacând personalul înspăimântat al bibliotecii.

Biblioteca fusese mutată într-un depozit oribil, din cărămidă, în Sf. Pancras, despre care Nimrod zicea c-are farmecul unei toalete publice, dar Sala de Lectură era la fel cum şi-o amintea Groanin, mai puţin animalele sălbatice. Şi astfel, cu amintirea răgetelor îngrozitoare ale tigrilor încă sunându-i în ureche, Groanin merse la primul etaj, îndreptându-se spre camera 65.

Începu să se plimbe cu nonşalanţă, ca oricare turist, prin Sala Mumiilor, apoi îngenunche, prefăcându-se că-şi leagă şireturile, şi puse sticla de Cola sub vitrina în care se afla mumia anonimă. Bătu de trei ori în sticlă.

Înăuntrul sticlei, bătăile lui Groanin sunară ca nişte lovituri puternice de gong. Nimrod şi gemenii se uitară la ceasuri. Era cinci fără un sfert şi mai erau câteva ore până să se întunece.

— Sunteţi la locul stabilit, aşa cum mi-aţi spus, anunţă el. Eu plec.

— Mulţumesc, Groanin, zise Nimrod. Ne vedem mâine.

Apoi Groanin se îndepărtă, nu înainte de a-i arunca o privire sceptrului Sekhem şi de a se gândi că semăna mai degrabă cu o vâslă sau cu un făcăleţ, decât cu un sceptru, şi că era foarte greu de imaginat că într-un obiect atât de ciudat ar încăpea şi şaptezeci de furnici, darămite şaptezeci de djinni.

— Doreşte cineva să ia ceaiul? întrebă Nimrod, făcând să apară în mijloc o masă pentru ceai. Pe o faţă de masă albă, din damasc, se aflau sendvişuri, biscuiţi, prăjituri, gem, mai multe feluri de ceai şi câteva sticle de Coca-Cola, pentru gemeni.

— Mie nu prea mi-e foame, zise John.

— Ceaiul n-are nicio legătură cu foamea, răspunse Nimrod. Pentru englezi, e ca o oră canonică. Şi e un ritual aproape la fel de important ca şi ceremonia ceaiului din Japonia, cu o singură excepţie. La ceai, în Japonia, se spune că întâlnirea dintre participanţi e o ocazie unică şi că niciodată nu va mai avea loc exact la fel. Astfel, fiecare aspect al ceaiului trebuie savurat pentru semnificaţia pe care i-o dau participanţii. Dar în Anglia, semnificaţia constă în faptul că ceaiul e întotdeauna la fel şi că întâlnirea se va desfăşura mereu în acelaşi fel. Cum altfel poate fi măsurată rezistenţa unei mari civilizaţii?

— Nici mie nu prea mi-e foame, zise Philippa. Încerca să citească o carte pe care i-o dăduse Groanin: *Noua ediţie Oxford a versurilor britanice.*

Nimrod mormăi, morocănos, parcă dezaprobând lipsa de interes a lui John şi a Philippei pentru ritualul ceaiului.

— Atunci, rămân mai multe pentru mine, zise el, umplându-şi, cu lăcomie, farfuria cu sendvişuri cu castraveţi.

— Nu ştiu cum poţi să mănânci, zise Philippa.

— E simplu, răspunse Nimrod. Vâr mâncarea în gură şi mestec puţin, până când sunt gata să înghit.

Privi împrejur, la pereţii de sticlă de culoare verzuie.

— Bineînţeles, nu sunt obişnuit cu aşa ceva. O sticlă de Coca-Cola. De obicei, călătoresc într-o sticlă frumoasă, făcută din cristal veneţian, pe care am aranjat-o foarte confortabil.

Are o sală de gimnastică, un cinematograf mic, o bucătărie, bineînţeles, şi un pat extraordinar. Eu o numesc Palatul Grotti. Era o glumă. Nu cred c-aţi înţeles-o, dar asta e. Amintiţi-mi să v-o arăt odată! Neapărat.

John deschise o sticlă de Coca-Cola şi începu să bea, înainte să-şi dea seama cât de ciudat era să bei Coca-Cola înăuntrul unei sticle de Coca-Cola. „Pun pariu că asta n-a mai făcut-o nimeni până acum!" îşi zise el.

— Nu ştiu cum de poţi să fii atât de calm, îi zise Philippa lui Nimrod. Noi plănuim să jefuim Muzeul Britanic şi tu vorbeşti despre ceai. Ceea ce urmează să facem nu te nelinişteşte niciun pic?

— Of, draga mea, eşti cam dură, nu crezi? protestă Nimrod. Nu suntem nişte răufăcători.

— Eu mă simt ca un răufăcător, se plânse Philippa.

— Îndrăznesc să spun că te simţi aşa, pentru c-ai insistat să te îmbraci ca atare, remarcă Nimrod, turnându-şi nişte ceai. Funingine pe faţă, pulovere pe gât, mănuşi de piele, pantofi sport? Dacă eu aş fi fost îmbrăcat aşa, aş fi chemat poliţia să mă aresteze imediat. Păreţi de-a dreptul disperaţi amândoi.

Nimrod scoase o cutie cu pastile de cărbune din buzunarul pantalonilor.

— Mai luaţi câte o pastilă!

Timpul trecu foarte repede şi, până să-şi dea seama, se făcu ora nouă, iar Nimrod le aminti gemenilor de avantajele *transsubstantizării* în sensul invers acelor de ceasornic în emisfera nordică. Spunând acestea, reveniră la mărimea iniţială în siguranţă în camera 65.

— Cred că îngrijitorii au plecat deja, zise el. Dac-au venit cumva. Lucrurile în MB nu mai sunt cum erau odată.

— Dar cu camerele de filmat ce facem? întrebă John.

Nimrod scoase din buzunar un aparat electronic, nu mai mare decât un mouse pentru calculator.

— E un aparat pe care l-am proiectat chiar eu, le explică. Îl numesc Filtrul Idioţilor. Interceptează frecvenţele de radio şi televizor. Îl folosesc împotriva oamenilor care vorbesc la telefonul mobil în tren, ca să le opresc pălăvrăgeala. L-am inventat ca să-mi înăbuş primul impuls, de a-i face pe astfel de oameni să amuţească pentru câteva ore. Dar funcţionează foarte bine aproape asupra oricărei frecvenţe, chiar şi a televiziunii cu circuit închis.

Nimrod arătă spre vest.

— Philippa, vreau să mergi în dreptul uşii de acolo şi să ne anunţi dacă vine cineva pe scări, să vadă de ce nu mai funcţionează camerele. Nu c-ar fi aici ceva de furat. Nu se prea caută cadavrele vechi de cinci mii de ani.

— Nu-mi mai aminti de ele, te rog! zise Philippa. Şi-aşa sunt îngrozită.

— John, tu poţi să mă ajuţi să desfacem echipamentul.

Nimrod puse echipamentul jos, pe o parte a galeriei, în faţa vitrinei în care se afla sceptrul. În mijloc era o altă vitrină, conţinând mai multe sarcofage, iar de partea cealaltă a galeriei, într-o a treia vitrină, erau mai multe mumii, inclusiv ale unor oameni: cadavre micşorate, înfăşurate în bandaje gri şi aşezate unele peste altele, ca o mulţime de ţigări aflate într-una dintre cutiile lui Nimrod. În timpul nopţii, Galeriile Egiptene erau şi mai sinistre decât ziua. Umbrele parcă schimbau poziţiile obiectelor, iar reflexiile mute ale vitrinelor jucau feste imaginaţiei, astfel că, de mai multe ori, lui John şi Philippei li se păru că exponatele se mişcă. Dar nu numai lumina sau lipsa ei se jucau cu minţile gemenilor, ci şi

sentimentul profanării, amplificat de sporovăiala morbidă a lui Nimrod, despre felul în care erau îngropaţi egiptenii.

Philippa îşi strânse braţele în jurul său.

— Locul ăsta îmi dă fiori, zise ea.

— Trebuie să recunosc că e o atmosferă ciudată aici, încuviinţă Nimrod, scoţându-şi bricheta. Ştiaţi voi că despre unul dintre aceste sarcofage, cred că despre cel din aur, se zice că ar fi conţinut mumia care s-a aflat pe *Titanic*? Bineînţeles, însoţită de blestemul său.

— A fost o mumie pe *Titanic*? se miră John, întinzându-i arzătorul lui Nimrod. N-am ştiut.

— Da, a fost, răspunse Nimrod, aprinzând arzătorul. Prinţesa Amon-Ra. *Titanicul* s-a scufundat, provocând moartea a o mie cinci sute de oameni şi, la vremea aceea, în 1912, mulţi au dat vina pe mumia prinţesei. Ceea ce nu-i deloc surprinzător, având în vedere numărul mare al celor care au avut o moarte ciudată în urma întâlnirii cu prinţesa Amon-Ra. Se pare că, înainte ca mumia să fie cumpărată de un colecţionar american şi mutată din această cameră, paznicii şi îngrijitorii nu îndrăzneau să se apropie de sarcofagul ei. Aceştia chiar pretindeau c-aud ciocănituri şi suspine din interiorul sicriului.

Nimrod începu să râdă, batjocoritor.

— Bineînţeles că e doar o poveste. Iar eu nu mi-aş face griji din cauza ei. După cum am spus, mumia ei se află pe fundul Oceanului Atlantic, cu toţi ceilalţi pasageri ai *Titanicului* care n-au reuşit să se salveze. Aşa că n-o să ne deranjeze.

— M-am liniştit, zise Philippa.

— Bineînţeles, aici erau mult mai multe mumii, continuă Nimrod. Cele câteva expuse acum sunt doar o selecţie foarte mică dintre multe altele deţinute de MB. Cred că marea

majoritate e depozitată la subsolul muzeului. Ascunse, ca să nu-i vătămeze pe oameni. Eu, personal, nu văd cum i-ar vătăma. În definitiv, când eşti mort, eşti mort.

Nimrod începu să râdă.

— N-au numai mumii ale unor oameni acolo, zise el. Cred că au şi o mulţime de mumii ale unor animale. Clătină din cap. Mă mir că susţinătorii drepturilor animalelor n-au protestat încă.

În timp ce Nimrod apropia flacăra albastră a arzătorului de vitrina din plastic aflată dinaintea sceptrului Sekhem, John mai aruncă o privire primprejur. Era adevărat: erau pisici, babuini, câini, crocodili, şoimi, cobre mumificate, era chiar un ţipar mumificat. John scutură din cap, nerăbdător.

— De ce-ar vrea cineva să transforme un ţipar într-o mumie? zise el şi încercă, fără succes, să nu se mai gândească la morţi şi la mumii. Cu groaza de mumii, mirosul de plastic ars şi conversaţia macabră a lui Nimrod, începuse să i se facă rău.

— Bineînţeles, continuă Nimrod, tot ceea ce credeau egiptenii despre reîncarnare au luat de la noi, djinnii. Nu că noi am crede c-ar fi adevărat.

Dar John nu mai era atent la unchiul său, părându-i-se că una dintre mumii se mişcase foarte încet. Sau nu fusese decât în imaginaţia sa? După o secundă sau două, John îşi zise că trebuie să fi fost o nălucire, că i s-a părut din cauza mirosului de plastic ars şi că mumiile de cinci mii de ani nu se mişcă decât în filmele vechi de groază. Îşi spuse că se afla în Londra, în secolul al XXI-lea, şi că este imposibil ca morţii să revină la viaţă. Cu siguranţă că paznicii despre care vorbise Nimrod se înşelau. Era imposibil ca prinţesa Amon-Ra să fi fost îngropată de vie şi să fi rămas în viaţă timp de cinci mii de ani.

Îşi muşcă buza ca să nu mai tremure. Şi asta era ciudat. Ca şi când corpul său ar fi recunoscut ceea ce mintea refuza să accepte. Apoi, ceva se mişcă din nou în vitrină. John clipi, se frecă la ochi şi, privind încă o dată, îşi dădu seama de faptul că nu una dintre mumii se mişcase, ci ceva care se afla înăuntrul mumiei şi care avea înfăţişarea unui om, dar prin care putea să vadă, într-un fel, ca şi când nici nu s-ar fi aflat acolo. Pentru o clipă, crezu că era reflexia arzătorului pe geamul din faţa mumiei, înainte să-şi dea seama că Nimrod deja închisese arzătorul şi că acum examina gaura din vitrina în care se aflau sceptrele, fără să fie atent la ceea ce se întâmpla în vitrina din spatele lui.

Forma se ridică din mumia întinsă şi ieşi din vitrină. Era mai înaltă decât bănuise el. Acum mirosea a ceva distinct, ca şi când arătarea ar fi adus cu sine un miros urât, de descompunere, dintr-un mormânt antic, ca o carte foarte veche care s-a umezit şi a putrezit, şi poate la fel şi altceva, mai rău, înăuntrul ei.

— Unchiule Nimrod, zise John, fără să îndrăznească să-şi dezlipească ochii înspăimântaţi de pe silueta înaltă şi aproape transparentă care apăruse dinăuntrul vitrinei cu mumii. Chiar crezi că există stafii?

— O, da. Stafiile chiar există.

— Atunci, cred c-ar trebui să te uiţi puţin la asta.

CAPITOLUL 23

ÎNTOARCEREA LUI AKHNATON

Stând în dreptul intrării Sălii Mumiilor, pentru a supraveghea scările dinspre vest, şi dornică să-şi îndeplinească sarcina aşa cum se cuvine, Philippa nu era foarte atentă la ceea ce se petrecea în spatele ei, în camera 65. Auzind arzătorul stingându-se, presupuse că aproape terminaseră treaba şi-l strigă pe Nimrod, vrând să afle ce se mai întâmpla. Nu primi niciun răspuns şi, atunci când se întoarse, găsi intrarea în Sala Mumiilor blocată de conturul albăstrui al unui babuin foarte mare şi fioros, care se îndrepta spre ea.

— Uaaa! exclamă ea. Ce-i asta?

Philippa nu mai văzuse niciodată o stafie, cu atât mai puţin stafia unui babuin, pentru că asta era, dar îşi păstră calmul şi nu începu să ţipe de frică, aşa cum fusese prima sa intenţie, ca să nu fie auzită de paznici. Aşa că se învârtiră, cu grijă, unul în jurul celuilalt o clipă, pentru ca apoi, scoţând nişte ţipete ascuţite şi arătându-şi colţii, cu agresivitate, babuinul să înainteze spre Philippa. Străduindu-se să-şi controleze frica, Philippa încercă să intre în camera 65. Dar babuinul rămase pe loc, ca şi când ar fi păzit intrarea.

— Nimrod! zise ea. E o fantomă aici. Sau, cel puţin, cred că e o fantomă. A unui babuin, cred.

— Da, îi răspunse Nimrod, cu o voce înceată, liniştită, ca şi când n-ar fi fost deloc surprins de vestea aceasta. Este un *chaeropithecus*. E dintr-una dintre mumiile de aici, bănuiesc. Încearcă să rămâi calmă, draga mea!

— Ţie ţi-e uşor să zici! răspunse Philippa.

Alături de babuin apăru un crocodil, arătând tot ca o stafie. Şi apoi o cobră.

— Au apărut mai mulţi acum, se plânse ea. Un crocodil şi o cobră. Şi nu par deloc prietenoşi. Vino să vezi!

— Mă tem că nu pot, Philippa, replică Nimrod, calm. Vezi tu, şi aici e o stafie..

Dând ocol stafiilor de animale, Philippa se îndepărtă, mergând cu spatele, se lipi de o vitrină şi apoi, privind peste umăr, îi văzu pe Nimrod şi John absolut nemişcaţi, ca şi când ar fi fost ţintuiţi de podeaua camerei 65. La prima vedere, ar fi crezut că ei se uitau la o statuie, făcută dintr-un fel de piatră albăstruie, reflectorizantă, şi doar atunci când acea siluetă se mişcă îşi dădu seama, cu groază, că aceasta era aproape transparentă şi că era imaterială, ca şi animalele. În acelaşi timp, nu putu să-şi stăpânească uimirea, iar părul i se zbârli, pentru că recunoscu înfăţişarea stafiei. N-avea cum să se înşele, uitându-se la faţa lungă şi sinistră de stafie, la ochii cruzi şi migdalaţi, la buzele groase, falca lăsată, burta mare şi coapsele enorme.

Era stafia unui faraon egiptean. Era stafia regelui eretic, a lui Akhnaton însuşi. John se cutremură. Poate pentru că era o stafie, Akhnaton arăta mult mai fioros decât Iblis.

— Vino în spatele meu, John! zise Nimrod. Şi tu, Philippa!

Gemenii îl ascultară fără să ezite.

— N-aveţi de ce să vă îngrijoraţi, dar nu faceţi nimic, decât ceea ce vă spun eu!

Avându-i pe gemeni ascunşi în spatele său, Nimrod îşi îndreptă spinarea şi privi cu calm stafia regelui.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Nimrod.

Vocea care-i răspunse păru la început ca o şoaptă, ca un geamăt de muribund, ca o piatră moale, fărâmiţată pe o podea din lemn, dar deveni, treptat, ameninţătoare şi puternică.

— Tu m-ai adus aici, djinnule, zise fantoma lui Akhnaton. Puterile tale de djinn m-au invocat, pe mine şi pe ai mei. Am zăcut aici, în locul ăsta josnic, dormind timp de aproape două secole; mi-au fost furate numele şi toate comorile. Am rămas la fel de necunoscut ca nisipul deşertului. Dar am ştiut că, într-o zi, un djinn ca tine va veni aici să caute asta.

Fantoma lui Akhnaton arătă de partea cealaltă a galeriei, spre sceptrul Sekhem, aflat încă în vitrina în care Nimrod făcuse o gaură.

— Sceptrul meu regal şi puterile ascunse pe care le conţine.

Buzele groase afişară un zâmbet respingător.

— Şi, atunci când ai venit, am folosite puterile tale de djinn împotriva ta, ca să mă întorc.

— Ai fost aici de atâta timp şi nimeni n-a ştiut cine erai? întrebă Nimrod, trăgându-se mai în spate, împreună cu copiii, pe măsură ce babuinul şi crocodilul înaintau spre ei.

— Da, confirmă stafia. Atunci când aţi ieşit din sticlă, eraţi chiar sub trupul mumificat al lui Akhnaton. Şi vă rămăsese mai mult decât suficientă putere de djinn pentru a-mi aduce spiritul înapoi din eternitate. Al meu şi al câtorva dintre creaturile mele.

— Dar cum ai putut să te întorci? întrebă Nimrod. Djinnii nu devin fantome. Decât dacă... Nimrod se opri. Decât dacă

este un spirit djinn cel care posedă fantoma umană a lui Akhnaton.

— În sfârşit, ai înţeles, răspunse fantoma lui Akhnaton.

— Încep să înţeleg, zise Nimrod. Nu prinţesa Amon-Ra era cea care-i speria pe paznicii aceia. Tu erai! Dar asta se întâmpla în 1910. De ce-ai păstrat tăcerea în toţi aceşti ani?

— A fost o întrunire aici. În 1910. Alt djinn a venit aici, în secret.

— Bineînţeles. Harry Houdini*.

— A simţit că era ceva în neregulă şi a oprit totul înainte ca eu să apar. Dar tu ai adus încă doi djinni. Mai mult decât suficient ca eu să mă reîntorc.

— Ei bine, a fost fascinant, zise Nimrod. Şi-mi pare rău să-ţi fac asta după atâţia ani. Dar e timpul să dispari.

Nimrod îşi flutură mâinile prin aer şi rosti cuvântul magic mai tare ca oricând.

— QWERTYUIOP!

Akhnaton începu să râdă.

— După cinci mii de ani, un singur djinn nu mă poate închide, Marid, şuieră stafia. Şi există mult mai multe moduri de a închide un djinn, moduri antice, decât credeţi voi!

Akhnaton privi în jos spre stafia babuinului.

— Babi! mârâi el.

Nimrod urlă de durere când babuinul sări asupra sa şi-şi înfipse colţii în piciorul lui. Ţipă din nou, atunci când babuinul îl urmări de-a lungul camerei şi-l muşcă de picior a doua oară. Într-o secundă, babuinul ajunse lângă stăpânul său şi, la porunca acestuia, lăsă o picătură din sângele lui Nimrod să cadă de pe colţii săi ascuţiţi pe o bucată de material, acoperită de hieroglife, pe care Akhnaton o ţinea în mână.

* Celebru magician francez, renumit mai ales prin dispariţiile sale din locuri în care era închis.

— Tot ce-mi mai trebuie acum e numele tău străvechi, zise stafia lui Akhnaton, zâmbind. Numele tău de piatră preţioasă, cum i se spune astăzi.

Îndepărtându-se, şchiopătând, de gemeni şi îndreptându-se spre uşă, Nimrod le strigă:

— John, Philippa, fugiţi, salvaţi-vă!

Dar, înainte ca gemenii să se poată mişca, Akhnaton îi înşfăcase deja.

— Spune-mi numele tău străvechi, sau o să-i poruncesc lui Babi să-i sfâşie! porunci Akhnaton.

— Nu-i spune, unchiule! strigă Philippa, făcându-l pe babuin să mârâie furios la ea.

Nimrod nu ezită şi-i spuse lui Akhnaton numele său secret.

Akhnaton zâmbi şi-i eliberă pe gemeni. Luă o canopă mare de pe un soclu, îi îndepărtă capacul, în formă de cap de babuin, apoi îl vârî sub braţ.

— Fugiţi, copii, fugiţi! zise Nimrod care, atacat de crocodil şi de şarpe, se zbătea să-l îndepărteze pe Akhnaton de gemeni. N-aveţi destulă putere încât să vă luptaţi cu el.

Stafia lui Akhnaton privi cu răutate spre John şi Philippa.

— O să mă ocup şi de voi doi, după ce o să-l închid pe el în canopă, zise el, îndreptându-se, fără grabă, spre Nimrod.

Gemenii se priviră, disperaţi, unul pe celălalt.

— Ce ne facem? zise John. Nu putem să-l lăsăm.

În dreptul uşii, Nimrod ţipă de durere în timp ce stafia crocodilului îl muşca pentru cea de-a treia oară. Privi împrejur şi văzu stafia lui Akhnaton, năpustindu-se asupra sa cu urna deschisă. Încercă să se împotrivească, dar ştia că nu mai avea nicio speranţă. Un djinn malefic, controlând stafia unui om, era destul de rău, dar Akhnaton părea să aibă puterea

mai multor djinni. Miile de ani petrecute în mormânt nu-i slăbiseră puterile, iar ceea ce era dureros de clar pentru Nimrod era faptul că avea de-a face cu ceva mult mai puternic decât Akhnaton însuşi. Akhnaton şi Ifritul fără nume care l-a stăpânit odată trebuie să fi murit în acelaşi timp, pentru că spiritele lor erau acum îngemănate.

Akhnaton puse vasul lângă capul lui Nimrod.

— O să fii sclavul meu, zise el. Pentru totdeauna.

— Fugiţi! le strigă Nimrod gemenilor pentru ultima dată, un strigăt care se transformă în ţipăt, în timp ce babuinul îl muşca de braţ.

Dar John şi Philippa nu părăsiră Sala Mumiilor, fiindu-le frică să rămână şi, în acelaşi timp, fiindu-le frică să-l lase pe Nimrod pradă unei sorţi atât de crunte.

— N-a zis Akhnaton că e nevoie de mai mulţi djinni ca să-l înfrunte? zise John şi, vârând mâna în gaura pe care Nimrod o făcuse în vitrina din plastic, apucă sceptrul Sekhem, îl întoarse pe lungime şi-l scoase din vitrină. Ei bine, sunt şaptezeci de djinni în sceptrul ăsta. Sigur sunt de ajuns ca să-l învingă pe Akhnaton.

— Dar de unde ştim că ne vor ajuta? îl întrebă Philippa. Până la urmă, aceştia sunt djinnii care odinioară îi îndeplineau poruncile lui Akhnaton.

— Un djinn trebuie să-şi ţină promisiunea pe care o face atunci când este eliberat, insistă John. Asta-i regula.

Începu să examineze, cu foarte mare atenţie, bucata mai groasă, din partea de sus a sceptrului, în lumina torţei Philippei.

— Dar cum îl deschidem?

Îi răspunse o voce dinăuntrul sceptrului, aproape făcându-l pe John să scape acel obiect antic pe jos.

— Trebuie să aduci la viaţă şaptezeci de djinni, se auzi vocea. Caută ceea ce e scris. O să te ajute.

— Caut! strigă John. Dar nu văd cum o să mă ajute.

— Hieroglifele, îi zise Philippa. Se referă la hieroglife. Uite, chestia aia rotundă se numeşte cartuş şi conţine un singur simbol: *ankh*, care e semnul vieţii. Şi cred că fiecare dintre aceste simboluri de sub cartuş, care seamănă cu litera „n", semnifică numărul zece.

— Ai dreptate, zise John. Sunt şapte astfel de simboluri. Şapte ori zece fac şaptezeci. Ăsta trebuie să fie răspunsul. Dar cum aducem cele şapte simboluri în dreptul semnului *ankh*?

John începu să apese hieroglifele cu degetul. Deodată, simţi cum un „n", însemnând un zece, se mişcă.

— E ca un joc de puzzle, descoperi el. Hieroglifele îşi schimbă locul, mai zise, împingând unul dintre simbolurile de zece într-un cartuş lângă *ankh*.

— Funcţionează! strigă el.

— Stai puţin! îl opri Philippa. Încă n-am obţinut promisiunea djinnilor din sceptru.

Adresându-se celui din sceptru, John zise:

— Ascultă, djinnule, o să vă eliberez pe toţi, dacă juraţi că-l veţi distruge pe Akhnaton şi că veţi lucra doar în slujba Binelui.

Fără să ezite, cel dinăuntru răspunse:

— Am aşteptat timp de trei mii de ani venirea voastră, tinere djinn. Nu trebuie decât să ne porunciţi.

John împinse cele şapte semne de zece în cartuşul conţinând semnul *ankh* al vieţii. Simţi imediat că se întâmplă ceva.

— Cred c-a mers, anunţă el, dând drumul sceptrului.

Acesta rămase ridicat, nemişcat ca o trestie împietrită. Apoi, partea de sus a sceptrului se deschise, ca o floare mare

şi aurie, lăsând să iasă un nor de fum umed şi verzui, ca atunci când Nimrod şi gemenii ieşiseră din sticla de Cola. Lui John i se păru că mirosea a mucegai, iar Philippei i se păru că e acelaşi miros precum cel dinăuntrul mormântului lui Akhnaton, din Egipt. Fumul, vechi de trei mii de ani, umplu camera cu repeziciune, declanşând alarma de incendiu, şi deveni atât de gros, încât gemenii abia se mai puteau vedea unul pe celălalt. John o apucă de mână pe sora sa.

După ceea ce păru o veşnicie, fumul din camera 65 dispăru deodată, dezvăluind galeria plină de djinnii pe care-i eliberaseră din sceptrul Sekhem. Erau zeci de omuleţi raşi pe cap, cu ochii încondeiaţi, îmbrăcaţi în robe albe de preoţi egipteni, care arătau exact ca personajele desenate pe pereţii din mormântul lui Akhnaton de lângă Cairo. Fiecare dintre ei se înclină şi-şi declară supunerea în faţa lui John şi a Philippei, apoi se adunară într-un cerc în jurul lui Akhnaton şi a fantomelor animalelor lui. Într-o limbă necunoscută gemenilor, cei şaptezeci de djinni începură să rostească o incantaţie, prin care cereau înfrângerea lui Akhnaton.

— Opriţi-vă! strigă stafia lui Akhnaton. Vă poruncesc!

Dar djinnii îşi continuară incantaţia, şi mai tare acum, cu o voce înfricoşătoare. Deşi John şi Philippa nu înţelegeau nimic din ceea ce spuneau aceştia, era uşor de înţeles, după lătratul isteric al babuinului şi blestemele lui Akhnaton însuşi, că o forţă puternică era invocată. În acel moment, un vânt puternic începu să bată prin Galeriile Egiptene, îndreptându-se exact în mijlocul cercului, ca şi când ar fi vrut să-l ia pe sus pe Akhnaton şi să-l ducă undeva unde va fi uitat pentru totdeauna. Crocodilul răcni şi babuinul lătră, agresiv, pe măsură ce incantaţia şi vântul păreau să se unească într-un crescendo păgân.

— Nu! strigă stafia lui Akhnaton. Nu!

Era un strigăt atât de diperat şi de trist, încât Philippei aproape îi păru rău pentru el.

Atunci când, în cele din urmă, vântul se opri, iar Akhnaton şi animalele fură reduse la tăcere, gemenii îşi făcură loc spre uşă, unde îl văzuseră ultima dată pe Nimrod, sperând să-l găsească teafăr şi nevătămat, mişcându-se printre corpurile puternic mirositoare ale acestor făpturi antice care, cel puţin până când John şi Philippa i-au obligat să le îndeplinească ordinul, au controlat echilibrul între puterea binelui şi cea a răului. Djinnii se înclinară din nou, în timp ce gemenii trecură printre ei.

— Nimrod! strigă John. Te simţi bine? Unde eşti?

Vasul din calcar cu capul de babuin zăcea pe podea, lângă piciorul unui preot djinn, care părea să fie conducătorul. Acesta ridică vasul de jos, îl atinse cu fruntea şi, înclinându-se, i-l întinse lui John, spunând: „Akhnaton".

— E înăuntru?

Preotul djinn încuviinţă.

Philippa privi prin cameră.

— Dar unde e Nimrod? Unde este unchiul nostru?

Privirea preotului djinn căzu asupra vasului.

— Doar nu vreţi să spuneţi că şi el e înăuntru? zise Philippa.

Preotul djinn încuviinţă din nou.

John luă vasul şi vru să scoată capacul, dar preotul djinn îl opri şi clătină din cap.

— Akhnaton, zise el. Akhnaton.

— Are dreptate, spuse Philippa. Nu putem să-l eliberăm pe Nimrod fără să-l eliberăm şi pe Akhnaton.

John ridică vasul în dreptul capului şi strigă.

— Nimrod? Ne auzi? Eşti bine?

Se auzi o voce foarte slabă, pereţii vasului fiind groşi, ca de la o mare depărtare, dar nici John, nici Philippa nu înţelegeau ceea ce spunea.

— Ce ne facem? întrebă John.

Auzeau deja strigătele paznicilor care se apropiau pe scările dinspre vest.

— Nu putem să lăsăm aici vasul, zise Philippa. Altcineva poate să-l deschidă din greşeală şi să-l elibereze pe Akhnaton.

— Ai dreptate, o aprobă John.

Preoţii djinni începură să se aşeze pe podeaua camerei 65, ca şi când ar fi aşteptat să fie prinşi.

— Haide! zise John. Am o idee.

Luă Filtrul Idioţilor şi se îndreptă în direcţia opusă scărilor.

— N-avem timp de pierdut!

Avea dreptate. Paznicii urcaseră scările acoperite cu mozaic, iar mirarea lor, atunci când văzură ceea ce păreau să fie şaptezeci de bărbaţi purtând haine specifice Egiptului antic, se auzea deja manifestându-se.

— La naiba! zise unul dintre ei. De unde au apărut?

— Ce crezi că faci aici, Mustafa? întrebă un al doilea. Ce-i asta? Un fel de întrunire? Sau moment artistic?

— Chemaţi poliţia! zise un al treilea. Chemaţi-i pe cei de la Interne! Chemaţi Biroul de Imigraţii! Cred că sunt străini.

— Poate este o bandă de hoţi, îşi dădu altul cu părerea. Am citit în ziar despre astfel de lucruri.

Cu atâţia bărbaţi cheli blocând intrarea în camera 65, paznicii nu-i observară pe cei doi gemeni fugind din Sala Mumiilor spre colecţiile greceşti şi romane.

John o duse pe Philippa într-o cameră în care erau expuse vase romane şi etrusce mai puţin importante. Era o noapte caldă, cu umezeală în MB şi, mulţumită apropierii surorii sale gemene, simţea că puterea sa de djinn nu era afectată de climatul londonez. Se concentră foarte tare pentru o clipă asupra unei vitrine şi apoi zise: „ABECEDARIAN!"

În vitrină apăru o uşă pe care John o deschise şi începu să aranjeze altfel exponatele.

— Ce faci?

— O să vezi. Adu vasul!

Philippa îi întinse fratelui său vasul în care se aflau fantoma lui Akhnaton şi Nimrod, iar John îl aşeză, cu foarte mare atenţie, în partea din spate a vitrinei, pe un soclu de lemn, pe care-l golise, având eticheta: „Vas Apulian".

— Nu vor observa diferenţa, zise el, aşezând adevăratul vas apulian în partea opusă a vitrinei. Apoi, mulţumit de aranjamentul făcut, închise uşa.

— N-ar fi fost mai bine să punem vasul într-una dintre galeriile egiptene? întrebă Philippa.

— Poate, răspunse John. Dar cred că de-acum galeriile egiptene sunt pline de paznici. Ba mai mult, cred că vor verifica exponatele zile întregi, să vadă ce s-a furat. Poate chiar vor închide galeriile pentru o vreme. În timp ce camera asta pare chiar liniştită.

— Foarte bine, acceptă Philippa. Dar noi unde o să ne ascundem?

— M-am gândit şi la asta, zise John, arătând spre o vază din cobalt albastru, care ocupa ea singură o vitrină. Deja îşi folosea puterile de djinn pentru a face o gaură mică în partea de sus a vitrinei, prin care ar putea intra atunci când se vor *transsubstantiza*.

— Dar nu ne-am mai *transsubstantizat* până acum, se împotrivi Philippa. Nu singuri. Şi, în mod sigur, nu într-un climat răcoros.

— N-avem de ales, insistă John. Ori facem asta, ori vom fi prinşi de paznici. Şi, dacă vom fi prinşi, probabil vom fi trimişi acasă, iar Nimrod va rămâne închis aici pentru mult timp. Şi, în plus, vaza arată foarte bine. Iar dacă n-ai observat, e o noapte frumoasă, caldă. Mă simt puternic. Cred c-o să reuşim.

John dădu să o apuce de mână pe Philippa.

— Ne vom ascunde în vaza asta şi mâine, când spiritele se vor fi calmat şi nu va fi nimeni în preajmă, o să ieşim, o să luăm vasul în care se află Nimrod şi o să plecăm acasă.

— De ce nu plecăm acum acasă? întrebă ea.

— Pentru că nu putem risca să ne folosim puterile de djinn asupra vasului, în timp ce stafia lui Akhnaton se află înăuntru, zise John. Trebuie să aşteptăm până mâine dimineaţă la ora zece, când muzeul se va redeschide, şi apoi să încercăm să-l ascundem în rucsacul meu şi să ne furişăm pe uşa principală.

Philippa fu de acord cu planul lui John, neputând să se gândească la altul mai bun. Stând înaintea vazei, se luară de mână şi încercară să se *transsubtantizeze*. Philippa începu să se concentreze asupra vazei în care aveau de gând să pătrundă.

— Este vaza Portland, zise ea. A fost făcută cu aproximaţie la începutul primului mileniu. În anul 1845, a fost spartă în mai mult de două sute de cioburi de o tânără irlandeză, dar astăzi e cunoscută cel mai mult ca subiect al poemului *Odă unei urne greceşti*, de John Keats. O, e în cartea mea de poezii, zise ea, arătând cu capul spre rucsacul ei. Cea pe care mi-a dat-o domnul Groanin.

— Ai terminat? întrebă John, cu nerăbdare, auzind lătratul câinilor poliţişti în afara camerei.

— Da, confirmă Philippa. Încercam să mă concentrez asupra vazei, atâta tot.

— La trei?

— La trei, zise Philippa. Nu, stai! Nu uita că trebuie să intrăm în sens invers acelor de ceasornic.

John o privi lung.

— Emisfera nordică. Îţi mai aminteşti? Timpul spaţial. Ca timpul să pară că trece mai uşor înăuntrul vazei.

John înclină din cap, încuviinţând.

— Atunci, la trei.

Philippa încuviinţă şi ea.

— La trei.

— Unu... doi... trei...

— FABULOONGOSHOO...

— ABECEDARIAN!

— ... MARVELISHLYWONDERPIPICAL!

CAPITOLUL 24
ÎN PORTLAND

Lui John i se păru o noapte lungă înăuntrul vazei Portland, iar sora sa făcu să i se pară şi mai lungă. De îndată ce se aşeză confortabil într-un scaun roz, proiectat de ea, scoase din rucsac *Noua ediţie Oxford a versurilor britanice* şi începu să citească.

— Cum poţi să citeşti în situaţia asta? întrebă John, plimbându-se în sus şi-n jos înăuntrul vazei. După tot ceea ce i s-a întâmplat lui Nimrod.

— Încerc să nu mă gândesc la ceea ce i s-a întâmplat lui Nimrod, zise Philippa. Aş începe să plâng, dacă m-aş gândi la el. Ce preferi?

— Ai dreptate, fu de acord John. Continuă să citeşti! Şi mie mi-ar trebui ceva, să nu mă mai gândesc la asta.

Philippa citi cu voce tare prima strofă a poemului scris de Keats, inspirat de vaza Portland:

Tu, neprihănită încă, a liniştii mireasă,
Tu, a tăcerii fiică şi-a timpului cel lin,
Istoric al pădurii, poveste mai aleasă
Nu poate exprima, decât versu-ţi divin.
Ce veştedă legendă se ţese-n jurul formei tale,
Cu zeităţi sau muritori, sau toate la un loc,

În Tempe, sau în văile de prin Arcadia de azi?
Ce oameni, sau ce zei or fi? Fecioarele, ce ură au de foc?
Ce căutare nebunească? Ce luptă de salvare?
Ce fluiere şi tamburine? Ce primitiv extaz?

— N-ai crede că ar scrie cineva o poezie despre o vază veche, zise John. Keats ar fi avut altă părere despre o urnă grecească, dac-ar fi fost nevoit să-şi petreacă noaptea într-una.

— Nu ştiu dacă trebuie să ne petrecem toată noaptea aici, replică Philippa. Relativ vorbind, cel puţin.

John o privi, inexpresiv.

— Am intrat în sens invers acelor de ceasornic, nu-i aşa?

John clătină din cap, aprobator.

— Atunci, putem să credem că timpul va trece mai repede în afara vazei, decât în interiorul ei.

— Sigur că da, zise John. Nu trebuie să stăm aici decât zece sau cincisprezece minute şi se va face dimineaţă. Se uită la ceas. Dintr-o clipă într-alta, ar trebui să ieşim de aici.

— Sper să-l vedem pe domnul Groanin, oftă Philippa. O să se îngrijoreze dacă nu se poate întoarce în Camera Mumiilor, ca să caute sticla de Coca-Cola.

— Nu la fel de mult pe cât o să se îngrijoreze dacă o să intre, o să ia sticla acasă şi apoi o să-şi dea seama că nu suntem înăuntru.

Lipindu-şi urechile de pereţii din sticlă ai vazei Portland, ascultară cu atenţie zgomotele din cameră, ca să-şi dea seama dacă se afla cineva acolo.

— Pare destul de linişte, zise John.

— Ssst, ascultă în continuare! îl opri Philippa. Oamenii nu fac niciodată gălăgie într-un muzeu. Probabil, ar fi daţi afară dac-ar face zgomot.

Trecu un minut şi tot nu se auzea nimic.

— Cred c-ar trebui să riscăm, zise John. O apucă de mână pe Philippa. Gata?

— Gata.

Vaza de Portland n-avea decât cincisprezece centimetri lungime. Peretele din sticlă groasă, albastră, a părţii de jos a vazei, era acoperit cu câteva siluete, făcute din sticlă albă. Erau siluete înfăţişând personaje mitologice: Poseidon, Afrodita şi probabil Paris, marele luptător troian. Aceste înfăţişări îi dădeau vazei un aer magic, ca şi când şarpele ţinut de Afrodita ar fi putut creşte deodată şi l-ar fi mâncat pe Cupidonul care zbura deasupra capului Afroditei. Sau, aşa i se părea studentului la arte plastice, având ca temă desenarea vazei.

La început, se întrebă dacă fumul care ieşea din vază era o iluzie optică, sau dacă era doar în imaginaţia lui, ca o urmare a atâtor nopţi pierdute pentru terminarea vreunui portret pentru un client. Se spunea că Van Gogh ar fi înnebunit din cauza suprasolicitării, iar studentul la arte plastice îşi spunea că, dacă înnebunise şi el, cel puţin se afla într-o ilustră companie.

Lăsă jos creionul şi caietul pentru desen, îşi scoase ochelarii şi-şi frecă ochii, în timp ce fumul cobora până la podea, de parcă nici n-ar fi fost fum deloc, semănând mai degrabă cu ectoplasma, substanţa din care unii oameni cred că sunt făcute fantomele. Instinctiv, studentul se îndepărtă de locul unde-şi imagina că se afla vaza, pentru că fumul devenise foarte gros. Era gata s-o ia la fugă din cameră şi să-i anunţe pe paznici, când fumul se risipi cu o rapiditate neobişnuită, scoţând la iveală doi copii, în jur de doisprezece ani, cu feţele înnegrite, ca doi mici hoţi.

— Distrage-i atenţia, până iau eu vasul! zise John, din colţul gurii.

Philippa îi zâmbi studentului şi, luând caietul cu desenul acestuia, îi privi cu interes schiţele.

— Nu-i rău, aprecie ea, pe un ton prietenos. Cred că e destul de greu să desenezi.

Studentul îşi luă caietul de la Philippa şi clătină din cap.

— N-am talent. Dac-aş fi avut talent, totul ar fi fost altfel. Îmi doresc atât de mult să fi avut talent!

— Ooh, mă simt puţin ciudat, zise ea, aşezându-se pe podea.

Dar ştia de ce se simţea aşa. Se simţea la fel cum se simţise în New York, atunci când doamna Trump îşi dorise să câştige la loterie.

— E cam frig aici.

— Te simţi bine? întrebă studentul. Vrei să-ţi aduc un pahar cu apă?

— Nu, zise Philippa. O să mă simt bine.

John se apropie şi o ajută să se ridice. Rucsacul său, în care se afla vasul, părea destul de greu. Philippa îi aruncă o privire, ca şi când l-ar fi întrebat ceva, iar el îi răspunse, dând afirmativ din cap.

— Sunt bine, zise ea, zâmbindu-i cu amabilitate studentului. Domnule...?

— Finger*, se prezentă studentul. Frederick Finger.

Philippa luă caietul pentru desen şi privi din nou schiţa, dându-şi seama de faptul că studentul avusese dreptate. Desenul era făcut de un artist prea puţin talentat. Doar că lucrul acesta se va schimba de acum înainte. Era sigură de asta.

---

* *Finger*, în limba engleză, înseamnă deget.

— Trebuie să plecăm, zise ea. Şi, domnule Finger, te înşeli. Ai talent. Foarte mult. Dar nu l-ai găsit încă. Ascultă-mi sfatul şi caută-l din nou mâine. Cred că o să fii surprins de ceea ce se poate întâmpla într-o zi.

— Hai! o grăbi John, printre dinţi. Hai să plecăm de-aici! I-ai îndeplinit o dorinţă? întrebă John când ajunseră pe scări.

— Ai zis c-ar trebui să-i distrag atenţia, se justifică Philippa. Exact asta am şi făcut.

— Era cam nebun, dacă mă întrebi pe mine, zise John. De ce-ar vrea cineva să deseneze o vază veche?

— E artist. Asta fac artiştii.

După câteva minute, se aflau în faţa MB, lângă un vânzător de ziare, căutând un taxi. Atunci văzură titlul de pe prima pagină a ziarului *Daily Telegraph*: „70 de egipteni au pătruns în Muzeul Britanic" şi o fotografie în care mai mulţi preoţi djinni se urcau într-o dubă a poliţiei. Philippa cumpără ziarul şi citi cu voce tare:

Şaptezeci de bărbaţi îmbrăcaţi în preoţi egipteni din Antichitate au fost arestaţi marţi noapte la Muzeul Britanic, unde poliţia a fost chemată ca urmare a unei tentative de spargere în Sala Mumiilor din cadrul galeriilor egiptene antice. Nu se ştie dacă bărbaţii, care erau raşi pe cap şi purtau straie specifice preoţilor din Egiptul antic, şi nu prea cunoşteau limba engleză, se adunaseră să protesteze împotriva expunerii cadavrelor mumificate, unele vechi de câteva mii de ani, care au fost aduse din locurile lor de odihnă iniţiale la începutul secolului trecut. Un purtător de cuvânt al Muzeului Britanic a confirmat faptul că mai multe artefacte de dimensiuni reduse au fost deteriorate sau lipsesc. Avocatul bărbaţilor, care par să provină din Orientul Mijlociu, deşi până acum niciunul n-a putut fi identificat, ne-a

spus că aceştia vor cere azil în Marea Britanie. Miercuri, Primul Ministru a comunicat Camerei Comunelor că, dacă se va descoperi că bărbaţii au pătruns ilegal în Marea Britanie, vor fi trimişi înapoi în ţara de origine. În ultimii ani, Muzeul Britanic a primit mai multe sesizări din partea diferiţilor propagandişti, pentru ca mumiile din acest muzeu să fie îngropate aşa cum se cuvine. Doamna Deirdre Frickin-Humphrey-Muncaster, din partea grupului de presiune Mame pentru Mumii, a precizat: „Acest incident scoate în evidenţă un scandal care există de zeci de ani în cadrul Muzeului Britanic. Oricine are dreptul la o înmormântare decentă, indiferent cu cât timp în urmă a murit."

— Sunt de acord cu asta, zise Philippa. E timpul să respectăm mai mult celelalte culturi.

John mormăi tare.

— Nu-mi spune mie de timp! zise el, smulgându-i Philippei ziarul din mână. Uite! arătă spre partea de sus a primei pagini a ziarului. Ăsta e ziarul de joi, descriind evenimentele de marţi noaptea. Înseamnă c-am stat în vază timp de treizeci şi şase de ore!

— O, nu! suspină Philippa. Groanin o să fie atât de îngrijorat.

Opriră un taxi şi se întoarseră în casa de lângă Grădinile Kensington, unde-i găsiră pe Groanin şi pe domnul Rakshasas aşteptându-i nerăbdători.

— La naiba, ne-am făcut atâtea griji pentru voi! zise Groanin. Ieri nici nu m-am putut apropia de galeriile egiptene, poliţia fiind peste tot. Şi, atunci când m-am dus acolo, la prima oră în dimineaţa asta, n-am găsit nimic. Nici măcar sticla de Coca-Cola. Groanin se încruntă. Unde-i Nimrod?

— E o poveste lungă, oftă John, după care le povesti tot ceea ce se întâmplase. Cum că Nimrod se afla înăuntrul vasului, împreună cu djinnul care controla stafia lui Akhnaton şi că sperau că domnul Rakshasas ştie ce trebuie să facă în continuare. Bătrânul djinn ascultă cu atenţie, examină vasul în care se aflau atât Nimrod, cât şi stafia lui Akhnaton, iar apoi scutură, trist, din cap.

— Orice-am face, anunţă domnul Rakshasas, nu putem să scoatem capacul vasului, pentru că Akhnaton o să fie liber din nou. Oftă, cu resemnare. Bietul Nimrod.

— Dar Nimrod poate să facă în aşa fel încât să stea confortabil acolo, nu-i aşa? întrebă John.

— O, n-o să îndrăznească să-şi folosească puterile prea mult, zise domnul Rakshasas. De teamă să nu-l facă mai puternic pe Akhnaton.

— Ce putem face, atunci? întrebă Philippa.

— E foarte complicat, recunoscu el. Într-adevăr, e greu să ştii cum să mănânci oul, fără să spargi coaja. Mi-aduc aminte de cele Douăsprezece Munci pe care Eurystheus i le-a dat lui Hercule. Sau de ghicitorile Sfinxului. Ah, într-adevăr, e o situaţie grea.

— Asta ştim deja, zise John, cu răbdare. Dar cum o s-o rezolvăm?

— Nu ştiu, mărturisi domnul Rakshasas. Vă spun sincer că nu m-am mai confruntat cu o astfel de problemă. Niciodată de când sunt djinn.

— Trebuie să existe o cale, insistă John. Hercule a îndeplinit cele douăsprezece munci care i-au fost stabilite şi Oedip a rezolvat ghicitoarea Sfinxului. Sunt sigur că şi noi o să rezolvăm problema asta, dacă ne străduim cu toţii.

Domnul Rakshasas clătină din cap, aprobator.

— Voi sunteţi tineri, aveţi minţi mai agere decât mine, zise el. O pipă veche scoate cel mai dulce fum, dar una nouă arde mai repede. S-ar putea ca vouă să vă vină vreo idee. Dar eu mărturisesc că, pentru moment cel puţin, nu reuşesc să găsesc nicio soluţie.

— Mă duc să fac nişte cafea, zise Groanin, căruia nu-i plăcea să gândească prea mult când la televizor se transmitea un meci de crichet.

Philippa începu să-şi lovească fruntea cu vârful degetului arătător, ca şi când, într-un fel, ar fi reuşit să se gândească la ceva folositor cu ajutorul părţilor celor mai puţin folosite ale creierului.

Ceea ce păru să dea rezultate.

— În timp ce eram în sticlă, zise ea, în cele din urmă, deoarece gândului îi trebui ceva vreme ca să ajungă până la gură, Nimrod a zis ceva despre Iblis. Cum că djinnii ar fi ca şopârlele. Cum sângele lor cald circulă mai încet atunci când e frig.

— Îmi aduc aminte, confirmă John.

— Şi c-a pus sticla în care se află Iblis în congelator, acasă în Cairo, ca să-l facă să se mişte mai încet. Mă gândeam... Dac-am duce vasul undeva unde este foarte frig şi i-am lăsa pe Nimrod şi pe Akhnaton să se răcească în acelaşi fel... Atunci, când ar fi amândoi rebegiţi, adică atunci când frigul i-ar împiedica să se mai mişte, am putea deschide vasul, am intra şi noi şi l-am ajuta pe Nimrod să iasă. Şi, pe urmă, am închide vasul înainte ca Akhnaton să poată ieşi.

— Dar, se împotrivi domnul Rakshasas, odată ajunşi în vas, vi s-ar face şi vouă frig şi puterile voastre ar scădea considerabil.

— Am putea să purtăm costume de cosmonauţi, zise John, căruia îi plăcea planul Philippei. În spaţiu, temperatura

este zero absolut, dar costumul de cosmonaut ţine de cald foarte bine. Aşa am putea intra în vas şi frigul nu ne-ar afecta.

— Excelentă idee, acceptă Philippa. Dar unde este suficient de frig?

— Ce spuneţi despre Polul Nord? propuse John. Acolo, chiar dacă Akhnaton ar reuşi să scape, ar fi puţine şanse să rănească pe cineva. Sau să distrugă ceva.

— Întotdeauna mi-am dorit să văd Polul Nord, zise Philippa.

— Şi eu, adăugă John. Să sperăm că Nimrod rezistă până când ajungem acolo.

CAPITOLUL 25

CEL MAI FRIGUROS LOC DE PE PĂMÂNT

Împreună cu Groanin şi lampa în care se afla domnul Rakshasas, gemenii zburară spre Moscova, prima oprire în călătoria lor spre Polul Nord. De îndată ce aterizară, un vameş rus, cu faţa împietrită, le ceru gemenilor să-şi deschidă rucsacurile şi, cercetând vasul în care se aflau Nimrod şi fantoma lui Akhnaton, le ceru să-l deschidă şi pe acesta.

— Am încurcat-o! zise Groanin, întorcându-se, ca şi când n-ar fi suportat să privească scena respectivă.

Philippa rosti cuvântul său de concentrare, cât putu de repede. Nu îndrăznea să-şi folosească puterile de djinn asupra vasului, dar se gândi că nu era nicio problemă dacă le folosea împotriva celui de la vamă.

— Deschideţi, vă rog! repetă vameşul.

Philippa făcu un pas înapoi şi arătă spre şapca vameşului cu un dezgust evident. Încruntându-se, iritat, vameşul îşi scoase şapca şi văzu că, la fel ca majoritatea lucrurilor de pe aeroportul Şeremetievo din Moscova, era plină de gândaci mari. Începu să ţipe şi scăpă şapca pe jos. Profitând de faptul că vameşul era ocupat, Philippa rosti din nou cuvântul magic, de data aceasta creând o copie exactă a vasului în care

se aflau Nimrod şi fantoma lui Akhnaton, şi punând, în acelaşi timp, vasul adevărat înapoi în rucsac. Imediat ce vameşul îşi reveni, Philippa scoase capacul sub formă de cap de babuin al vasului, lăsând să se vadă un al doilea vas identic, dar mai mic. Scoţându-i şi acestuia capacul, se ivi încă un vas, şi încă unul, şi încă unul, până când masa vameşului se umplu cu mai mult de douăsprezece astfel de vase, ca păpuşile ruseşti Matrioşka. Obosit de acest interogatoriu şi găsind încă un gândac urcându-i-se pe ceafă, vameşul le făcu, nerăbdător, semn să plece.

— La naiba! exclamă Groanin, atunci când Philippa îşi închise din nou rucsacul. Pentru o clipă, am crezut că totul s-a terminat. Chiar am crezut că s-a terminat. Că o să ajungem cu toţii într-un lagăr din Siberia.

— Cât de repede te-ai descurcat, Phil! o lăudă John. Bravo! Ideea cu gândacii a fost foarte inspirată. Cum de te-ai gândit la asta?

Philippa arătă spre vitrina unei cafenele din apropiere, unde mai mulţi gândaci îşi croiau drum peste o bucată de prăjitură.

— E plin de gândaci aici. M-am gândit că n-o să pară ciudat dacă mai apar câţiva pe şapca tipului.

Deşi aveau de aşteptat vreo două ore pe aeroportul Şeremetievo, invazia de gândaci îi descurajă să mănânce la restaurantele de-acolo înainte de a se îmbarca pentru zborul următor, spre Norilsk.

Din Norilsk, unul dintre cele mai mari oraşe de dincolo de Cercul Polar, zburară spre Khatanga, în Peninsula Taimir; iar de la Khatanga zburară din nou spre nord, de-a lungul Capului Celiuşkin, cel mai nordic punct al Eurasiei, spre Insula Srednij, unde rămaseră peste noapte. În Srednij se

aflau un mic detaşament militar, câţiva oameni de ştiinţă care studiau gheţarii, o mulţime de foci şi tot atâţia urşi polari. Urşii polari erau o pacoste, zicea unul dintre oamenii de ştiinţă; veneau noaptea să fure gunoiul. De asemenea, erau foarte periculoşi.

Din Insula Srednij, zburară cu elicopterul spre Baza de Gheaţă, un aerodrom situat pe o banchiză, la mai puţin de o sută de kilometri distanţă faţă de Polul Nord. Aici, zilele erau lungi de douăzeci şi patru de ore, iar temperaturile coborau întotdeauna cu mult sub zero grade. Nu se vedea nimic în afară de zăpadă — care abia se deosebea de cerul gri-albastru —, de corturile viu colorate, în care aveau să-şi petreacă a doua noapte în Rusia, precum şi de un vechi elicopter militar, care arătase bine odată şi care urma să-i ducă la Polul Nord în ziua următoare.

— Nu ştiu ce caut eu aici, se plânse Groanin în noaptea aceea, în timp ce tremurau toţi trei în cortul lor. Chiar nu ştiu. Nu-mi vine să cred că m-am lăsat convins să vin în locul ăsta uitat de Dumnezeu. Ăsta e ultimul loc de pe pământ în care-aş vrea să fiu acum. Credeam că în Egipt e rău, dar aici e mult mai rău. Domnul Rakshasas se simte foarte bine. Îndrăznesc să spun că e cald şi bine în lampa lui. Pun pariu că are tot confortul. Dar nu mă deranjează să vă spun că mi-a ajuns. Un om cu vârsta şi invaliditatea mea. Nu sunt făcut pentru călătorii în timpul cărora aş putea ajunge mâncare pentru urşii polari. I-am auzit aseară, fornăind în jurul tomberoanelor de gunoi de afară. N-am închis un ochi. Chiar deloc.

Philippa îi întinse o cană cu cafea fierbinte lui Groanin, în speranţa că-l va face să se oprească din bodogănit.

— Ia ascultaţi! zise el, mângâindu-şi barba care-i crescuse de când ajunsese în Rusia. De ce vreţi să mergeţi până la

Polul Nord? Dacă mă întrebaţi pe mine, aici e suficient de frig pentru ceea ce vreţi voi să faceţi. Acolo n-o să fie mai frig decât aici. Polul Nord nici măcar nu e un loc anume. E doar un punct pe hartă, de navigaţie prin satelit. Nu e ca şi când ai putea să faci o poză, sau ceva de genul ăsta. Vă spun, dac-aş putea să-mi aleg trei dorinţe care...

— Nu, se împotrivi John. Nu!

— Are dreptate, într-un fel, zise Philippa.

— Bineînţeles că am dreptate. Uite, de ce nu deschideţi vasul aici? În noaptea asta. La douăsprezece. Atunci când dorm cu toţii. Cu douăzeci şi patru de ore de lumină, o să ne fie la fel de uşor să vedem ceea ce facem ca şi când ar fi ziuă de-a binelea.

— E destul de frig, încuviinţă Philippa. Şi, pentru Nimrod, poate că e mai bine să facem asta mai devreme, decât mai târziu.

— Bine. John luă vasul din rucsacul Philippei şi se ridică, hotărât.

— Acum, unde te duci? întrebă Groanin.

— Să duc vasul în frig, afară, îi explică John. Vreau să fiu sigur că ştafia lui Akhnaton va fi îngheţată tun atunci când o să scoatem capacul. Între timp, ar trebui să-i spui lui Volodea că s-a schimbat puţin planul.

Ghidul lor, Volodea, un omuleţ cu ochelari murdari şi o mustaţă subţire şi împrăştiată, fu foarte surprins, pe bună dreptate, atunci când Groanin şi Philippa îl anunţară că se răzgândiseră şi nu mai voiau să ajungă exact în punctul geografic — zero grade longitudine şi nouăzeci de grade latitudine — care marca Polul Nord.

— Dar certificatul vostru de exploratori? îi întrebă el. Care să ateste c-aţi fost acolo. Cum rămâne cu certificatul?

Philippa ridică din umeri.

— E doar un punct pe hartă, nu-i aşa? Nu-i vreun steag sau ceva acolo, nu?

— Nu pot să vă dau banii înapoi, zise el. Dacă la asta vă referiţi.

— Nu vrem banii înapoi, îl linişti John. Nu la asta ne referim. Doar că însoţitorul nostru adult, domnul Groanin, nu mai suportă.

Volodea ridică la rându-i din umeri.

— Să ajungeţi atât de departe şi să renunţaţi, când mai aveţi atât de puţin, mi se pare cam ciudat, atâta tot. Dar aveţi dreptate, într-un fel. Polul Nord e aici, la fel cum e şi la o sută de kilometri depărtare. O sută de kilometri nu înseamnă nimic pe întinderea asta de gheaţă. Îşi lovi fruntea cu degetul. Polul Nord e o stare de spirit. Aşa că, poate, vă dau la toţi certificatul de exploratori până la urmă, da?

— Aşa te vrem! zise Groanin. Apropo, Volodea. Ce avem la cină?

— Tocană de focă şi îngheţată, răspunse Volodea, zâmbind şi lăsând să se vadă lipsa unui dinte. Bun, da?

— Nu din nou! protestă Groanin. Şi aseară am mâncat tot tocană! Parc-aş fi mâncat bucăţi de cauciuc fierbinte.

— Cauciuc, repetă Volodea, rânjind. Foarte bun, da?

— Nu, răspunse Groanin. Urs polar n-ai?

— E foarte greu să omori un urs polar, zise Volodea. Dar ursul polar îl ucide pe vânător foarte repede. Volodea se cutremură. Foca e cea mai bună. Şi, bineînţeles, îngheţata rusească.

— Dacă zici tu, răspunse Groanin.

— Ce s-a întâmplat? Nu vă place îngheţata rusească? Toată lumea ştie că îngheţata rusească e cea mai bună din lume.

— Cine i-a spus asta? întrebă Groanin, atunci când se întoarseră în cortul lor. Cine i-o fi zis că îngheţata rusească e cea mai bună din lume? E clar că n-a mâncat niciodată îngheţată italienească. Nu c-ar fi ceva în neregulă cu îngheţata englezească. Sau americană, dacă tot veni vorba. Cel puţin, îngheţata noastră are ouă şi lapte şi zahăr. Singurul ingredient din îngheţata rusească e gheaţa.

— Ce contează, dacă el e fericit crezând asta? întrebă Philippa.

— Dar nu e adevărat, insistă Groanin.

— Da, dar ce contează? Atunci când eşti aici şi n-ai altceva de mâncat decât îngheţată rusească, probabil că îţi face bine să crezi că îngheţata rusească e cea mai bună din lume.

După cina din cortul cel mare de lângă elicopter, Volodea jucă o partidă de cărţi cu pilotul elicopterului, o femeie posomorâtă, pe nume Anna, ai cărei dinţi erau aproape la fel de urâţi ca ai lui Volodea, şi care avea prostul obicei de a înjura ori de câte ori pierdea.

— Dacă eram în locul lui, comentă Groanin, cred c-aş fi lăsat-o pe femeia aceea să câştige de câteva ori. Cred c-ar fi bine pentru noi toţi dac-ar avea mai mult noroc.

— Sunt de acord cu tine, zise Philippa şi, rostind cuvântul de concentrare, făcu astfel încât Anna să câştige următoarele patru jocuri, ceea ce, aşa cum prezisese Groanin, relaxă considerabil atmosfera în cortul cel mare.

După o jumătate de oră, Groanin şi gemenii merseră în cortul lor, iar Groanin adormi. John şi Philippa aşteptară până când cei doi ruşi terminară de jucat cărţi şi merseră la culcare, iar apoi îl treziră pe Groanin şi-l chemară pe domnul Rakshasas din lampa lui. Cu barba sa albă şi costumul roşu de supravieţuire în zăpadă, domnul Rakshasas arăta

exact ca Moş Crăciun. Aşteptându-i pe gemeni să se îmbrace cu costumele de cosmonauţi, cei doi bărbaţi îşi aruncară privirea asupra pustiei şi îngheţatei întinderi şi începură să tremure. Un vânt rece suflă peste cort şi, din când în când, gheaţa se mişca, ameninţătoare, sub paşii lor, cu un zgomot puternic.

— Ce loc îngrozitor, zise domnul Rakshasas, privind împrejur, cu tristeţe.

— Sunt de acord, îl aprobă Groanin, ajutându-l pe John să-şi pună în spate rucsacul în care se afla costumul de supravieţuire al lui Nimrod.

— Spuneţi-mi, vă rog, întrebă domnul Rakshasas, ce e mirosul acesta îngrozitor?

— Tocană de focă, îl informă Groanin. Credeţi-mă, oricât de rău ar mirosi, nu se compară cu cât de îngrozitor îi e gustul.

— Miroase foarte tare a carne, constată domnul Rakshasas, încreţindu-şi, dezgustat, şi mai mult nasul. Eu nu mănânc niciodată carne. Nu la vârsta mea. Carnea e pentru tineri, nu pentru bătrâni. E nevoie de dinţi buni şi de mult efort ca să se digere.

— Mi-au scăpat din vedere lucrurile astea, zise Groanin. Dar poţi să mă crezi pe cuvânt. N-ai pierdut mare lucru. Mâncarea e foarte proastă. Şi corturile sunt de proastă calitate. Nici nu vreau să mă gândesc dacă elicopterul acela o putea sau nu să zboare. Singurul lucru căruia îi prieşte foarte bine aici e barba mea.

— E adevărat ceea ce se spune, că iarna laptele ajunge la coarnele vacii, declară domnul Rakshasas.

După ce se îmbrăcară în costumele NASA, pe care John le cumpărase de la Harrod's, gemenii ieşiră din cort şi, deşi

vântul de nord sufla cu asprime, lor le era cald şi bine. Groanin şi domnul Rakshasas îi urmară.

— Un pas mic pentru om, zise el, glumind, un salt uriaş pentru omenire.

John luă vasul de unde îl lăsase, în zăpadă, şi arătă în depărtare.

— Să ne îndepărtăm de corturi! le strigă el celorlalţi, ca să se facă auzit dinăuntrul costumului. Să nu ne audă careva.

Cu Philippa putea să vorbească mai uşor, datorită microfoanelor din interiorul căştilor.

Ţinând vasul cu mănuşile portocalii ale costumului, merse vreo sută de iarzi la nord de corturi.

— Locul ăsta pare destul de bun, zise el, privind în sus, în timp ce ceva uşor pluti prin aer şi se opri pe casca sa. Începuse să ningă, cu fulgi de mărimea unei farfurioare.

John spera să termine ceea ce aveau de făcut înainte ca vântul să se înteţească şi să se transforme într-un viscol, îngreunându-le operaţiunea de salvare a lui Nimrod. Lăsă vasul pe zăpadă şi făcu un pas în spate.

Domnul Rakshasas îngenunche lângă vas şi puse mâna acoperită de mănuşă pe capacul cu cap de babuin.

— Aştept până când începeţi să vă *transsubstantizaţi* şi pe urmă scot capacul, strigă el, ca să acopere zgomotul vântului. Dacă mi se pare că Akhnaton încearcă să iasă din vas, pun imediat capacul înapoi. Aţi înţeles?

— Cum o să-ţi dai seama? întrebă Philippa.

— Un gândac îl recunoaşte pe un alt gândac, declamă domnul Rakshasas, zâmbind. O să ştiu dacă e Nimrod sau nu.

John şi Philippa îi făcură semn că e totul în regulă şi apoi se apucară de mâini.

— Trebuie să-l apucaţi pe Nimrod şi să vă ţineţi de mâini înainte să începeţi să vă *transsubstantizaţi*, continuă domnul Rakshasas. Şi sub nicio formă să nu vă *transsubstantizaţi* dacă vă atinge Akhnaton. O să fie foarte periculos pentru toţi trei.

Gemenii îi făcură din nou semn.

— O să încep numărătoarea, anunţă domnul Rakshasas. Trei... doi... unu...

— FABULOONGOSHOO...

— ABECEDARIAN!

— ... MARVELISHLYWONDERPIPICAL!

Aerul rece de dinaintea căştilor lor se transformă în fum, iar domnul Rakshasas scoase capacul vasului. Ultimul lucru pe care-l văzură gemenii înainte ca fumul să-i acopere şi să-i transporte înăuntrul vasului, în sens invers acelor de ceasornic, fu un imens urs polar flămând îndreptându-se spre ei.

Undeva în spaţiul dintre exteriorul şi interiorul vasului, John zise:

— Un urs. L-ai văzut? Cred c-a simţit tocana de focă.

— Cel puţin, văd că-i place cuiva, zise Philippa.

— Ce crezi că vor face?

— Depinde dacă domnul Rakshasas poate să-şi folosească puterile de djinn, răspunse Philippa, în timp ce fumul se împrăştia şi se treziră înăuntrul vasului aproape îngheţat.

— Mai degrabă or să încerce s-o ia la fugă.

Nimrod stătea pe fundul vasului, sprijinindu-se de perete, cu genunchii strânşi la piept, purtând o haină groasă de blană, cizme şi mănuşi. Avea părul ţeapăn şi nu părea să respire. În capătul celălalt al fundului vasului se afla ceea ce, la prima vedere, gemenilor li se păru că este un obiect de artă

modernă: conturul strălucitor, albăstrui, semitransparent al aceleiaşi statui groteşti pe care o văzuseră în Muzeul din Cairo. Era stafia lui Akhnaton, la fel de îngheţată.

Gemenii îngenunchează lângă unchiul lor, privindu-i faţa albită de îngheţ. Nimrod nu se mişcă şi nici nu părea să observe prezenţa gemenilor în interiorul vasului. Ochii săi căprui, de obicei calzi şi strălucitori, erau nemişcaţi şi deschişi, iar în clipa în care John îl atinse, descoperi că era îngheţat bocnă.

Pentru o clipă, niciunul dintre gemeni nu zise nimic.

— E mort? întrebă John, în şoaptă.

— Dacă n-ar fi ceea ce este, aş zice că e mort, răspunse Philippa, muşcându-şi buza de frică. Dar atunci când eşti înăuntrul unei lămpi, sau al unei sticle, e ca şi când viaţa s-ar suspenda, şi eşti în afara spaţiului normal, a timpului continuu, ceea ce înseamnă că niciunul dintre noi nu e viu, în adevăratul sens al cuvântului, atâta timp cât se află aici, aşa că nu văd cum ar putea fi mort, cu adevărat.

— Mai zi o dată! îi ceru John. Nu, dacă mă gândesc mai bine, nu mai zice! Tot n-o să înţeleg.

— Vreau să spun că n-a murit, pentru că, de fapt, nu e, cu adevărat, în viaţă aici. Trebuie să-l scoatem şi să-l ducem într-un loc călduros şi abia atunci ne putem da seama cum se simte.

Vasul se clătină deodată şi gemenii priviră spre stafia îngheţată a lui Akhnaton, încercând să-şi dea seama dacă el era cel răspunzător de acest lucru. Dar aceasta nu se mişcase. În clipa următoare, o rafală de aer pătrunse în vas.

— Ursul! strigă John. Adulmecă vasul, ca să vadă dacă e ceva de mâncare.

Încă o rafală de aer pătrunse în vas şi Philippa observă cum vârful unei şuviţe din părul îngheţat al lui Nimrod se îndoaie şi se transformă în apă.

— Se topeşte! strigă ea, ridicându-se de pe podeaua vasului. Uitându-se, cu atenţie, la faţa unchiului său, i se păru că una dintre pupile se micşorase foarte puţin.

— Trăieşte! Trăieşte!

John verifică temperatura cu ajutorul aparatului de pe costumul său.

— Asta pentru că a crescut temperatura, zise el. Uite! Respiraţia caldă a ursului încălzeşte interiorul vasului.

În timp ce vorbea, privi nerăbdător spre Akhnaton şi văzu că stafia djinn a faraonului se dezgheţa, la rândul ei. Şi chiar mai repede decât Nimrod, pentru că, de fapt, stafiile, chiar şi stafiile djinn din Egipt, suportă mai bine frigul decât oricare djinn. Nu era nicio îndoială. Ochii migdalaţi ai lui Akhnaton începeau să se deschidă, ca şi când s-ar fi trezit după un somn lung şi adânc.

— N-avem timp să-l îmbrăcăm cu costumul de supravieţuire, zise John. Trebuie să plecăm chiar acum, cât e încă îngheţat şi înainte ca Akhnaton să-şi revină.

— Ce facem cu ursul polar? întrebă Philippa. S-ar putea să ne atace.

— Trebuie să riscăm. Nu cred că avem ce altceva să facem. Să sperăm că o să fie ameţit din cauza fumului care va apărea atunci când o să ne *transsubstantizăm* şi că o să ne vină o idee între timp.

John îi apucă de mână pe Nimrod şi pe sora sa.

— Gata?

— Gata.

— Plecăm!

— FABULOONGOSHOO...

— ABECEDARIAN!

— ... MARVELISHLYWONDERPIPICAL!

După câteva secunde, se treziră afară pe zăpadă, la câţiva metri de ursul care-şi vâra, cu lăcomie, botul în vas, convins că va găsi acolo ceva bun de mâncare. Nu era nici urmă de domnul Rakshasas, sau de Groanin.

Căldura puterilor de djinn ale gemenilor şi ale transformării îl făcură pe Nimrod să-şi mai revină şi să scoată un geamăt involuntar. Auzindu-l, ursul se întoarse şi-i văzu.

— Uf-of! exclamă John, ridicându-se.

Ursul polar era gata să-i atace. John avea la dispoziţie doar câteva secunde ca să decidă ceea ce avea să facă.

Imensul urs polar nu mai mâncase niciodată carne de om, nici de djinn, dar cu siguranţă îşi dorea să încerce. Cu nasul său negru ca tăciunele adulmecând prada, ursul se repezi spre cei trei djinni, răcnind cu putere.

N-avea timp de gândit. Nici măcar nu putea să se concentreze. John făcu primul lucru care-i trecu prin minte. Îşi aminti de ziua în care Nimrod îi dusese în deşert ca să-şi exerseze cuvintele magice şi de primul lucru pe care-l făcuse cu ajutorul noului său cuvânt magic. Un picnic.

— ABECEDARIAN!

Un picnic mare, cu tot cu pătură şi coşuleţ, apăru deodată înaintea ursului. Nu era un picnic obişnuit. Era campionul picnicurilor la categoria grea, pentru campionul ursuleţilor la categoria grea: cu şuncă, friptură de curcan, carne de berbec, un somon întreg, peste douăzeci de sendvişuri, două prăjituri enorme, o prăjitură cu brânză şi patru sticle mari cu limonadă. John nu ştia dacă urşilor polari le place limonada. Nici n-ar fi contat prea mult, deoarece, abia crezându-şi

ochilor, ursul se opri, adulmecă o bucată de şuncă, o linse şi se aşeză să mănânce.

— B-b-bravo, zise Nimrod, cu greu.

— Ptiu, exclamă Philippa. Era cât pe ce.

— V-v-vasul, mai bâigui Nimrod, cu dinţii clănţănind. P-p-puneţi-i capacul v-v-vasului!

Văzând cum ursul mănâncă fericit şi că aproape nici nu-i mai bagă în seamă, dar rămânând la distanţă, ca nu cumva ursul să creadă că vrea să ia şi el parte la picnicul lui, John sări spre vasul abandonat.

Ajunse chiar la timp, pentru că un fum subţire, albăstrui, începea să iasă din vas, ca fumul unei ţigări aproape stinse, iar John se gândi că trebuia să fie stafia lui Akhnaton, încercând să scape. Dar unde era capacul cu cap de babuin? Fiind făcut din calcar alb, era foarte greu de găsit pe pământul acoperit de zăpadă.

„Haide, haide!" îşi zise el, forţându-se să-l găsească, înainte ca Akhnaton să reuşească să fugă. Îşi scoase casca, sperând să-l găsească mai uşor cu privirea nestânjenită de vizorul de culoare portocalie.

Încă mai căuta pe jos, când, la vreo treizeci, patruzeci de metri depărtare, văzu o movilă de zăpadă mişcându-se şi, pentru o clipă, John se gândi c-ar putea fi un al doilea urs polar. Apoi, dinăuntrul movilei, care se dovedi a fi un fel de iglu, apăru domnul Rakshasas şi, din spatele lui, se ivi Groanin.

— Asta cauţi? zise Groanin şi-i aruncă lui John capacul vasului. Pentru cineva cu un braţ normal, ar fi fost greu de aruncat, însă pentru singurul, dar bine dezvoltatul braţ al lui Groanin, se dovedi o nimica toată, iar capacul vasului zbură spre mâna întinsă a lui John, ca un puc de hochei mai mare.

De îndată ce-l prinse, John se aruncă spre vasul deschis. Îl apucă exact la timp şi trânti capacul asupra spiritului rău care voia să iasă. Pentru o clipă, simţi ceva împotrivindu-i-se sub mâini, iar apoi totul rămase nemişcat.

Domnul Rakshasas şi Groanin îl ajutară să se ridice.

— L-ai prins bine, tinere! îl lăudă Groanin. A fost o mişcare pe cinste! Ai fi un foarte bun jucător de crichet.

— A fost o aruncare pe cinste! răspunse John.

— Obişnuiam să joc popice în tinereţe, mărturisi Groanin.

— Felicitări! zise domnul Rakshasas. Ai pus capacul la timp. Încă o secundă şi Akhnaton ar fi fost liber.

— Ce s-a întâmplat atunci când şi-a făcut apariţia ursul? întrebă Philippa. Ne-am făcut griji pentru voi.

— Când a apărut ursul? zise domnul Rakshasas. Mi-am folosit puterile limitate pentru a construi un iglu în jurul nostru. A fost singurul lucru la care m-am putut gândi.

— Şi a fost în ultima clipă, adăugă Groanin. Dacă n-ar fi apărut acel iglu, ursul ne-ar fi mâncat până acum.

Priviră cu toţii, cu grijă, în direcţia ursului, care, din fericire, îi ignora în continuare şi începuse să mănânce din somon. Somonul e mâncarea preferată a urşilor. Păstrând în continuare distanţa, îi urmară pe Philippa şi pe Nimrod înapoi spre corturi.

— Cum te simţi? îl întrebă John pe Nimrod, atunci când ajunseră la adăpost.

— Nu prea rău, răspunse Nimrod. Mulţumită ţie şi lui Phil. Sunteţi cei mai curajoşi nepoţi din lume. Faceţi cinste poporului de djinni.

— Ce să facem cu el? întrebă John, arătând spre vasul pe care încă-l ţinea în mâini.

— Da, ai dreptate, zise Nimrod. N-o să mă simt bine, până când nu vom scăpa de spiritul ăsta îngrozitor.

După aproximativ o oră, când Nimrod îşi recăpătă puterile de djinn datorită căldurii din cort, puse vasul într-un coş din fire de titan, pe care-l scufundă în Oceanul Arctic, printr-o gaură pe care o făcuse în gheaţa groasă.

— Gata, zise el. Cred că niciodată nu ne vom mai întâlni cu stafia lui Akhnaton.

— Sper că aşa va fi, adăugă Philippa.

— Iar acum, continuă Nimrod, dacă nu vă supăraţi, cred c-a venit vremea să intru în lampa dumneavoastră, domnule Rakshasas. Am nevoie de o baie fierbinte, de o cană de ceai şi de un somn lung. N-aveţi idee cât de obositor a fost înăuntrul acelui vas infernal. M-am luptat cu spiritul cel rău al lui Akhnaton de dimineaţă până seara. Sunt epuizat.

— Ce bine e pentru unii, se plânse Groanin, după ce Nimrod şi domnul Rakshasas dispărură înăuntrul lămpii de bronz. Da, e foarte bine pentru unii. Şi mie mi-ar plăcea o baie fierbinte şi o cană de ceai.

John şi Philippa se priviră unul pe celălalt şi zâmbiră.

— De ce nu? ziseră amândoi.

Şi, oricât de uimitor i s-ar fi părut lucrul acesta lui Volodea, Groanin îşi petrecu ultima oră în cortul din Baza de Gheaţă, înainte de a zbura cu toţii spre Insula Srednij şi apoi spre casă, savurând o cană de ceai şi cea mai plăcută baie din viaţa sa.

CAPITOLUL 26
EPILOG

Întorcându-se acasă, la Londra, aflară vestea cea mare: cei şaptezeci de djinni captivi ai lui Akhnaton, numiţi de ziare Cei Şaptezeci Bloomsbury, fuseseră trimişi înapoi în Egipt. Lucrul acesta îi înveseli pe toţi, pentru că, după câteva mii de ani, tuturor le era foarte dor de ţara lor şi de priveliştea piramidelor. Între timp, un val de căldură coborî asupra oraşului, spre bucuria gemenilor. Cu temperaturi de treizeci de grade, în Londra era aproape la fel de cald ca în Cairo şi, în scurtul timp care le rămase până la întoarcerea acasă, în New York, John şi Philippa profitară de astfel de temperaturi, asemănătoare celor din deşert, ca să-şi continue pregătirea de djinni, sub îndrumarea lui Nimrod. Învăţară să dezlege trei dorinţe îndeplinite, să călătorească în afara corpurilor lor şi să detecteze prezenţa altor djinni. De la domnul Rakshasas învăţară mai mult din istoria djinnilor şi mult mai multe din *Legile Bagdadului*. De asemenea, învăţară să joace *astaragali*.

— Toţi djinnii care se respectă învaţă să joace *astaragali*, le explică Nimrod. E un joc vechi, cu zaruri, inventat acum două sau trei mii de ani, cu scopul de a minimiza efectele norocului. Şapte zaruri hexagonale sunt aruncate înăuntrul unei cutii cu capac, ca să nu fie văzute, şi-i sunt apoi oferite

următorului jucător, împreună cu o licitaţie mai mare decât cea precedentă. Atunci când o licitaţie este atacată, cel care oferă sau cel care primeşte îşi pierde o dorinţă, după cum licitaţia a fost falsă sau adevărată. Iscusinţa în stabilirea licitaţiei, fie ea adevărată, fie falsă, duce la scăderea rolului pe care-l joacă norocul. În zilele noastre, numai djinnii mai joacă acest joc, dar a existat o vreme când până şi romanii jucau *astaragali*. Cu toate acestea, cred că unii oameni încă mai joacă ceva de genul ăsta, în Germania, unde se numeşte *Unwahrheit Notluge*, ceea ce înseamnă, şi sunt sigur că ştiaţi, Minciuni Albe.

Gemenii învăţară jocul cu entuziasm şi se dovediră extrem de abili în strategiile de stabilire a licitaţiilor, astfel că Nimrod le propuse să se înscrie în Campionatul Internaţional de *astaragali* al Statelor Unite, care urma să se ţină spre sfârşitul anului, la Chicago, considerat deseori ca fiind cel mai ghinionist oraş din America.

— Dacă vă înscrieţi la concursul de juniori, veţi avea marea ocazie să cunoaşteţi alţi djinni de seama voastră, zise Nimrod, şi să-l vedeţi pe Marele Djinn Albastru al Babilonului, care de obicei participă în calitate de Arbitru Suprem.

— O să vii şi tu? întrebă John.

— Nu-l ratez niciodată.

— Atunci, o să ne facă plăcere să participăm, răspunseră ei.

— În cazul ăsta, vă sfătuiesc să exersaţi din plin! zise Nimrod. E singurul loc în care cele şase triburi de djinni se întâlnesc în condiţii de neutralitate totală, şi, din motive lesne de înţeles, competiţia e foarte strânsă.

Mult prea curând, veni vremea ca John şi Philippa să se întoarcă acasă, în New York, într-un avion al Liniilor Aeriene

Britanice. Trecuseră prin atâtea întâmplări de când plecaseră de acasă, dar Nimrod îi sfătui să nu le dezvăluie toate amănuntele părinţilor lor.

— Spuneţi-le c-aţi fost în Egipt şi că v-aţi distrat de minune, le zise Nimrod, în timp ce Groanin îi ducea la Aeroportul Heathrow. Distracţia e bună. Părinţii se bucură atunci când copiii lor se distrează. Asta se presupune că fac tinerii ca voi. Dar spargerea MB şi aventurile aproape fatale de la Cercul Polar înseamnă altceva. Niciun părinte nu vrea să audă cum copiii lui aproape c-au fost mâncaţi de un urs polar. Bineînţeles că mama voastră o să aibă ceva bănuieli. S-ar putea să-şi fi reluat propriile puteri de djinn şi trebuie să fi simţit, cu siguranţă, schimbările *homeostasisului* din cauza faptului că djinnii captivi ai lui Akhnaton au trecut de partea norocului. Mulţumită vouă. Spuneţi-le c-aţi fost la o mulţime de muzee! Ceea ce este adevărat. Şi c-aţi văzut o grămadă de lucruri interesante, cum ar fi piramidele. Ceea ce e, de asemenea, adevărat. Taţilor pământeni le place să audă despre muzee şi despre cât de interesante au fost. Şi povestiţi-le toate cărţile pe care le-aţi citit! Ba mai bine, cumpăraţi mai multe cărţi şi citiţi-le! E un ordin. Niciodată nu poţi citi suficient de multe cărţi. Citiţi şi ziare! Învăţaţi să cântaţi la pian! Aşa trebuie să se comporte doi djinni tineri care au un tată pământean. Cu alte cuvinte, încercaţi să păreţi pământeni! Fiţi cât se poate de pământeni pentru doi tineri djinni! Asta înseamnă că n-aveţi voie să le îndepliniţi dorinţele oamenilor, Philippa. Dacă auziţi că-şi doreşte cineva ceva, respiraţi adânc, număraţi până la o sută şi, în timp ce faceţi asta, încercaţi să vă gândiţi dacă într-adevăr viaţa acelei persoane ar fi mai bună în cazul în care i s-ar oferi pe tavă ceea ce-şi doreşte cel mai mult în viaţă. Nu cred că altcineva s-a exprimat mai bine decât tine, Groanin!

— Mulţumesc, domnule!

— Aminteşte-le gemenilor ceea ce ai spus, Groanin!

— Ai mare grijă ce-ţi doreşti! zise Groanin. Nu pentru că se poate întâmpla, ci pentru că n-o să-ţi mai doreşti acel lucru, atunci când îl vei primi.

— Nu-ţi face griji! îl asigură Philippa. Ne-am gândit la o modalitate de a-i face să se simtă mai liniştiţi în legătură cu întoarcerea noastră la numărul 7 al străzii 77 Est!

După ce-i explicară la ce se refereau, Nimrod fu de acord că, pe lângă faptul că aveau să fie nişte jucători de *astaragali* foarte buni, probabil că vor face şi carieră în diplomaţie.

— O să-mi fie dor de voi, zise Nimrod, atunci când ajunseră la aeroport.

— Nu la fel de mult cum o să ne fie nouă de tine, răspunse Philippa, îmbrăţişându-l pe Nimrod şi ştergându-şi lacrimile.

— Promiţi că o să vii să ne vezi în curând? întrebă John, venindu-i şi lui să plângă puţin.

— Bineînţeles. N-am spus că o să vin la Chicago? Pentru Campionatul Internaţional de *astaragali*?

Nimrod îşi scoase batista cea roşie şi-şi suflă nasul.

Ajungând înapoi în New York, gemenii fură întâmpinaţi la aeroport de şoferul tatălui lor şi merseră direct la casa de vacanţă din Quogue, în Long Island, pentru Ziua Muncii.

Domnul şi doamna Gaunt se bucurară foarte tare să-şi revadă copiii. Bineînţeles, şi gemenilor le părea foarte bine să-i vadă, pentru că abia acum îşi dădeau seama cât de mult le lipsiseră părinţii lor şi cât de mult îi iubeau. În special domnul Gaunt se bucura să vadă cât de culţi şi de serioşi deveniseră copiii lui şi părea să nu-i mai fie frică de ei şi să fi

uitat cum de ajunsese să aibă o menajeră ca doamna Trump, care venea în fiecare zi cu limuzina la serviciu şi care purta un colier cu diamante de la Tiffany, în timp ce spăla podeaua din bucătărie.

Cei doi rottweileri, Winston şi Elvis, care se numiseră înainte Alan şi Neil, erau la fel de bucuroşi de întoarcerea gemenilor, iar cu timpul, John şi Philippa uitară că, odinioară, aceştia plănuiseră să-l omoare pe tatăl lor. Erau doar două animale de companie devotate familiei şi se vor comporta întotdeauna ca atare, atâta timp cât aveau să rămână câini.

Bineînţeles că mama lor, Layla, simţi că gemenilor li se întâmplase mult mai mult decât lăsau să se înţeleagă. Fiind şi ea djinn sută la sută, simţise o schimbare a echilibrului de puteri între Bine şi Rău, datorată eliberării djinnilor captivi ai lui Akhnaton, şi n-avea nevoie de mari puteri de deducţie pentru a-şi da seama că descoperirea acestora şi schimbarea lor în bine i se datora familiei ei.

— Aveţi de gând să-mi spuneţi ce s-a întâmplat cu adevărat? îi întrebă ea, în prima noapte petrecută în casa de pe coastă, în Quogue.

— Unchiul Nimrod ne-a spus totul despre ceea ce suntem şi ne-a învăţat să facem o mulţime de lucruri, o informă Philippa.

Şi apoi, încercând să evite curiozitatea mamei sale, Philippa căută să schimbe rolurile:

— Dar eu aş vrea să ştiu asta: tu ai de gând să ne spui de ce nu ne-ai explicat *tu* cine şi ce suntem?

— Aşa e, fu de acord John. În loc să-l laşi pe Nimrod să facă toate astea?

— E simplu, răspunse Layla. Pentru că i-am promis tatălui vostru că o să încerc să vă cresc ca pe nişte copii

normali. Şi, atâta timp cât aţi fost ca toţi ceilalţi copii, mi-am respectat promisiunea. Dar totul s-a schimbat atunci când v-au apărut măselele de minte. Din acel moment, aţi devenit djinni. Şi eu nu mai puteam să-mi respect promisiunea faţă de tatăl vostru. Era îngrijorat pentru voi, de aceea îi era şi frică de voi.

— De aceea, noi avem o sugestie, anunţă Philippa. Am hotărât, de dragul familiei, să nu ne folosim puterile înainte de a ne consulta cu tine.

Aceasta era ideea pe care i-o împărtăşiseră lui Nimrod.

— Nu poţi să ne ceri să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic, sau să negăm ceea ce suntem, adăugă John. Dar poţi să fii sigură că ne vom folosi puterile cu discreţie şi responsabilitate.

— Cred că este o idee excelentă, fu de acord Layla. Şi, dacă cineva — poate să fie cel mai bun prieten al vostru de la şcoală, doamna Trump, sau chiar tatăl vostru — are o dorinţă?

Philippa scutură din cap.

— O să respirăm adânc, o să numărăm până la o sută şi o să ne gândim dacă viaţa lor chiar se va îmbunătăţi, dacă vor primi pe tavă ceea ce-şi doresc ei cel mai mult pe lumea asta.

— Şi apoi n-o să facem nimic, adăugă John.

— Sunt impresionată, recunoscu Layla. Văd c-aţi învăţat ceva foarte important. Că dorinţele sunt periculoase. Mai ales atunci când se îndeplinesc. Ţineţi minte asta! Lumea se întoarce cu susul în jos din cauza dorinţei de bogăţii şi de putere. Dacă dorinţele ar fi fost cai, cerşetorii ar călări. Dacă dorinţele ar fi soldaţi, atunci oamenii slabi ar fi la putere. Şi dacă dorinţele ar fi elixire, atunci toţi oamenii ar trăi pentru totdeauna.

— Dacă se poate, interveni Philippa, acum am vrea să vorbim despre o dorinţă mică.

— Vă ascult.

— Ne-am dori să te împaci cu Nimrod, zise John.

— Asta-i simplu. Layla zâmbi. O să-l sun în seara asta, cum vi se pare?

— Minunat.

— Tatăl vostru e atât de fericit că sunteţi acasă, adăugă ea.

— Aşa crezi?

— Ştiu sigur că aşa e, confirmă Layla.

— De unde ştii? întrebă John.

— Ştiu.

Şi, chiar în timp ce vorbeau, auziră o voce pe care înainte o auzeau rareori. Era a tatălui lor, cântând în baie.

CUPRINS

Prolog. Cel mai fierbinte loc de pe Pământ 5
Capitolul 1. Botezul câinilor 11
Capitolul 2. O vizită la dentist 20
Capitolul 3. Nu trăieşti decât de două ori 32
Capitolul 4. Schimbări 44
Capitolul 5. Ţipătul 59
Capitolul 6. Cei doi Barstool dispăruţi 69
Capitolul 7. Nimrod 77
Capitolul 8. Domnul Rakshasas 95
Capitolul 9. Djinn 104
Capitolul 10. Cairo 121
Capitolul 11. Aproape ca o cămilă 131
Capitolul 12. Cum au luat fiinţă djinnii 141
Capitolul 13. Picnic la piatra care dispare 155
Capitolul 14. Băiatul cu picioare albastre 169
Capitolul 15. Akhnaton 183
Capitolul 16. Cea de-a treia dorinţă 196
Capitolul 17. Scorpionul 219
Capitolul 18. Tinerele spirite 231
Capitolul 19. Şerpi şi scări 244
Capitolul 20. Îmbuteliaţi 254
Capitolul 21. Sceptrul Sekhem 265
Capitolul 22. Camera 65 276
Capitolul 23. Întoarcerea lui Akhnaton 292
Capitolul 24. În Portland 305
Capitolul 25. Cel mai friguros loc de pe Pământ 314
Capitolul 26. Epilog 329

Aventura începe cu o dorință...

„Kerr, scriitorul de thrillere britanic, țese o ingenioasă intrigă în jurul temei lămpii fermecate, în care gemenii John și Philippa, în vârstă de 12 ani, descoperă că se trag dintr-o foarte importantă familie de djinni... Firul narativ principal fiind acela de a-i pune pe copii în roluri în care au puteri adevărate de a face magie... adevărată. Povestea câștigă noi deschideri cu variațiuni împrumutate de la izvoarele sale tradiționale, într-o viziune diferită, împrospătată..." — *Booklist*

„O aventură alertă, în stilul Indiana Jones...
Kerr pune accentul pe comic
în această primă carte dintr-o serie
care merită urmărită." — *Publishers Weekly*

www.corintjunior.ro
ISBN (10): 973-7644-18-2
ISBN (13): 978-973-7644-18-3